

КРИСТИ ГОЛДЪН ВЪЗХОДЪТ НА ОРДАТА

Част 2 от „World of Warcraft“

Превод от английски: Катина Цонева, 2015

chitanka.info

Тази книга се посвещава на Крис Метцен с огромна благодарност за нестихващия му ентузиазъм и подкрепата за този проект.

А също и на прекрасните ролеви играчи в WOW, с които имах честта да играя, включително (но не само!) Арън и Ерика Джоли-Миърс, Лейси Коулман и най-вече Шон Рич, който ме запали по тази игра.

Съвет в сянка, за победа!

Историята в тази книга са измислени. Имената, героите, местата и случките в нея са продукт на въображението на автора. Всякаква прилика с реални случки, места или хора е чисто съвпадение.

ПРОЛОГ

Силата, която се излъчваше от странника, се завихряше и потрепваше в божествени нюанси, носеше се като пелерина зад гърба му и обгръщаше мощната му глава сякаш с корона от светлина. Гласът му бе доловим както за ушите, така и за ума и преминаваше през кръвта като отдавна забравена и внезапно припомнена любима песен.

Той предлагаше нещо изкушаващо и вълнуващо и караше сърцето да гори от копнеж. Но все пак, все пак... имаше нещо...

Когато си отиде, водачите на ередарите^[1] се спогледаха и заговориха тихо с думи, които звучаха само в съзнанията им.

— Иска твърде малко в замяна на това, което ни предлага — каза първият.

Той се изпъна и силата му заехтя както във физическия, така и в метафизическия свят.

— Такава сила — прошепна вторият, вгълбен в мислите си.

Той беше елегантният и красивият с божествената и блестяща същност.

— И казва истината. Това, което ни показва, ще премине. Никой не може да излъже за подобно нещо.

Третият мълчеше. Вторият беше прав. Начинът, по който онова могъщо същество им беше демонстрирало истината за това, което им предлага, не можеше да бъде подправен и всички го знаеха. И все пак това същество, този... Саргерас... Имаше нещо в него, което не се харесваше на Велън.

Останалите водачи бяха и негови приятели. Той беше особено близък с най-мощния и решителния от тримата — Кил'джейден. Двата бяха приятели от години, които бяха преминали неусетно за същества, неподвластни на времето. Това, че Кил'джейден бе склонен да приеме предложението, имаше повече тежест от мнението на Велън и Аркемонд^[2], и макар обикновено да бе разумен, той понякога се поддаваше на собствените си капризи.

Велън отново се замисли за образа, който Саргерас им показва. Светове, които да покорят и по-важното — да изследват и проучват, защото повече от всичко ередарите са любопитни. За тези мощни същества познанието е това, което е храната и водата за по-нисшите създания, и Саргерас ги изкуши, позволявайки им да надникнат в това, което можеше да бъде тяхно само ако... Само ако му се закълнат във вярност. Само да дадат обет за същото от името на целия си народ.

— Както винаги, нашият Велън е предпазливият — каза Аркемонд.

Думите му трябваше да прозвучат като комплимент, но вместо това на Велън му се сториха по-скоро снизходителни. Той знаеше какво иска Аркемонд и сега колебанието му се приемаше единствено като пречка. Велън се усмихна.

— Да, аз съм предпазливият и понякога моята предпазливост ни е спасявала точно толкова, колкото твоята решителност, Кил'джейден, и твоята инстинктивна прибързаност, Аркемонд.

И двамата се засмяха и за миг Велън се успокои, усещайки топлиите им чувства. Но щом утигнаха, той усети, че другарите му вече са направили своя избор. Велън почувства как сърцето му натежава, докато гледаше как се оттеглят, и се надяваше да вземе правилното решение.

Тримата винаги се сработваха отлично, а различните им характери взаимно се балансираха. Резултатът от това бе хармония и мир за народа им. Велън знаеше, че Кил'джейден и Аркемонд наистина искат най-доброто не само за себе си, но и за тези, които водеха. Той споделяше желанието им и досега тримата винаги бяха успявали да постигнат единодушие за подобни въпроси.

Велън се намръщи. Защо ли увереното и завладяващо присъствие на Саргерас го притесняваше толкова? Другите двама явно бяха склонни да приемат предложението му. Саргерас им беше казал, че ередарите са точно това, което е търсил. Силни, пламенни и горди същества, които да му служат, за да подкрепят каузата му за обединяването на всички светове. Освен това той искаше да ги усъвършенства. Искеше да ги промени за добро, да ги дари с невиджани във вселената неща. И наистина, вселената досега не бе виждала съюзяването на силите, които Саргерас твърдеше, че

притежава, и уникалността на ередарите. И това, което Саргерас им беше казал, наистина щеше да отмине.

И все пак, все пак...

* * *

Велън се запъти към храма, където често ходеше, когато нещо го тревожи. Тази нощ там имаше и други. Те седяха в кръг около единствената колона в стаята, на която бе поставен безценният ата'малски^[3] кристал.

Това бе толкова древен артефакт, че никой ередар не познаваше произхода му по-добре от своя собствен. Според легендите това беше дар, който бяха получили много отдавна. Кристалът им позволяваше да разгърнат както умствените си способности, така и познанието си за тайните на вселената. Навремето е бил използван за лечение, за заклинания и, както Велън се надяваше да го използва тази нощ — за видения. Той почтително пристъпи напред и докосна триъгълния кристал. Топлината му, наподобяваща тази на дребно животинче, сгушено в ръката му, го успокои. Той вдиша дълбоко, позволявайки познатата сила да проникне в него, после свали ръката си и се върна на мястото си в кръга.

Велън затвори очи. И отвори всяка частица от съществуването си, която притежаваше възприятие — тялото, духа, магическата интуиция. Отначало това, което видя, само потвърди обещанието на Саргерас. Той видя себе си до Аркемонд и Кил'джейден. Тримата бяха господари не само на собствения си благороден и горд народ, но и на безброй други светове. Около тях проблясваше сила — сила, която Велън знаеше, че ще бъде опияняваща като всяка глътка алкохол, която би отпил. Техни бяха бляскави градове, а гражданите им се подчиняваха на тримата си господари с радостни възгласи на преклонение и вяност. Очакваше ги технология, за каквато Велън не можеше дори да мечтае. За него се превеждаха томове, изписани на странни езици, които му разкриваха неподозирана досега магия. Всичко изглеждаше толкова величествено, че сърцето му се изпълни с радост.

Той се обърна към Кил'джейден и видя как старият му другар му се усмихва. Аркемонд постави приятелски ръка върху рамото му.

После Велън сведе поглед към себе си. И извика от ужас.

Тялото му беше гигантско, изменено и изкривено. Гладката му синя кожа сега бе черна, кафява и загрубяла, като че някога величествено дърво е било обезформено заради някаква болест. От тялото му наистина се излъчваше светлина, но не онази чиста светлина на мощната благодатна енергия. Тази беше противна и зелена. Той нервно се обърна да огледа другарите си — другите двама водачи на ередарите. Те също бяха променени. Те също не бяха запазили нищо от същността си, а се бяха превърнали в нещо друго — *ман'ари*.

Тази дума, която за ередарите означаваше нещо ужасно лошо, нещо изкривено, неестествено и осквернено, се заби в съзнанието на Велън като остър меч. Той отново изкрещя и коленете му се подвиха. Отмести поглед от изтерзаното си тяло и потърси онзи мир и благополучието и познанието, които Саргерас беше обещал. Но откри единствено зверства. Там, където преди стояха ликуващи тълпи, сега се виждаха само осакатени трупове или тела, които подобно на неговото, на Кил'джейден, на Аркемонд, бяха превърнати в чудовища. Сред мъртвите и осакатените подрипваха същества, които Велън не беше виждал досега. Странни кучета, от чиито гърбове излизаха някакви пипала. Дребни, изкривени фигури, които танцуват и подскачат и се наслаждават на поголовната сеч. Измамно красиви същества с разперени криле, които гордо и доволно наблюдават резултата. Там, където раздвоените им копита докосваха земята, тя умираше. Не само тревата, но самата почва. Всичко, което раждаше живот, биваше изтръгнато и заличено.

Значи това е планирал Саргерас за ередарите. Това бе „подобрението“, за което толкова пламенно говореше. Ако хората на Велън се съюзят със Саргерас, ще се превърнат в такива чудовища... в тези ман'ари. И по някакъв начин Велън осъзна, че това, което видя, не бе просто единичен случай. Това не беше просто един поразен свят. Дори не бяха дузина такива, стотици или хиляди.

Ако той се съгласи да подкрепи Саргерас, всичко щеше да бъде унищожено. Този легион от ман'ари щеше да продължава напред с помощта на Кил'джейден и Аркемонд... и Велън...

Дано всичко добро и чисто да му е на помощ... Те нямаше да спрат, докато всичко живо не се прочисти и почерни като онази частица земя, която Велън зърна през замъгления си поглед. Луд ли

беше този Саргерас? Или по-лошо — съзнателно ли жадуваше за подобно нещо? Кръв и течен огън заля всичко, обля и него. Изпръска го и го изгори и той падна на земята и зариде.

Видението милостиво изчезна и разтреперан, Велън премигна. Той беше останал сам в храма, а кристалът блестеше успокояващо. Велън бе благодарен за тази утеха. Още не се беше случило. Още не.

Това, което им беше казал Саргерас, наистина беше вярно. Ередарите щяха да бъдат променени и тримата им лидери щяха да получат сила, познание и власт... щяха да станат като богове. И щяха да изгубят всичко, което бе ценно за тях и щяха да предадат тези, които се бяха заклели да защитават — за да постигнат това.

Велън прокара ръка през лицето си и с облекчение разбра, че влагата се дължи само на пот и сълзи, а не на огъня и кръвта от видението му. Поне не още. Беше ли изобщо възможно да предотврати това или поне по някакъв начин да смекчи унищоженията от създадения легион?

Отговорът се стече към него като живителна и сладка глътка скъпоценна вода в пустиня. *Да.*

* * *

Те веднага се отзоваха на емоцията в повика на съзнанието му. Нужни им бяха само няколко секунди да се докоснат до него и да видят всичко, което той бе видял, да почувстват това, което той бе почувствал. За кратък миг той усети, че и другите двама споделят мнението му, и сърцето му се изпълни с надежда. Все още имаше шанс. Аркемонд се намръщи.

— Това не е поглед в бъдещето, който можем да докажем, а просто твоето предположение.

Велън се вторачи в стария си другар, а после премести поглед към Кил'джейден. Кил'джейден не бе подвластен на суетата, присъща на Аркемонд. Той беше решителен и мъдър...

— Аркемонд е прав — рече спокойно Кил'джейден. — Това не е нещо реално, а само образ в твоето собствено съзнание.

Велън го изгледа и усети как в гърдите му се надига болка. Внимателно и натъжено той отдели мислите си от техните. Сега това,

което бе в ума и сърцето му, си оставаше там. Никога повече нямаше да го споделя с тези двамата, които някога бяха като неразделна част от душата му. Кил'джейден прие оттеглянето му като отстъпление, както самият Велън искаше да изглежда, усмихна се и постави ръка на рамото му.

— Не искам да предавам това, което познавам като добро и истинско заради нещо, което се опасявам, че може да е лошо — каза той. — Нито пък мисля, че ти го искаш.

Велън не можеше да рискува да излъже. Той само сведе очи и въздъхна. Веднъж. Кил'джейден и дори Аркемонд щяха да прозрат зад такава слаба фасада, но сега мислите им не бяха насочени към него. Те бяха завладени от очевидно безграничната сила, която щяха да получат. Беше твърде късно да ги разубеди. Тези две някога славни същества вече бяха играчки на Саргерас и бяха на път да се превърнат в ман'ари. С ужасяваща увереност Велън знаеше, че ако двамата усетят липсата на подкрепа от негова страна, щяха да се обърнат срещу него със смъртоносни последици. Той трябваше да оцелее дори и само за да направи малкото, на което бе способен, за да спаси хората си от поквара и унищожение.

Затова той кимна безмълвно и с това бе решено тримата водачи на ередарите да се съюзят с великия Саргерас. Аркемонд и Кил'джейден бързо се оттеглиха, за да подготвят всичко необходимо за посрещането на новия си господар.

Велън се ядоса на собственото си безсилие. Той искаше да спаси целия си народ, както се беше заклел, но знаеше, че това е невъзможно. Повечето щяха да подкрепят Кил'джейден и Аркемонд и да ги последват към гибелта си. Но имаше и не малко други, които щяха да захвърлят всичко заради неговата дума. Трябваше да го сторят. Родният им свят Аргос скоро щеше да бъде унищожен, погълнат от безумието на демоничния легион. Тези, които искат да оцелеят, ще трябва да бягат.

Но... къде?

Погълнат от отчаяние, Велън се взря в ата'малския кристал. Саргерас щеше да дойде. В този свят нямаше място, където някой да се крие от такова същество. Как тогава можеше да се спаси?

Сълзи замъглиха прикования към кристала поглед. Сигурно заради сълзите му той изглеждаше така, сякаш проблясва и пулсира.

Велън примигна. Не... това не беше илюзия заради светлината през сълзите му. Кристалът проблясваше и пред шокираните му очи той бавно се издигна от поставката си, понесе се във въздуха и спря точно пред него.

— *Докосни го* — прошепна в съзнанието му глас.

Треперещ и изпълнен с възхищение, Велън протегна здравата си синя ръка, очаквайки да почувства познатата топлина на неподвижната призма.

Енергията, която премина през него, го остави без дъх. Силата бе почти толкова мощна, колкото тъмната енергия, която го бе изпълнила във видението му. Но тази беше чиста и неопорочена, толкова светла, колкото онази бе тъмна и Велън изведнъж се изпълни с надежда и сила.

Странното, блестящо сияние около ата'малския кристал се усили, издължи се нагоре и придоби форма. Велън примигна, почти заслепен от светлината, но не искаше да отмести очи.

— *Ти не си сам, ередаре Велън* — прошепна му глас.

Той беше успокояващ и благ като звука на ручей или летен ветрец. Сиянието леко отслабна, а над Велън се понесе същество, което никога не бе виждал. Сякаш се състоеше от жива светлина. Центърът му имаше мек златист оттенък, а около него блестеше успокояващо виолетово. Странни, като че ли метални релефни фигури се въртяха около него, успокояващо и хипнотично, в спираловиден танц на цвят и светлина. Съществото продължи да говори в съзнанието на Велън с глас, който му се струваше, че е даден от самата светлина.

— *Ние също усетихме приближаващия ужас, който ще сполети този и другите светове. Ние поддържаме баланса и това, което Саргерас планира, би унищожило всичко. Ще настане пълен хаос и разруха и всички неща, които са добри и истински, и чисти, и свети, ще бъдат безвъзвратно изгубени.*

— *Кой... какво...* — Велън бе толкова удивен от великолепието на съществото, че дори не можеше да оформи въпроса си в съзнанието си.

— *Ние сме наару*^[4] — каза блестящото нещо. — *Можеш да ме наричаш... К'уру*^[5].

Устните на Велън се извиха, за да произнесат на глас думите:

— Наару... К'уру... — Той вкуси сладостта им, сякаш произнасянето им го даряваше с част от същността им.

— *От тук започва всичко* — продължи К'уру. — *Не можем да го спрем, защото другарите ти имат свободна воля. Но ти ни призова с натезжало сърце, защото искаш да спасиш колкото се може повече от тях. Затова и ние ще сторим каквото можем. Ще спасим онези от вас, чиито сърца отхвърлят ужаса, който Саргерас предлага.*

— *Какво мога да сторя аз?*

Очите на Велън отново се наляха със сълзи, но този път от облекчение и радост.

— *Събери всички, които биха се вслушали в мъдрите ти слова. И в най-дългия ден от годината ги отведи в най-високата планина на тази земя. Вземи със себе си и ата'малския кристал. Много, много отдавна ви го дадохме и с него ще можем да те открием отново. Ще дойдем и ще ви отведем надалеч.*

За миг искра на съмнение, като сянка на пламък, опари сърцето на Велън. Той дори не беше чувал за същества от светлина като наару, а сега това нещо, този К'уру го караше да открадне най-ценния за народа му предмет. Той дори твърдеше, че именно те са тези, които са го подарили на ередарите! Може би Кил'джейден и Аркемонд бяха прави. Може би видението на Велън не бе нищо друго, освен проявление на собствения му страх.

Но дори докато в съзнанието му препускаха подобни мисли, той знаеше, че те са последната следа от копнежа на едно разбито сърце всичко да се върне както си е било, преди нещата да се изменят толкова ужасно... преди Саргерас.

Той знаеше какво трябва да направи и сведе глава пред величественото танцуващо същество от светлина.

* * *

Първият и най-доверен съюзник, към когото Велън се обърна, беше Талгат. Той бе стар другар, който в миналото му беше помагал. Всичко сега бе в неговите ръце, защото само той можеше да действа незабелязано там, където Велън не може. Отначало Талгат бе скептично настроен, но когато Велън свърза съзнанието си с неговото

и му показва мрачното си видение, той бързо се съгласи. Велън не спомена нищо за наару и тяхното предложение за помощ, защото самият той не знаеше какво точно щеше да представлява тя. Той само увери Талгат, че има начин онази съдба да бъде избегната, стига другарят му да му се довери.

Най-дългият ден от годината приближаваше. С цялата дискретност, на която беше способен, докато Аркемонд и Кил'джейден се заслепяваха от Саргерас, Велън се свърза мисловно с всеки, на когото вярваше. Талгат събра останалите, които да застанат на страната на Велън в защита на себе си и народа си. После Велън се концентрира върху изплитането на тънки магически мрежи за двамата предатели, които навремето му бяха близки другари, за да не забележат трескавото движение пред самите им очи.

С едновременно неочаквана бързина и болезнена мудност, сложната мрежа бе готова.

Когато дойде и последният ден и ередарите, избрали да последват Велън, се събраха на върха на най-високата планина в древния им свят, Велън видя, че броят им бе умопомрачително малък. Бяха само няколкостотин — онези, на които Велън наистина имаше доверие. Той не посмя да рискува и да се свързва с други, които имаше вероятност да се обърнат срещу него.

Съвсем наскоро Велън бе взел ата'малския кристал от мястото му. През последните няколко дни се бе постарал да изработи негово копие, за да не се вдигне шум около евентуалното му изчезване. Той много внимателно го беше изсякъл от обикновен скален кристал, към който добави и магия за блясък. Само че копието нямаше излъчване. Ако някой го докоснеше с пръсти, веднага щеше да открие измамата.

Сега истинският ата'малски кристал бе близо до сърцето му, а той гледаше как хората му изкачват планината, забивайки стабилно копитата на силните си крака. Много от тях вече бяха дошли и го наблюдаваха с очакване, а въпросът им личеше по-ясно в очите им, отколкото по устните им. Как, чудеха се те, щяха да избягат?

Как ли наистина, мислеше си Велън. За момент той се отчая, но после си спомни за съществуването от светлина, което бе свързало мислите си с неговите. Те ще дойдат. Той бе сигурен в това. Всеки следващ миг увеличаваше вероятността да бъдат разкрити. А толкова много още не бяха дошли, включително Талгат.

Ресталаан, друг стар и доверен другар, се усмихна на Велън.

— Скоро ще са тук — каза той, за да го успокои.

Велън кимна. Беше почти сигурно, че Ресталаан е прав. По нищо не личеше някогашните му другари и вече врагове — Кил'джейден и Аркемонд — да са разбрали за нечувано дръзкия му план. Те бяха твърде увлечени в очакването на новите си сили.

И все пак, все пак...

Същият дълбок инстинкт, който не му позволи да се довери на Саргерас, сега отново не му даваше мира. Нещо не беше наред. Той осъзна, че е забързал крачка.

И ето че се появиха. Талгат и още няколко души тъкмо привършиха едно изкачване и радостно му помахаха с ръка, а Велън въздъхна от облекчение. Той се спусна надолу, за да ги посрещне, когато кристалът изпрати мощен енергиен сигнал към тялото му. Сините му пръсти се свиха около скъпоценния камък, а съзнанието му се отвори, за да приеме предупреждението му. Коленете на Велън се подкосиха от вонята, която завладя съзнанието му.

Саргерас беше започнал делото си. Беше започнал създаването на ужасния си легион. Вече поробваше ередари, които бяха достатъчно глупави или наивни, за да се доверят на Кил'джейден и Аркемонд, и ги превръщаше в ман'арите от видението на Велън. Имаше хиляди ман'ари с всевъзможни физически форми и способности и те се намираха точно отвъд сетивния му обсег. Бяха прикрити по някакъв начин. Ако не държеше ата'малския кристал, той никога нямаше да ги усети, преди да е станало късно, прекалено късно.

А може би вече бе твърде късно.

Велън обърна шокирания си поглед към Талгат, осъзнавайки изведнъж, че покварата се излъчваше както от самия него, така и от множеството — Легиона — чудовища, които се спотайваха от погледа му. От дълбините на отчаяната му душа се изтръгна молитва, която трепна в съзнанието му.

— *К'уру! Помогни ни!*

Ман'арите вече бяха започнали да изкачват планината, след като бяха усетили, че са разкрити, и приближаваха като гладни хищници към пляката си. Но Велън знаеше, че би предпочел смъртта пред това, което опорочените ередари щяха да причинят на него и

последователите му. Осъзнавайки безизходното си положение, Велън сграбчи кристала и го насочи към небето.

Сякаш самите небеса се отвориха от лъч чиста бяла светлина. Лъчът се насочи право към кристалната призма и пред смаяните очи на Велън, разцепи бялата светлина на седем отделни лъчи в различни цветове. Велън почувства пронизваща болка в мига, когато кристалът се разтроши. Острите му ръбове порязаха пръстите му. Той изохка и инстинктивно пусна счупения кристал, гледайки как частиците му се понасят във въздуха и се превръщат в идеални сфери. Всяка от седемте придоби един от нюансите на светлината, която допреди малко бе един красив лъч на чисто бяло сияние. Седемте кристала — червен, оранжев, жълт, зелен, син, тъмносин и виолетов — се стрелнаха нагоре и светкавично оформиха светлинно ограждение около изплашените ередари.

В същия миг към Велън се втурна Талгат, а в очите му се четеше чиста омраза. Той се блъсна в кръга от многоцветна светлина, сякаш беше каменна стена и се прекатури назад. Велън се обърна и видя как озъбени и с потекли лиги, ман'арите се спускат към тях и започват да драпат с нокти по стената от светлина, която предпазваше него и хората му.

По нервите на Велън премина дълбок тътен, който той по-скоро усети, отколкото чу. Той погледна нагоре и в този ден на чудесата видя нещо, което надминаваше дори чудото на седемте светлинни кристала. Той се взря в нещото, което отначало изглеждаше като падаща звезда, с толкова силен блясък, че едва можеше да задържи очите си към нея. Щом се приближи, той видя, че това не бе нещо така неуловимо, като звезда в нощното небе. Беше плътна структура, центърът ѝ бе мек и овален като самите кристални сфери, инкрустиран с издадени триъгълни кристали. Велън неудържимо зариде, когато до съзнанието му достигна чужда мисъл.

— *Тук съм, както обещах. Подготви се да изоставиш този свят, Пророк Велън.*

Велън вдигна нагоре ръцете си, почти както дете се присяга към любящия си родител, за да бъде вдигнато в нежна прегръдка. Сферата над него запулсира и после самият Велън усети как нещо го повдига нагоре във въздуха. Той се понесе в небето и видя, че другарите му също се насочват към... кораба? Велън реши, че е кораб, макар че

вибрираше като нещо живо, което все още не можеше да проумее. Насред тихата си радост Велън дочу крясъците и виковете на ман'арите, които бяха лишени от плячка.

Основата на кораба се отвори и след няколко секунди Велън се озова върху нещо твърдо. Той коленичи на пода, ако изобщо можеше да се нарече така, и се загледа към хората си, които също се придвижваха към това безопасно място. Когато и последният от тях се качи, Велън очакваше вратата да се затвори и корабът — корабът, направен от метал, който не беше метал, и плът, която не беше плът, и нещото, което той подозираше, че бе самата същност на К'уру — да отлети. Вместо това той отново чу шепот в съзнанието си.

— *Кристалите — това, което беше едно, сега е седем. Прибери ги, защото ще са ти нужни.*

Велън се надвеси над изхода и протегна ръце. С невъобразима скорост седемте кристала се стрелнаха към него и се удариха в дланта му толкова силно, че той изпъшка. Той ги събра, пренебрегвайки невероятната топлина, която излъчват, и пристъпи назад. Моментално вратата изчезна, без да оставя следа от съществуването си. Велън стискаше седемте кристала и съзнанието му се простря толкова надалеч, като че още малко, и щеше да достигне границата с лудостта. За един безкраен миг той увисна между надеждата и отчаянието. Успяха ли? Избягаха ли?

От позицията си начело на армията Кил'джейден имаше идеална гледка към планината, която робите му бързо покриха. За един славен миг той вкуси победата — бе почти толкова сладка, колкото глада, който Саргерас насади в съзнанието му. Талгат беше свършил добра работа. Беше само чист късмет, че Велън държеше кристала в мига на нападението. Ако не беше в ръцете му, сега тялото му щеше да лежи на земята, разкъсано на множество парчета.

Но Велън *все пак* държеше ата'малския кристал и *все пак* беше предупреден. Нещо се случи — някакви странни светлини се появиха и защитиха отстъпника и нещо дойде да го отведе. Сега Кил'джейден гледаше как странният кораб проблясва и... изчезва.

— Той избяга! Проклет да е, проклет! Велън избяга!

Ман'арите, чиято радост изпълваше Кил'джейден само допреди няколко секунди, сега стояха смаяни и разочаровани. Той докосна съзнанието на всеки един от тях, никой не знаеше нищо. Какво бе това, което дойде да отскубне Вельн от ръцете на Кил'джейден? Кил'джейден изведнъж потръпна от страх. Господарят му нямаше да остане доволен от този развой на събитията.

— Сега какво? — попита Аркемонд.

Кил'джейден се обърна към съюзника си.

— Ще ги открием — изръмжа той. — Ще ги открием и ще ги унищожим. Дори да ни отнеме хиляда години.

[1] ередар — eredar (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Аркемонд — Archimonde (англ.) — archi (гр. — главен); monde (фр. — свят). — Б.пр. ↑

[3] ата'малски — ata'mal (англ.). — Б.пр. ↑

[4] наару — naaru (англ.). — Б.пр. ↑

[5] К'уру — K'ure (англ.). — Б.пр. ↑

ЕДНО

Името ми е Трал.

На езика на човеците това означава „роб“, а историята, която се крие зад него, е много дълга и по-добре да я оставим за друго време.

По милостта на духовете и кръвта на героите преди мен, която тече във вените ми, аз станах военачалник на народа си — орките, и водач на група от раси, позната като Ордата. Как се случи всичко това, също е друга история.

Тази, която искам да запиша на пергамент сега, преди тези, които я преживяха, да я отнесат при благородните предци, е историята на баща ми и онези, които повярваха в него и онези, които го предадоха и с това предадоха целия ни народ.

Какво можеше да се случи с нас, ако събитията не се бяха развили по този начин, дори мъдрият шаман Дрек'Тар не може да каже. Пътищата на Съдбата са много и различни и никое здравомислещо същество не трябва да се подлъгва по измамно приветливия път на „ами ако“. Струва ми се каквото се случи. Народът ми трябва да поеме както срама, така и славата от избора ни.

Тази история не е за Ордата, която съществува днес — свободна организация на орки, таурени, отхвърлени^[1], тролове и кървави елфи.

Това е историята на възхода на първата Орда. Раждането ѝ, също като това на едно бебе, беше белязано с кръв и болка, а силното ѝ

проплакване за живот означаваше смърт на враговете ѝ...

Тази толкова мрачна и изпълнена с насилие история започва твърде миролюбиво насред хълмовете и долините на зелената земя, наречена Дренор...

Звукът на барабаните, наподобяващ ритъма на сърцето, приспиваше по-младите орки, но Дуротан от клана Фростулф^[2] беше буден. Той лежеше при останалите върху твърдия под в палатката, която служеше за спално помещение. Солидна сламена постеля и дебела кожа от клефтхуф^[3] го предпазваха от студа на ледената земя. Дори и така вибрациите на барабаните преминаваха през земята и достигаха до тялото му, а древните звуци галеха ушите му. Как само копнееше да излезе и да се присъедини към тях!

На Дуротан му оставаше още едно лято, преди да може да участва в Ом'ригор — ритуала при достигане на пълнолетие. Но докато настъпи това дългоочаквано събитие, той трябваше да се примири и да стои при децата в тази широка обща палатка, докато възрастните седят около огъня и обсъждат несъмнено важни и потайни неща. Той въздъхна и се размърда върху кожата. Не беше честно.

Орките не се сражаваха помежду си, но не бяха и особено социални. Всички кланове бяха самостоятелни. Имаха различни традиции, стилове и начини на обличане, а също и истории, и шамани. Дори диалектите им много се различаваха и някои орки не можеха да се разбират, ако не говореха общия език. Те се възприемаха като толкова различни, колкото беше и другата разумна раса, която споделяше богатата на полята, горите и водите им — синьокожите мистериозни дренаи^[4]. Само два пъти в годината — през пролетта и есента — клановете на орките се събираха, както сега, за да почетат времето, когато денят и нощта са с еднаква продължителност.

Фестивалът беше започнал официално предната нощ при изгрева на луната, макар че орките бяха започнали да се събират тук от няколко дни. Празникът Кош'харг се провеждаше от незапомнени времена на това свято място в земята на орките, наречена Награнд — „Земя на ветровете“, която се намираше в милостивата сянка на

„Планината на духовете“ или Ошу’гун. И макар ритуалните предизвикателства и двубоите да бяха нещо обичайно за празника, тук никога не е имало истински гняв или насилие. Когато страстите се разгорещят, както понякога се случва при подобно събиране на много души, шаманите призовават всички участващи да се разберат мирно или да напуснат святата земя.

Тази земя бе тучна, плодородна и успокояваща. Понякога Дуротан се чудеше дали земята е спокойна, защото орките искат да пазят мира, или самите орки са миролюбиви, защото земята е толкова мирна. Той често размишляваше за такива неща, но ги пазеше за себе си, защото не беше чувал никой друг да споделя подобни странни идеи.

Дуротан тихо въздъхна, а мислите му препускаха и сърцето му биеше в такт с барабаните отвън. Предната нощ беше прекрасна и развълнува душата му. В залязващата си фаза Бледата Дама откри тъмните очертания на дърветата, но все още бе достатъчно ярка, за да излъчи мощна светлина, която се отрази от белите снежни одеяла. Тогава радостен възглас се отдели от гърлото на всеки един от хилядите събрали се орки — мъдри старейшини, воители в разцвета си, дори деца, сгушени в ръцете на майките си. Вълците, които им бяха както другари, така и ездитни животни, се присъединиха към тях с ликуващ вой. Звукът раздвижи кръвта на Дуротан, както сега правеха барабаните, с дълбокия и най-важен възглас в знак на поздрав към сферата, която владееше нощните небеса. Дуротан попиваше с очи морето от мощни създания, които бяха вдигнали кафявите си и посребрени от светлината ръце към Бледата Дама и стояха, вгледани в нея. Ако някой огър бе достатъчно глупав да ги атакува, щеше за секунди да падне под ударите на това огромно море единни воители.

После настъпи и пиршеството. Десетки зверове са били убити по-рано през този сезон, но преди да настъпи зимата, за да бъдат изсушени и опушени специално за този празник. Бяха запалени огньовете, чиято топла светлина се сливаше с пророческия бял блясък на Дамата. Бяха зазвучали и неспирните барабани.

Той, както и всички останали деца — лежейки върху кожата от клефтхуф, Дуротан пренебрежително подсмръкна заради тази дума — беше получил позволение да остане и да се навечеря, докато шаманите се оттеглят. Когато храната за откриването на празника беше ометена,

шаманите от всеки клан поеха към Ошу'гун, която зорко пазеше пиршеството. Те трябваше да стигнат до пещерите ѝ, където да получат насоки от духовете и своите предци.

Отдалеч Ошу'гун изглеждаше възхитително. За разлика от другите планини, които бяха с неравни и груби очертания, Ошу'гун се издигаше от земята като добре наточено острие на копие. Имаше толкова изчистени линии и толкова ярко блестеше на слънцето, а и на лунната светлина, че изглеждаше като огромен, инкрустиран в земята кристал. Според някои легенди тя бе паднала от небесата преди стотици години и странното бе, че Дуротан подозираше това всъщност да е истина.

Колкото и да беше загадъчна Ошу'гун, Дуротан винаги се замисляше колко нечестно беше това, че шаманите трябваше да останат там по време на целия празник. „Горките шамани“ — мислеше си той — „изпускат всичко забавно“. Но пък същото явно важеше и за децата.

През деня се организираха ловни хайки, игри и се пресъздаваха героични истории на предците на орките. Всеки клан имаше своя история и в допълнение на познатите на Дуротан приказки, които бе слушал като дете, тук можеше да научи за нови вълнуващи приключения.

Но колкото и да бяха забавни те и колкото и да ги обичаше, Дуротан изгаряше от желание да разбере за какво си говореха възрастните, след като децата си лягаха да спят в общата палатка. За какво си говореха, след като напълнеха с вкусна храна стомасите си, запалеха лулите си и отпиеха от разнообразните си напитки.

* * *

Дуротан не издържаше повече. Той тихо се изправи и наостри уши, за да се увери, че никой друг не е буден. След като не чу нищо, и след още една дълга минута, той се изправи на крака и внимателно запристъпва към входа.

Той бавно и дълго пристъпва напред през тъмната палатка. Навсякъде по пода спяха деца от всички възрасти и едно погрешно движение можеше да събуди някое от тях. Сърцето на Дуротан биеше

лудо от вълнение. Той пристъпваше внимателно между слабо осветените фигури, местейки едрите си стъпала с изящството на дългокрака блатна птица.

Сякаш му отне цяла вечност, докато стигне до входа. Той застина, опитвайки се да успокои дишането си, и се протегна... И докосна гладката кожа на едно голямо тяло точно до него. Дуротан прибра рязко ръката си и изсъска изненадано.

— Какво правиш? — прошепна той.

— Какво правиш ти? — отвърна другият орк.

Внезапно Дуротан се усмихна широко, осъзнавайки колко глупаво звучаха и двамата.

— Същото като теб — отговори му спокойно той.

Всички около тях продължаваха да спят.

— Можем да продължим да си говорим за това или да го направим.

Съдейки по размерите на тъмната фигура пред себе си, Дуротан можа да разбере, че другият е едър мъжки, може би почти на неговата възраст. Не можеше да разпознае миризмата или гласа, затова бе сигурен, че не е от клана Фростулф. Това беше дръзка мисъл — не само да извърши нещо толкова забранено, като излизането от палатката за спане без разрешение, но и да го направи в компанията на орк, който не е от клана му.

Другият орк се поколеба, без съмнение същите мисли се въртяха и в неговата глава.

— Много добре — каза накрая той. — Да го направим.

Дуротан се присегна отново в мрака, прокара пръсти по вътрешната страна на капака на входа и обхвана ръба му. Двамата млади орки издърпаха капака и пристъпиха навън в ледената нощ.

Дуротан се обърна, за да огледа събеседника си. Другият орк беше по-кафяв от него и малко по-висок. Дуротан беше най-едър за възрастта си в своя клан и не беше свикнал с по-високи от него орки. Това бе някак обезпокоително. Неговият другар по пакост също се обърна към него и Дуротан усети как го измерва с очи. Другият кимна, явно доволен от това, което бе видял.

Те не посмяха да си разменят повече думи. Дуротан посочи към едно голямо дърво близо до палатката и двамата тихо се промъкнаха към него. За миг, който вероятно не бе почувстван като миг, те излязоха

на открито, където можеше да бъдат забелязани от всеки възрастен, който реши да обърне очи към тях, но това не се случи. Лунната светлина се отразяваше от снега толкова силно, че Дуротан се почувства като изложен на ярко слънце. И сигурно и звукът от снега, който скърцаше под краката им, бе силен като рева на побеснял огър. Най-накрая те стигнаха до дървото и се скриха зад него. Дуротан издиша с облекчение и дъхът му се превърна в мъгла. Другият орк се обърна към него и се ухили.

— Аз съм Оргрим от рода на Телкар Дуумхамър^[5] и клана Блекрок^[6] — прошепна гордо младокът.

Дуротан остана впечатлен. Макар родът на Дуумхамър да не беше лидерски, беше много добре познат и уважаван.

— Аз съм Дуротан от рода на Гарад и клана Фростулф — отвърна той.

Сега беше ред на Оргрим да реагира на факта, че седи до наследник на друг клан. Той кимна одобрително.

За кратко те просто седяха и се наслаждаваха на триумфа от дръзката си постъпка. Дуротан започна да усеща как студът и влагата се процеждат през дебелилото му кожено наметало и стана на крака. Той отново посочи към събралите се орки и Оргрим кимна. Те внимателно надникнаха иззад дървото, опитвайки се да дочуят какво си говорят. Сега със сигурност щяха да разберат тайните, за които и двамата жадуваха. Сред пращането на огромния огън и дълбокия, монотонен ритъм на барабаните, към тях долетяха гласове.

— Тази година шаманите са много заети заради треската — каза Гарад, бащата на Дуротан.

Той се присегна и погали огромния бял вълк, който дремеше до огнището. Звярът, чиято бяла козина го отличаваше като Фростулф, издаде тих напевен звук на задоволство.

— Докато някое от малките оздравее, друго се разболява.

— Аз пък вече съм готов за пролетта — каза друг мъжки, който се изправи и хвърли една цепеница в огъня. — И с животните не ни беше лесно. Когато се подготвихме за празника, едва откривахме клефтхуфи.

— Клага прави чудесна супа от кокалите им, но не иска да каже какви билки добавя — каза трети, поглеждайки към женската, която държеше бебе.

Въпросната женска, явно Клага, се засмя.

— Единственият, който ще получи рецептата, е това малкото, когато порасне достатъчно — отвърна Клага и се усмихна.

Дуротан остана изумен. Той се обърна към Оргрим, по чието лице бе изписано същото удивление. Това ли беше толкова важно и тайно, че на децата им беше забранено да напускат палатката, за да не го чуят? Обсъждане на болести и билки?

На яркото лунно сияние Дуротан ясно виждаше лицето на Оргрим. Веждите на другия младеж се склочиха намръщено.

— Ти и аз можем да измислим нещо много по-интересно от това, Дуротан — каза той с тих, дрезгав глас.

Дуротан се усмихна и кимна. Той беше сигурен в това.

Празникът продължи още два дни. През деня или през нощта, когато двамата можеха да се измъкнат заедно, те се предизвикваха взаимно, за да сравнят уменията си. Бягане, изкачване, сила, равновесие — всичко, за което можеха да се сетят. И всеки побеждаваше другия така, сякаш се бяха наговорили да се редуват. Докато не дойде и последният ден. Оргрим открито призова към пето предизвикателство, което да определи победителя и нещо в Дуротан го принуди да заговори.

— Да не се състезаваме по обичайния начин — каза Дуротан, без дори да осъзнава откъде се бяха появили думите му. — Нека направим нещо съвсем различно от историята на орките.

Светлосивите очи на Оргрим проблеснаха, докато се навеждаше напред.

— Какво предлагаш?

— Нека сме приятели.

Тежката и мускулеста челюст на Оргрим увисна.

— Но... ние не сме от един клан! — Той отвърна с тон, който означаваше, че Дуротан все едно е предложил приятелство между велик черен вълк и кротък талбък^[7].

Дуротан махна пренебрежително с ръка.

— Ние не сме врагове — каза той. — Огледай се. Клановете се събират тук два пъти в годината и в това няма нищо лошо.

— Но... баща ми твърди, че точно защото се събираме толкова рядко, успяваме да запазим мира — продължи Оргрим.

Той сбърчи угрижено вежди. Разочарование вгорчи думите на Дуротан.

— Добре тогава. Помислих, че си по-смел от останалите, Оргрим от рода Дуумхамър, но не си по-добър от тях... Ти си плах и срамежлив и не желаш да видиш възможностите отвъд общоприетите неща.

Думите дойдоха от сърцето му и, ако Дуротан ги беше премислял и планирал със седмици, нямаше да може да се изрази толкова добре. Кафявото лице на Оргрим потъмня, а очите му заискриха.

— Аз не съм страхливец! — изръмжа той. — Никога не отказвам предизвикателство, недодялан Фростулф!

Той се спусна към Дуротан, подкоси по-малкия орк и двамата се забъхтиха с юмруци, докато не се наложи да бъде доведен шаман, за да се погрижи за нараняванията им и да ги порицае за неуместното сбиване на свещена земя.

— Поривисто момче — скара се главният шаман на Фростулф, древна женска, която наричаха Майка Кашур. — Не си достатъчно голям, за да не те ступам като непослушно дете, млади Дуротан!

Шаманът, който се погрижи за Оргрим, мърмореше по подобен начин. Но макар че от носа му шуртеше кръв и той гледаше как шаманът лекува лошо порязване на кафявото тяло на Оргрим, Дуротан се усмихна. Оргрим улови погледа му и също му отвърна с усмивка.

Предизвикателството беше започнало. Последното предизвикателство, което беше много по-важно от съревнование по вдигане на камъни и при което никой не искаше да признае поражение... и с това да потвърди, че приятелството между младежи от различни кланове е погрешно. Дуротан предчувстваше, че точно това предизвикателство няма да свърши, докато единият от двамата загине... а може би нямаше да свърши дори тогава.

[1] отхвърлен — the Forsaken (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Фростулф — Frostwolf (англ.) — frost (мраз, скреж); wolf (вълк). — Б.пр. ↑

[3] клефтхуф — cleft hoof (англ.). — Б.пр. ↑

[4] дренаи — draenei (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Дуумхамър — Doomhammer (англ.) — doom (гибел); hammer (чук). — Б.пр. ↑

[6] Блекрок — Blackrock (англ.) — black (черен); rock (скала, камък). — Б.пр. ↑

[7] талбък — talbuk (англ.). — Б.пр. ↑

ДВЕ

Помня първия път, когато се натъкнахме на таурените. Помня дълбокия глас и спокойното лице на Кейрн Блъдхуф^[1]. Помня как седях на земята в палатка, която можеше да се разруши и изгради невероятно бързо, и все пак там се чувствах като у дома си. Пушехме лули, споделяхме храната и напитките си, усещахме ритъма на барабаните в костите си и си говорехме.

Отначало таурените ми изглеждат жестоки, но те притежаваха мъдрост и хумор, и когато първият етап от преговорите бе завършен, вече бях сигурен, че орките са спечелили рядко срещан съюзник в лицето на тези полу-говеда.

Докато говорехме, се спусна нощта — нежна нощ, подобаваща на тази красива земя. Излязохме от палатката и погледнахме нагоре към безбройните звезди, а лек ветреца погали лицата ни. Обърнах се към Дрек'Тар за съвет. И с огромно изумление видях на лицето му сълзи, проблясващи на лунната светлина.

— Така беше едно време, возде мой — каза той с треперещ глас. Той вдигна ръцете си, наклони назад глава и призова вятъра да го прегърне и да изсуши сълзите от здравото му зелено лице. — Близо до земята. Близо до духовете. Силни в лова, нежни с децата, знаехме, че мястото ни в света е праведно и заслужено. Разбирахме баланса на вземането и даването. Единствената магия, която таурените

използват, е добрата и чиста магия на земята. Земята я отразява така, както навремето Дренор отразяваше връзката си с нас.

Тогава си спомних за молбата на таурените да им помогнем в борбата срещу врага им — злите и подли кентаври.

— Да... Съчувствам им. Ще е много хубаво, ако успеем да им помогнем — казах аз.

Дрек'Тар се засмя и обърна слепите си очи към мен, с които ме виждаше много по-ясно от някой с виждащи очи.

— О, млади ми Трал — каза той, все още засмян, — още не разбираш. Те ще помогнат на нас.

Дуротан тичаше, колкото позволяваха мощните му крака. Дишаше учестено, пот се стичаше по червеникавокафявата му кожа, но не спираше. Беше лято и широките му плоски крака бяха боси. Тревата под краката му беше мека и от време на време той стъпваше върху ярко виолетовите цветчета на дасанско цвете^[2]. Ароматът от нараненото растение, което по традиция се отглеждаше като лечебна билка, се понасяше във въздуха и го вдъхновяваше да тича още по-бързо и по-надалеч.

Сега той тичаше в единия край на гората Терокар и навлизаше в прохладната ѝ сиво-зелена вътрешност. Трябваше да внимава да не се спъне в извитите корени на елегантните дървета, за да не забави крачка. Меки светлилки проблясваха сред зеленото сърце на гората и спокойствието, което излъчваха, бе в пълно противоречие с нуждата на Дуротан да победи. Той ускори темпото, прескачаше повалените дънери, покрити с мъх, и се навеждаше под ниските клони с грациозността на талбък. Черната му коса, дълга, гъста и разпиляна чак до средата на гърба му, се развяваше зад него. Белите му дробове и краката му го умоляваха да спре, но той стискаше зъби и игнорираше апела на тялото си. Той беше Фростулф, наследник на лидерски клан, и никой Блекрок не можеше да...

Дуротан чу нещо наподобяващо боен вик далеч зад него и сърцето му помръкна. Гласът на Оргрим, също като този на Дуротан, все още не стигаше за дълбокия рев, който отличаваше възрастния мъжки, но дори самият Дуротан трябваше да признае, че вече бе внушителен. Той напрегна краката си да се движат още по-бързо, но ги почувства тежки и неподвижни, сякаш бяха изваяни от камък. Той с ужас видя с крайчеца на окоото си как Оргрим се появява в зрителното му поле и с един последен напън... го задминава.

Оркът Блекрок протегна ръка и се хвърли напред, успявайки да удари дънера в сечището, който двамата бяха определили за цел на състезанието. Удари го точно преди Дуротан. Оргрим направи още няколко крачки, сякаш веднъж задвижени, мощните му крака не можеха да спрат. Дуротан нямаше подобен проблем със своите. Наследникът на клана Фростулф залитна напред и почти се удържа. Той падна по лице на хладната и ароматна, покрита с мъх земя. Задъхан и с ясното съзнание, че трябва да се изправи и отново да предизвика Оргрим, той беше твърде изтощен да направи друго, освен да легне на горския килим, за да се възстанови.

Оргрим отиде до него и направи същото, а после младокът се търколи по гръб и се засмя. Дуротан се присъедини към него. Птиците и дребните животни, обитаващи гората Терокар, замлъкнаха, докато двамата орки надаваха радостни звуци. Докато устните му се извиваха около все още растящите му бивници, Дуротан си помисли, че сигурно звучат по-скоро като зверски бойни виковете, предшестващи лов.

— Ха-а — изръмжа Оргрим, изправи се и закачливо удари с юмрук Дуротан. — Малко усилия трябва да бия младок като теб, Дуротан.

— Развил си толкова много мускули, но май е било за сметка на мозъка — отвърна Дуротан. — Уменията са важни колкото и силата. Но кланът Блекрок няма как да знае това.

В думите им нямаше зла умисъл. Отначало клановете им бяха притеснени от приятелството между двамата младежи, но упоритият довод на Дуротан — това, че нещо не е правено досега, не означава, че не може да бъде направено — изуми и впечатли лидерите и на двата клана. Помогна и това, че както Фростулф, така и Блекрок бяха кланове на орки със спокоен характер. Ако Дуротан беше предложил приятелство, например, с член на клана Уорсонг^[3] или Боунчуър^[4],

известни с прекомерната си гордост и недоверие към останалите кланове, слабият пламък на приятелството щеше бързо да угасне. И все пак старейшините гледаха и чакаха тази новост да отшуми и всеки младеж да се завърне на полагащото му се място, за да поддържа реда, който е бил утвърден... откакто всички се помнеха.

Но те останаха разочаровани. Студът от последната зима даде път на пролетта, а после и на румената лятна топлина, и приятелството продължи. Дуротан знаеше, че ги наблюдават, но докато никой не се месеше, това не го притесняваше.

Той затвори очи и прокара пръсти по мъха. Шаманът беше казал, че всичко има свой живот, сила и дух. Орките бяха силно свързани с духовете на елементите — земя, въздух, огън и вода — и с Духа на Пустошта^[5] — и твърдяха, че усещат живителната сила на земята и привидно мъртвите скали. Всичко, което Дуротан усещаше, бе хлад и лека влага от мъха и почвата под дланите му.

Земята се разтресе. Той рязко отвори очи.

Скочи на крака и автоматично се присегна към боздугана, който винаги носеше със себе си. Оргрим предпочиташе тежкия чук, изработен от метал и дърво, който беше традиционното оръжие на клана Блекрок, а този, който носеше, бе опростената версия на легендарния чук, с който един ден щеше да се сдобие. Двете момчета се спогледаха. Нямаше нужда от думи, за да се разберат. Дали това, което разтресе земята, беше толкова огромен клефтхуф, с рунтава козина, от която ставаха прекрасни одеяла, и плътно червено месо, което можеше да нахрани цял клан, или беше нещо много по-опасно? Какво изобщо живееше в гората Терокар? Двамата бяха идвали тук само веднъж.

Те станаха едновременно, а малките им тъмни очи се загледаха във вече зловещите мрачни очертания на гъстите дървета, търсейки източника на онзи шум.

Ду-у-ум! Земята отново се разтресе. Сърцето на Дуротан започна да бие лудо. Ако беше дребен клефтхуф, може би щяха да успеят да го повалят и да споделят плячката си с двата клана. Той погледна към Оргрим и забеляза как очите му блестят от възбуждане.

Ду-у-ум! Ду-у-ум! Тряс!

Двамата младежи занемяха и заотстъпваха назад, докато звукът се приближаваше. Едно дърво, само на няколко метра от тях, сякаш се

разцепи на две пред очите им. Нещото, което бе вдигнало този шум и с такава лекота прекърши древното дърво, изведнъж се появи.

Беше огромно, носеше боздуган с размерите на орк и определено не беше клефтхуф. И ги видя.

Отвори уста и изрева нещо слабо разбираемо, но Дуротан нямаше намерение да губи време, за да разбере какво точно казва.

Явно напълно единомисленици, двете момчета се обърнаха и побягнаха.

Сега на Дуротан му се искаше последното им съревнование да не бе свързано с тичане, защото краката му още не бяха отпочинали. И все пак те се движеха, а нуждата да оцелее му даваше сили.

Как бяха стигнали толкова надълбоко в територията на огрите? И къде бяха гроните? Дуротан си представи как един огърски лидер си проправя път през дърветата, както го беше направил този, извисявайки се над обикновените огри, както огрите се извисяват над орките, и още по-противен от огър, сякаш направен повече от пръст, отколкото от плът и все пак ужасно противен... а единственото му кървясало око се взира в Дуротан и Оргрим и насочва огрите към тях.

Той и Оргрим не бяха достигнали възраст, за да бъдат приети сред воините на клановете и не им бе разрешено да ловуват огри, още по-малко грони. Бяха ходили на считания за по-безопасен лов за талбък и други лесни плячки, но Дуротан копнееше за деня, когато ще може да се изправи пред тези страховити същества и да донесе слава както на себе си, така и на клана си.

Но сега вече не беше толкова сигурен. Земята продължаваше да се тресе и виковете на огрите се чуваха все по-ясно.

— Смачка малки орки! Аз смачква!

Ревът, който последва, почти накара ушите му да закървят.

Нещото ги настигаше. Въпреки че паникьосаният му разум заповядваше на тялото му да тича по-бързо — „по-бързо, проклет да си“ — той не можеше да увеличи дистанцията между себе си и чудовищното създание, което се приближаваше, и огромната му сянка почти закриваше малкото светлина, която се процеждаше през клоните на дърветата.

Дърветата оредяха и светлината се увеличи. Младежите наближиха края на гората. Дуротан продължаваше да тича и навлезе в откритото пространство на поляната, а краката му отново усетиха

меката трева. Оргрим беше малко пред него. Отчаяние завладя Дуротан и бе последвано от силна черна вълна на гняв.

Още не бяха пораснали! Не бяха ходили на първия си истински лов, не бяха танцували около огъня с женските, не бяха окъпали лица с топлата кръв на първата си плячка. Имаше толкова много неща, които не бяха направили. Да загинеш в битка е едно, но сега това страховито същество имаше такова надмощие, че смъртта им щеше да изглежда по-скоро жалка, отколкото почетна.

Съзнавайки, че ще му отнеме ценни секунди, но неспособен да овладее порива си, Дуротан обърна глава, за да изругае огъра, преди да бъде сплескан като палачинка от огромния му боздуган.

Но това, което видя, го остави с отворена уста.

Спасителите им не издадоха нито дума. Те се движеха мълчешком като тиха вълна от синьо, бяло и сребърно, която се появи като че ли от самия въздух. Дуротан чу познато свистене на стрели, които прорязаха въздуха и след секунда ревят на огъра бе изпълнен не с гняв, а с болка. Десетки стрели, дребни нещица за това огромно тяло, застърчаха от него и създанието спря смъртоносния си ход. То изрева и се опита да извади стрелите от кожата си.

Проехтя ясен глас. Макар че не разбираше езика, Дуротан разпозна мощните думи и кожата му настръхна. Изведнъж небето се изпълни със светкавици. Но те не приличаха на светкавиците, които Дуротан беше виждал да призовават шаманите. Сини, бели и сребърни енергии изпращяха около огъра, завихриха се около него и го обгърнаха като мрежа. Чудовището изрева отново и падна. Земята се разтърси.

Сега дренаите, чиито тела бяха покрити с някакъв метален слой, който отразяваше студените нюанси на магическите енергии и заслепяваше очите на Дуротан, слязоха от ездитните си животни и се насочиха към падналия огър. Проблеснаха остриета, произнесоха се още мощни думи и команди и Дуротан трябваше или да затвори очи, или да полудее от гледката.

Накрая настъпи тишина. Дуротан отвори очи и видя, че огърът е мъртъв. Очите му все още сезираха, езикът му се подаваше между разтворените устни, а тялото му бе покрито с червена кръв и черни следи от изгаряне.

Толкова бе тихо, че Дуротан чуваше собственото си насечено дишане, както и това на Оргрим. Двамата се спогледаха, изумени от това, на което бяха станали свидетели.

И двамата бяха виждали дренаи, разбира се, но само отдалеч. Те идваха от време на време при някой клан, за да изтъргуват умело изваяните си сечива, оръжия и каменни украшения в замяна на дебелите кожи на горски животни, изтъканите в ярки цветове одеяла и редките материали, които орките събираха от земята и скалите. Такова събитие винаги е било в интерес на клановете, но то не траеше повече от няколко часа. Дренаите — синьокожи, любезни и зловецко привлекателни — не търсеха близост, а и никой вожд на клан не бе рискувал да ги покани да останат и да се порадват на оркското гостоприемство. Взаимоотношенията бяха сърдечни, но сдържани и като че ли всеки предпочиташе да е така.

Сега водачът на групата, която се появи толкова изненадващо, се насочи към Дуротан. От позицията си на земята Дуротан видя нещо, което досега не бе забелязвал у дренаите.

Краката им не продължаваха направо от тялото до земята. Те се сгъваха назад като... като на талбък и завършваха с раздвоено копито, а от лъскавото синьо копито нагоре бяха обвити с метал. И... да, определено имаха дебела, гладка опашка, която се размахваше напред-назад. Сега притежателят на тези крака и опашка се надвесваше над него, предлагайки му здравата си синя ръка. Дуротан примигна, вирайки се малко по-дълго в неочакваната форма на дренайските крака и опашка, и скочи на крака без чужда помощ. Той погледна към лицето, по което сякаш се бе сраснало самото метално покритие. По цветния плащ падаха черните коси и брадата на съществото, а пронизващите му очи бяха с цвета на зимно езеро.

— Ранени ли сте? — попита насечено дренаят на общия оркски език и явно не му беше лесно да си изкриви езика с гърлените срички.

— Само честта ми — Дуротан чу Оргрим да прошепва под нос.

Той също бе жегнат по някакъв начин. Дренаите очевидно бяха спасили живота и на двамата и той, разбира се, бе благодарен за това. Но те бяха видели двама горди оркски младежи да бягат от опасността. Очевидно опасността бе напълно реална — един удар на гигантския боздуган можеше да сплеска него и Оргрим и да ги превърне в две смачкани купчини... но все пак.

Дренаят може да е, но може и да не е чул или разбрал Оргрим. На Дуротан му се стори, че видя как устните му се извиват в усмивка. Дренаят обърна поглед към небето и Дуротан с ужас осъзна, че слънцето е ниско над хоризонта.

— Вие двамата сте се отдалечили доста от дома, а слънцето се готви за сън — каза той. — От кой клан сте?

— Аз съм Дуротан от клана Фростулф, а това е Оргрим от клана Блекрок.

Дренаят го изгледа изумен.

— Вие сте от различни кланове? Заради някакво съревнование ли сте се отдалечили толкова много от домовете си?

Дуротан и Оргрим се спогледаха.

— И да... и не — отвърна Дуротан. — Ние сме приятели.

Дренаят ги изгледа с изумление.

— Приятели... от различни кланове?

Оргрим кимна.

— Да — добави той някак в своя защита. — Не е обичайно, но не е и забранено.

Дренаят кимна, но все още изглеждаше изненадан. Той ги погледа за кратко, после се обърна към двама от другарите си и пошушна нещо на родния си език. Дуротан намери езика им за невероятно музикален, наподобяващ звука на ручей, криволичещ по камъчета, или пък песен на птица. Другите двама дренаи слушаха внимателно и после кимнаха. Единият извади кожената си манерка и пи вода, преди да се втурне пъргаво и бързо като талбък в посока югозапад, където се намираще кланът Фростулф. Вторият пое на изток — към клана Блекрок.

Дренаят, който говореше с тях, се обърна към младежите.

— Те ще известят семействата ви, че сте добре и на сигурно място. Ще се върнете по домовете си утре. А до тогава съм щастлив да ви предложа гостоприемството на дренаите. Името ми е Ресталаан. Аз съм водачът на стражите на Телмор — града, с който и двата ви клана редовно търгуват. За съжаление не помня нито един от двама ви, но младите орки обикновено странят от нас, когато идваме на ваша територия.

Оргрим се наежи.

— Не ме е страх от нищо и от никого.

Ресталаан леко се усмихна.

— Ти бягаше от огър.

Кафявото лице на Оргрим потъмня, а очите му гневно проблеснаха. Дуротан леко сведе глава. Както се опасяваше, Ресталаан и останалите бяха станали свидетели на срама им и сега щяха да им го натякват.

— Това — продължи спокойно Ресталаан, сякаш не бе забелязал ефекта на думите си върху младежите, — е мъдрост. Ако не бяхте побягнали, утре щяхме да занесем на семействата ви два трупа, вместо двама здрави и силни младежи. В страха няма нищо срамно, Оргрим и Дуротан. Срамно е, когато му позволите да ви попречи да направите правилното нещо. А във вашия случай бягството определено беше правилното нещо.

Дуротан гордо вирна брадичка.

— Един ден ще сме големи и силни. Тогава огрите ще се страхуват от нас.

Ресталаан обърна благото си лице към него и за изненада на Дуротан, кимна.

— Напълно съм съгласен — каза той. — Орките са силни ловци.

Оргрим присви очи, очаквайки и подигравката, но такава не последва.

— Хайде — каза Ресталаан. — Нощем в гората Терокар дебнат опасности, с които дори стражите на Телмор не биха искали да се сблъскат. Да вървим.

Макар че беше изтощен, Дуротан намери сили да поддържа бързо темпо. Той нямаше да се посрами два пъти за един ден. Те тичаха известно време и накрая слънцето се скри зад хоризонта, оставяйки славните си следи в червено, златно и накрая виолетово. От време на време той поглеждаше нагоре, като се опитваше да не изглежда груб, но бе твърде любопитен, виждайки тези странни същества само на няколко метра от себе си. Той продължаваше да чака да види знак от града — пътища, отъпкани от безброй крака, минаващи по едно и също място, каменни огнища, осветяващи пътеките, сенките на сгради в тъмното небе. Но не видя нищо. И докато продължаваха напред, започна да го обзема страх.

Ами ако дренаите всъщност нямаха намерение да помогнат на него и Оргрим? Ами ако възнамеряваха да ги заловят и да ги държат за

откуп? Ами ако мислеха да им причинят нещо по-страшно — да ги жертват за някой тъмен бог, или...

— Пристигнахме — каза Ресталаан.

Той слезе от животното си, коленичи на земята и отмести няколко листа и борови иглички. Оргрим и Дуротан се спогледаха объркани. Все още се намираха по средата на гората. Нямаше град, нямаше улици, нямаше нищо. Двамата орки се окопитиха. Другите имаха сериозно числено превъзходство, но младежите нямаше да се дадат без бой.

Все още коленичил върху естествения килим от борови иглички, Ресталаан разкри един красив зелен кристал, който бе внимателно скрит под него. Дуротан се вторачи, пленен от красотата му. Можеше да се събере в дланта му и той изгаряше от желание да го докосне, да почувства гладката му повърхност, това странно пулсиране върху кожата си... По някакъв начин бе сигурен, че излъчва спокойствие, каквото досега не бе усещал. Ресталаан изрече няколко срички, които се запечатаха в съзнанието на Дуротан.

— *Кела мен самир ламаа кал.*

Гората започна да блещука, сякаш беше отражение на застинало езеро, в което е хвърлен камък. Дуротан неволно ахна. Блещукането се усили и изведнъж... нямаше гора, нямаше дървета, а само един широк павиран път, който минаваше покрай планините и водеше до място, пълно с образи, каквито Дуротан никога досега не бе виждал.

— Ние сме в сърцето на държавата на огрите, макар че навремето, когато градът е бил построен, не е било така — каза Ресталаан и се изправи. — Ако огрите не могат да ни видят, не могат и да ни атакуват.

Дуротан намери езика си.

— Но... как?

— Проста илюзия, нищо повече. Трик... на светлината.

Нещо в начина, по който прозвучаха думите му, накара кожата на Дуротан да настръхне. Виждайки обърканото изражение на орка, Ресталаан продължи.

— Не можеш винаги да вярваш на очите си. Мислим, че това, което виждаме, е реално, че светлината винаги ни показва нещата такива, каквито са. Но светлината и сянката могат да бъдат манипулирани и насочвани от тези, които ги познават. Изричайки

онези думи и докосвайки кристала, аз промених начина, по който светлината пада върху скалите, дърветата и целия пейзаж. Сега очите ви възприемат нещо напълно различно от онова, което беше тук.

Дуротан осъзнаваше, че все още гледа глупаво. Ресталаан тихо се засмя.

— Елате, мои нови приятели. Елате там, където нито един от хората ви не е бил досега. Поемете по пътя към моя дом.

[1] Блъдхуф — Bloodhoof (англ.) — blood (кръв); hoof (копито). — Б.пр. ↑

[2] дасанско цвете — dassan flower (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Уорсонг — Warsong (англ.) — war (война); song (песен). — Б.пр. ↑

[4] Боунчуър — Bonechewer (англ.) — bone (кокал, кост); chew (дъвча). — Б.пр. ↑

[5] Дух на Пустошта — Spirit of the Wilds (англ.). — Б.пр. ↑

ТРИ

Дрек'Тар не е виждал градовете на дренаите от мирното време. Той ги бе виждал само когато... Е, май избързвам малко.

Той ми каза, че баща ми е вървял по блестящите пътища на дренаите, че е опитвал храната им, спал е в убежищата им и е говорил открито с тях. Надникнал е в свят толкова различен от нашия, че дори днес не е лесно да си го представим. Дори земите на калдорейците не са толкова странни за мен, колкото тези на дренаите, за които научих.

Дрек'Тар казваше, че Дуротан не е имал думи, с които да опише това, което е видял. Може би днес, ако живееше на земята, която носи неговото име, и бе видял това, което съм видял аз, може би щеше да може. Съжалението има горчив вкус...

Дуротан не можеше да помръдне. Сякаш го бе обгърнала тайнствена мрежа от блестяща енергия, както стана и с онзи огър, и той не можеше да ѝ се противопостави. Той стоеше с отворена уста и се опитваше да възприеме това, което се разкри пред очите му. Градът на дренаите бе удивителен! Вплетен в планината, сякаш бе изникнал от нея, в очите на Дуротан той изглеждаше като съюз на камък и метал, на природа и технология. Той не знаеше какво точно вижда, но усещаше хармонията в него.

С премахването на прикриващото заклинание градът се откри пред очите му в пълното си спокойно величие. Всичко, към което насочеше поглед, го караше да премести очи нагоре. Масивни каменни стъпала, с широка и тъпа основа, се заостряха нагоре и водеха до

сферичните жилища. Едни от тях напомняха на Дуротан на черупки на охлюви, други — на гъби. Съчетанието им бе невероятно. Окъпани в нюансите на залязващото слънце, острите черти на стъпалата се смекчаваха, а куполите изглеждаха все по-приятно заоблени.

Той се обърна, за да види почти същото удивление, изписано на лицето на Оргрим, и тогава забеляза как сините устни на Ресталаан се извиват в лека усмивка.

— Тук сте добре дошли, Дуротан и Оргрим — каза Ресталаан.

Думите му сякаш развалиха магия и Дуротан пристъпи неуверено напред. Камъкът, изграждащ пътя, бе загладен, но не можеше да се каже дали от времето или от ръцете на дренаите. Когато се приближиха, Дуротан видя, че градът се простира още по-нагоре в планината. Архитектурният модел на широките, стръмни стъпала, водещи към нежно закръглени структури, продължаваше и там. Имаше дълги пътища, изградени от същия бял камък, който сякаш не се цапаше, макар че от идването на дренаите се бяха сменили поне десетина поколения на орките. Вместо от кожи и рога на животни, убити по време на лов, явно дренаите се възползваха от даровете на земята.

Навсякъде проблясваха скъпоценни камъни и имаше някакво странно изобилие от един светлокафяв метал, какъвто Дуротан не бе виждал досега. Орките познаваха металите и ги използваха за нуждите си. Самият Дуротан бе помагал в ловуването със секира и меч. Но това...

— От какво е изграден градът ви? — попита Оргрим.

Това бе първото нещо, което изрече, откакто започна странното им пътешествие в компанията на дренаите.

— От много неща — отвърна дружелюбно Ресталаан.

Сега преминаваха през портите и получаваха любопитни, но не враждебни погледи от жителите на това място.

— Ние сме пътешественици и сме сравнително нови за вашия свят.

— Нови? — възкликна Дуротан. — Вашият народ е дошъл тук преди повече от двеста лета. Самите ние не сме били това, което сме сега.

— Не, не бяхте — съгласи се Ресталаан. — Ние видяхме как орките израстват силни, ловки и талантливи. Впечатлени сме от вас.

Дуротан знаеше, че това трябваше да е комплимент, но някак си тези думи го жегнаха. Сякаш... сякаш дренаите се смятаха за нещо по-добро от орките. Тази мисъл бързо премина, като полъх от крилето на пеперуда. Той продължаваше да се оглежда и, за свой собствен срам, се чудеше дали всъщност това не е истина. Никой орк нямаше такова сложно конструирано и богато украсено жилище. Но все пак... орките не бяха дренаи. Те нямаха нужда, нито пък биха избрали да живеят като дренаи.

— В отговор на въпроса ти, Оргрим, когато пристигнахме тук, ние използвахме всичко, което бяхме взели със себе си. Знам, че орките строят лодки, за да се придвижват по реките и езерата. Е, ние дойдохме с лодка, която може да лети в небето... тази лодка ни доведе тук. Беше построена от метал... и други неща. Когато осъзнахме, че това ще бъде новият ни дом, използвахме част от тази лодка за строежите си.

Значи това бе огромният къс мек и усукан метал, който сякаш се състоеше от мед и кожа. Дуротан се сепна. До него Оргрим се намръщи.

— Лъжеш! Металът не може да лети!

Един орк би изръмжал и издърпал здраво ушите на Оргрим за подобна обида. Но дренаят само се засмя.

— Наистина така би помислил всеки. Но и всеки, който не е достатъчно досетлив, би помислил, че е невъзможно да се призват елементите, за да се победи един огър.

— Това е различно — подсмръкна Оргрим. — Това е магия.

— Онова също е нещо подобно — отвърна Ресталаан.

Той привика един от хората си и му каза нещо на родния си език. Другият дренаи кимна и забърза напред.

— Искам да ви запозная с някого, стига да не е твърде зает — каза Ресталаан и после се умълча.

Дуротан имаше хиляди въпроси, но не смееше да ги зададе, опасявайки се, че ще прозвучат глупаво. Оргрим явно беше приел обяснението на Ресталаан за магията, но и двамата младежи продължаваха да проточват вратове и да се оглеждат наоколо.

По пътя се разминаха с много дренаи и веднъж дори видяха женска, която изглеждаше на тяхната възраст. Тя имаше изящна и висока фигура и, когато Дуротан срещна погледа ѝ, тя явно се смути.

После по устните ѝ се изписа лека усмивка и тя срамежливо склони глава.

Дуротан усети как ѝ отвърща с усмивка. Без да се замисля, той рече:

— В нашия лагер можеш да видиш много деца. Къде са децата на дренаите?

— Нямаме много — отговори Ресталаан. — Хората ни са много дълголетни и заради това, с което се занимаваме, рядко имаме деца.

— Колко сте дълголетни? — попита Оргрим.

— Много — бе единственото, което Ресталаан успя да отговори. — Стига да кажа, че помня пристигането ни тук.

Оргрим открито се вторачи в събеседника си. Дуротан искаше да го сръчка с лакът, но беше твърде далеч. Той изведнъж осъзна, че привидно младата женска, която бяха видели, може би изобщо не е близо до тяхната възраст. В този момент патрулът, когото Ресталаан бе отпратил по-рано, се завърна и заговори тихо. Ресталаан изглеждаше доволен от това, което чу, и после се обърна с усмивка към двамата орки.

— Този, който ни доведе до вашия свят — пророкът ни, Велън — е тук за няколко дни. Реших, че може да пожелае да ви види. Рядко имаме такива посетители.

Усмивката на Ресталаан се разшири.

— За мен е голямо удоволствие да ви съобщя, че Велън не само е съгласен да се срещне с вас, но и ви кани да останете в дома му тази нощ. Ще вечеряте и ще преспите в дома на господаря. Това е особено голяма чест.

И двете момчета занемяха. Вечеря с Пророка, водача на всички дренаи?

Дуротан започваше да си мисли, че щеше да е по-добре да бе смачкан от боздугана на огъра.

Те последваха покорно Ресталаан по криволичещите пътеки нагоре в предпланината и стигнаха до голяма сграда, която се намираще най-високо от всички в планината. Изглеждаше, че стъпалата, идеално квадратни и масивни, продължаваха до безкрай и Дуротан бързо остана без дъх. Той стигна до върха и с любопитство оглеждаше структурата, наподобяваща черупка на охлюв, когато Ресталаан каза:

— Погледнете назад.

Младежите се подчиниха, а Дуротан едва не се задави. Под тях, като разпръснати скъпоценни камъни сред поляната, лежеше градът на дренаите. Последните лъчи на залеза го оцветяваха в огнени нюанси, а после слънцето се скри зад хоризонта и всичко се окъпа в сиви и виолетови тонове. В къщата се появиха светлинки и Дуротан се замисли за звездите в небето, които осветяват земята.

— Не искам да се хваля, но аз се гордея с хората и града си — каза Ресталаан. — Много се потрудохме тук. Ние обичаме Дренор. И никога не съм предполагал, че ще имам възможност да го споделя с някой орк. Пътищата на съдбата наистина са неведоми.

Щом каза това, сякаш някаква дълбока, почти древна тъга се изписа върху силно изразените му сини черти. Той се отърси от това настроение и се усмихна.

— Хайде, влизайте и ще се погрижат за вас.

Дуротан и Оргрим влязоха в дома на господаря — безмълвно, шокирани почти дотолкова, че да загубят способността си да говорят, а младите им съзнания се отвориха за всички образи, звуци и миризми на това напълно непознато място. Бяха отведени в стаи, които, макар и уютно обзаведени и украсени, ги накараха да се чувстват странно изолирани. Извитите стени, които отвътре изглеждаха не по-малко интересни, отколкото отвън, сякаш създаваха усещането по-скоро за затвор, отколкото за прегръдка. За младежите бяха приготвени купи с плодове, странни одежди, а в средата на стаята имаше вана с гореща вода, от която се вдигаше пара.

— Тази вода е прекалено гореща за пиене или накисване на листа — отсече Дуротан.

— Тя е за къпане — отвърна дренаят.

— Къпане?

— За измиване на мръсотията от тялото — поясни Ресталаан.

Оргрим го стрелна с поглед, но Ресталаан изглеждаше напълно сериозен.

— Ние не се къпем — измърмори Оргрим.

— През лятото плуваме в реката — допълни Дуротан. — Може би това е нещо подобно.

— Няма нужда да правите нещо, което не ви допада — каза Ресталаан. — Банята, храната, дрехите — това са неща за ваше

удобство. Пророка Велън очаква да ви види след час. Тогава ще дойда да ви взема. Има ли нещо друго, от което се нуждаете?

Младежите поклатиха глави. Ресталаан кимна и затвори вратата след себе си. Дуротан се обърна към Оргрим.

— Мислиш ли, че сме в опасност?

Оргрим огледа странните материали и горещата вода.

— Не — каза той. — Но... Имам чувството, че се намирам в пещера. Предпочитам да съм в палатка.

— Аз също.

Дуротан отиде до стената и плахо опипа извитата повърхност. Той усети колко е хладна и гладка под пръстите му и осъзна, че бе очаквал да е топла и... някак си жива.

Дуротан се обърна и посочи към водата.

— Искаш ли да я пробваш?

— Не — отвърна Оргрим.

И двамата орки избухнаха в смях и накрая започнаха да пръскат лицата си, докато осъзнаха, че топлата вода всъщност е неочаквано приятна. Те опитаха плодовете, отпиха от водата и решиха, че ризите, които им бяха предоставени, са по-приемливи от изцапаните им и пропити с пот туники, но ще запазят кожените си панталони.

Времето мина по-бързо от очакваното и тъкмо когато се бяха впуснали в съревнование да изкривят металния крак на един стол, на вратата се почука. Те подскочиха виновно, понеже Оргрим все пак беше успял да изкриви крака на стола и сега той стоеше на една страна.

— Пророка е готов да ви види — каза Ресталаан.

„Той е старейшина“ — бе първото нещо, което Дуротан си помисли, когато очите му срещнаха Пророка Велън. Това да види отблизо дренаи бе достатъчно стряскащо. Да се изправи пред Велън бе нещо съвсем различно.

Дренайският Пророк бе почти една глава по-висок от най-високия страж, който Дуротан бе видял в града, но не изглеждаше толкова силен физически. Тялото му, облечено в мека, свободно падаща роба в светли цветове, не изглеждаше толкова мускулесто, колкото на стражите. И кожата му! Имаше топъл бял оттенък на алабастр. Очите му — дълбоки и мъдри — блестяха в брилянтно синьо и бяха оградени от дълбоки бръчки, които говореха, че той не е

просто старейшина, а вероятно нещо дори древно. Сребърната му коса не се разстилаше по гърба му, както при останалите, а бе красиво сплетена и прибрана, и разкриваше бледия му череп. Брадата му се стичаше като сребърна вълна почти до кръста му.

„Не е старейшина. Не е дори древен“ — мислеше си Дуротан, виждайки как дълбоките му сини очи се спират върху него и сякаш проникват в душата му. — „Той е почти... извън самото време.“

Младият орк се сети, че самият Ресталаан е на повече от двеста лета. Велън бе много по-стар от него.

— Добре дошли — каза Велън с мек глас, изправи се и склони глава, а от движението плитките му затанцуваха. — Аз съм Велън. Радвам се, че хората ми са ви открили днес, макар че изобщо не се съмнявам, че след няколко години всеки от вас ще може сам да се справи с огър и дори с един или двама грони.

Дуротан отново се зачуди откъде той знае всичко това, но явно думите му не бяха празен комплимент. Оргрим също го усети и дори се поизправи и смело посрещна погледа на дреная. Велън им посочи с ръка да седнат и те го направиха. Дуротан се чувстваше странно и непохватно, седейки в пишно гравирания стол. Но когато донесоха храната, се успокои. Бут от талбък, печени уайтфедъри^[1], големи комати хляб и чинии, отрупани със зеленчуци — това бе храната, която той познаваше и обичаше.

А като че ли очакваше нещо съвсем различно. Но защо ли? Сградите и начинът им на живот може да са напълно различни от тези на орките, но както самите орки, дренаите се препитаваха от това, което земята им дава. Приготвянето на храната бе малко по-странно, защото за орките бе обичайно да варят или пекат храната си на открит огън, ако изобщо я готвеха. Те често ядяха сурово месо, но все пак храната си беше храна и тази тук бе много вкусна.

Велън бе чудесен домакин. Той задаваше въпроси и изглеждаше искрено заинтригуван от отговорите. На колко години момчетата можеха да ловуват огри? Кога можеха да си изберат партньорка? Коя бе любимата им храна? Любимото им оръжие? Повече от Дуротан, Оргрим стопляше разговора и бързо премина към собствените си геройства. За негова чест, той нямаше нужда да разкроява историите си.

— Когато баща ми се помине, ще наследя дуумхамъра — заяви гордо Оргрим. — Това е старо и свято оръжие, което се предава от бащата на първородното дете.

— Добре ще замахваш с него, Оргрим — отбеляза Велън. — Но мисля, че ще минат много години, преди да оглавиш рода на Дуумхамър.

Фактът, че баща му трябваше да умре, преди да може да се назове Оргрим Дуумхамър, явно бе убягнал на младия орк и той изведнъж помръкна. Велън се усмихна, а Дуротан долови в това нотка на тъга. При това движение по лицето на Велън се появиха тънки линии като нежни паяжинки и покриха гладката му бяла кожа.

— Опиши ми този чук все пак. Сигурно е могъщо оръжие.

Оргрим отново засия.

— Огромен е! Камъкът е черен и тъп, и здрав, а дръжката е грижливо изсечена от дърво. През годините е трябвало да бъде подменяна, но по камъка няма и една драскотина. Нарича се дуумхамър, защото когато притежателят му го понесе в битка, той обрича врага на гибел.

— Разбирам — каза усмихнато Велън.

Оргрим само загреваше.

— Но има и още едно пророчество — продължи той. — Казано е, че последният от рода Дуумхамър ще използва чука, за да донесе първо спасението, а после и гибелта на всички орки. После той ще попадне в ръцете на някого, който не е от клана на Блекрок и всичко отново ще се промени и оръжието пак ще се използва за справедливи цели.

— Това е мощно пророчество — отбеляза Велън.

Той не каза нищо повече, но Дуротан потръпна. Този човек бе считан за Пророк. Дали знаеше, че пророчеството на Дуумхамър ще се сбъдне? Дали Дуротан смееше да попита?

Оргрим продължи да описва чука в красиви детайли. Дуротан, който бе виждал въпросното оръжие, спря да го слуша и се загледа във Велън. Защо това същество толкова се интересуваше от тях?

Дуротан бе чувствителен младеж и знаеше. Той беше дочул откъслечни неща от родителите си, които се тревожеха за тази чувствителност. Майка Кашур дори ги беше укорила и ги беше посъветвала да се притесняват за важните неща и да „оставят момчето

на съдбата му“. Дуротан познаваше престорения интерес и беше сигурен, че може да го долови дори у дреная. Но блестящите сини очи на Велън бяха чисти и фокусирани, грозноватото му лице бе открито, а въпросите му — искрени. Той наистина искаше да разбере повече за орките.

И колкото повече научаваше, толкова повече сякаш се натъжаваше.

„Ще ми се Майка Кашур да бе тук вместо мен“, изведнъж си помисли Дуротан. „Тя щеше да прецени тази възможност по-добре от мен или Оргрим.“

Когато Оргрим привърши с описанието на дуумхамъра, Дуротан попита:

— Може ли да ни разкажеш за дренаите, Пророче? Ние знаем много малко за вас. През последните няколко часа научих повече, отколкото орките са разбрали през последния век.

Велън обърна блестящите си сини очи към Дуротан. Дуротан искаше да избегне погледа му, но не защото го беше страх от него, а защото никога не се бе чувствал толкова... ясно видян.

— Дренаите никога не са отказвали информация, млади Дуротан. Но... мисля, че ти си първият, който някога я е поисквал. Какво искаш да знаеш?

„Всичко“ — искаше да отвърне Дуротан, но все пак уточни въпроса си.

— Орките не са срещали дренаи допреди двеста лета. Ресталаан каза, че сте дошли тук с огромен кораб, който може да лети в небесата. Кажи ми повече за това.

Велън отпи глътка от питието си, което според Дуротан имаше вкус на лято, и се усмихна.

— Ще започна с това, че истинското ни име не е дренаи. Тази дума означава... „изгнаници“.

Дуротан зяпна.

— Бяхме в конфликт с другите от нашия свят. Избрахме да не продаваме хората си в робство и затова бяхме прокудени. Отне ни много време да намерим подходящо място, където да заживеем, място, което да наречем свое. Влюбихме се в тази земя и сега я наричаме Дренор.

Дуротан кимна. И преди беше чувал това име. Харесваше му как приляга на езика му, когато го произнася, а и орките нямаха име за това място, наричаха го просто „свят“.

— Това е наше име и ние не сме толкова арогантни да мислим, че и орките ще го използват. Но така нарекохме тази земя и изпитваме дълбока обич към Дренор. Това е красив свят, а ние сме виждали много други.

Оргрим зяпна.

— Виждали сте други светове?

— Така е. И сме срещали различни народи.

— Народи като орките?

Велън благо се усмихна.

— Няма други като орките — каза той, а в гласа му прозвуча уважение. — Вие сте уникални за нас.

Дуротан и Оргрим се спогледаха и се понаместиха в столовете си с изправени рамене.

— Но да, преди да стигнем до тази земя, пътувахме доста. И сега сме тук и тук и ще останем.

Дуротан изгаряше от желание да пита още — колко дълго са пътували, каква е била родната им земя, защо я бяха напуснали. Но имаше нещо в безвременното лице на Велън, което казваше, че макар и готов да задоволи интереса му, дренайският водач няма да сподели точно тази история.

Затова той реши да го попита как дренаите използват оръжията и магията си.

— Магията ни идва от земята — започна Дуротан. — От шаманите и предците ни.

— Нашата магия идва от друг източник — каза Велън. — Не мисля, че би разбрал, ако ти обясня.

Оргрим се намеси възмутено:

— Ние не сме глупави!

— Простете ми, не исках да прозвучи така — отвърна Велън.

Извинението му бе учтиво и искрено и Дуротан отново бе впечатлен.

— Хората ви са мъдри, а вие очевидно сте много умни. Но... Не съм сигурен, че знам думите на вашия език. Не се съмнявам, че ако разполагах с време и нужния речник, щяхте да разберете.

Дори в това обяснение той явно с мъка намираще думите си. Дуротан се сети за магията, която можеше да прикрие цял град, сети се за тайнствения мек метал, който по някакъв начин се сливаше с камъните на тази земя, и осъзна, че Велън е прав. Нямаше жив орк, който може да възприеме всичко това за една вечер, макар да подозираше, че Майка Кашур би постигнала вътрешно разбиране. И отново той се зачуди защо двете раси не общуват по-често.

Разговорът се обърна към по-обикновени теми. Двамата младежи научиха, че дълбоко в гората Терокар има едно свято за дренаите място, наречено Окиндун. Там погребвали мъртвите, вместо да ги изгарят на клада. За Дуротан това прозвуча много странно, но реши да премълчи. Телмор беше най-близкият град до този „град на мъртвите“ и Велън беше дошъл с тъжната мисия да остави там някого, загинал в битка със същия огър, който по-рано едва не уби Оргрим и Дуротан.

Обикновено, обясни им Велън, той живеел в красивото място, наречено Храм на Карабор. Имало още дренайски градове, но най-големият бил на север и се наричал Шатрат.

Накрая вечерята свърши. Велън въздъхна, а очите му се спряха върху празната му чиния, но Дуротан беше сигурен, че Пророка дори не я вижда.

— Бихте ли ме извинили — каза Велън и се изправи. — Днес беше дълъг ден и трябва да медитирам преди сън. За мен беше чест да ви срещна, Дуротан от клана Фростулф и Оргрим от клана Блекрок. Надявам се тази нощ да спите добре, в безопасност зад тези стени, където никой от хората ви не е бил досега.

Дуротан и Оргрим се изправиха заедно с останалите и се поклониха. Велън се усмихна и на Дуротан му се стори, че долавя онази странна тъга, която бе забелязал по-рано.

— Ще се срещнем отново, младежи. Лека нощ.

Не след дълго двамата орки също се оттеглиха. Те бяха отведени в стаите им и наистина спаха добре, макар че Дуротан сънува някакъв стар орк, който седи до него, и после се зачуди какво може да значи това.

* * *

— Доведи го — каза старият орк на Майка Кашур.

Майка Кашур, старшият шаман в клана Фростулф, спеше дълбоко. Заради високата си почетна позиция тя живееше във втората по разкош палатка след тази на Гарад, вожда на клана. Дебели кожи на клефтхуфи пазеха старите ѝ кости от студа на земята, а вярна и обичлива внучка се грижеше за нуждите ѝ — готвеше, чистеше и поддържаше огъня за Майката на клана в студените дни. Задължението на Майка Кашур бе да слуша вятъра, водата, огъня и тревата и всяка вечер да пие горчивата билкова отвара, която отваряше съзнанието ѝ за връзка с предците. Тя събираше информация за клана си така, както останалите събираха плодове и дърва за огрев, и тази нейна дарба беше също толкова важна за тях.

Старият орк го нямаше, но тя знаеше, че той е истински. Той беше в съня ѝ и това беше достатъчно. В това състояние на сън тя беше млада и пълна с енергия, можеше да види здравословния блясък на яркочервената си кожа, познаваше я по гладкостта и мускулите под нея. Старият орк беше на възрастта, на която се бе поминал, възрастта, в която мъдростта му бе достигнала своя връх. Името му в живота е било Тал'краа, но сега, много поколение далеч от нея, тя го наричаше просто Дядо.

— Ти получи съобщението — каза Дядото на младата, жива и сънуваща Кашур.

Тя кимна и тъмната ѝ коса се развя.

— Той и момчето на Блекрок са с дренаите — каза тя. — Там ще са в безопасност. Усещам го.

Дядо Тал'краа кимна, а дебелията му шия се раздвижи. С годините бивниците му бяха пожълтели, а единият беше счупен в отдавна забравена битка.

— Да, в безопасност са. Доведи го.

Той казваше това за втори път, а Кашур не беше сигурна какво значи това.

— Той ще дойде в планината след няколко месеца, когато дърветата започнат да изпращат листата си да спят — каза тя. — И да, ще го доведе.

Тал'краа бясно разтърси глава, кафявите му очи гневно се свиха. Кашур сдържа усмивката си. От всички предци, които я удостояваха с присъствието си, Дядо Тал'краа беше най-нетърпелив.

— Не, не — изръмжа Тал'краа. — Доведи ни го. Доведи го в пещерите на Ошу'гун. Аз ще го посрещна там.

Кашур си пое дъх.

— Искаш... да го заведе да се срещне с предците?

— Не казах ли точно това? Глупаво момиче! Какво им става на шаманите напоследък?

Той често изпаднаше в подобни изблици и Кашур изобщо не се притесни от това. Но сега бе твърде изненадана от думите му. Понякога предците искаха да се срещнат с дете. Това бе рядкост, но се случваше. Обикновено означаваше, че на въпросното дете му е писано да поеме по пътя на шамана. Тя не предполагаше, че Дуротан ще тръгне по този път, твърде рядко шаман повеждаше клан. Щеше да бъде разкъсван в твърде много посоки, за да бъде ефективен водач. Едновременно да слуша и почита духовете и да води хората си, беше нещо повече от това, с което повечето орки се справяха. Някой, който можеше да се справи с двете неща, със сигурност бе необикновен орк.

Когато Кашур не отговори, Дядото изръмжа и удари жезъла си в земята. Кашур леко се сепна.

— Ще го доведе в деня на приемането му — увери го Кашур.

— Най-накрая ме разбра — каза Тал'краа, размахвайки жезъла си към нея. — Но ако ме провалиш, ще забия жезъла в главата ти, вместо в земята.

Той не можа напълно да скрие усмивката си, докато изричаше тези думи, и Кашур му отвърна с усмивка, затваряйки очи в съня си. Въпреки всичките си ругатни и нервни изблици, Тал'краа беше мъдър и много я обичаше. На Кашур ѝ се искаше да го бе познавала, докато е бил жив, но той бе починал преди повече от век.

Клепачите на Кашур се повдигнаха и тя въздъхна, когато духът ѝ се завърна в сегашното ѝ, истинско тяло... толкова старо, колкото е било и на Тал'краа, когато е умрял — изкривени крака и ръце, болки в ставите, слабост, съвсем бяла коса... Тя беше убедена, че приближава времето, когато ще напусне това тяло, тази обвивка — за последен път, и ще се присъедини към предците в святата планина. Тогава Дрек'Тар, нейният чирак, щеше да стане съветник на Гарад и клана Фростулф. Тя му имаше пълно доверие и всъщност с нетърпение очакваше деня, когато ще се превърне в чиста енергия.

Въпреки че, замисли се тя, когато слънчевата светлина се процеди до нея и песента на птиците погали ушите ѝ, сигурно щяха да ѝ липсват дребните неща, които животът ѝ предлагаше — дребните неща като песента на птиците, топлата храна и любящото докосване на внучката ѝ.

— *Доведи го* — каза ѝ Дядото.

Това и щеше да направи.

[1] уайтфедър — whitefeather (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Миналата нощ, докато пълната луна се извисяваше над главите ни и звездите сякаш блещукаха одобрително, един млад мъжки бе приет в кръга на зрелите воини. За пръв път имах възможност да присъствам на ритуала Ом'ригор.

Още в ранно детство бях откъснат от ритуалите и традициите на народа си, и всички орки бяха откъснати от тях за доста дълго време. А веднага, щом поех по пътя, отреден ми от съдбата, бях въвлечен в битка. Войната ме погълна.

Ироничното е, че точно нуждата да защитя хората си от Пламтящия легион^[1] и да откроя място, където традициите ни да могат отново да процъфтят, ме отдалечи от тези неща.

Но сега вече има Дуротар и Оргримар. Сега има мир, макар и нестабилен. Сега има шамани, които възраждат древните обичаи, има млади мъжки и женски, които достигат зрялост, които по милостта на духовете може и никога да не познаят пепелявия вкус на войната.

Миналата нощ участвах в безвременен ритуал, от който бе лишено цяло поколение орки.

Миналата нощ сърцето ми бе изпълнено с радост и почувствах връзката, за която толкова дълго бях копнял.

Дуротан се взираше в талбъка, а сърцето му биеше лудо. Това беше величествен звяр, ценна плячка, а рогата му не бяха просто украса, а остро и опасно оръжие. Дуротан беше виждал поне веднъж как воин е бивал прободен до смърт от дванадесетте върха на рогата, сякаш са копия. А сега той трябваше да повали животното с единственото си оръжие и без броня.

Разбира се, бяха му подшушнали какво ли не. „За ритуала стига какъвто и да е голям талбък“ — някой му нашепна, докато той седеше и чакаше със завързани очи в палатката. „Всички се борят яростно, но сега мъжките се разделят с рогата си.“ Други му нашепваха: „Можеш да носиш само едно оръжие, Дуротан, син на Гарад, но можеш и да скриеш бронята си в гората, и никой няма да разбере“.

И най-срамното от всички: „Шаманът ще определи дали си се справил по вкуса на кръвта върху лицето ти. Кръвта на отдавна умрял талбък има същия вкус като тази на прясно убито животно“.

Той игнорира всички изкушения. Може би *имаше* други, които се бяха поддали, но той нямаше да бъде един от тях. Дуротан щеше да потърси женски талбък, който в това време от годината ще има красиви рога. Щеше да вземе единственото оръжие, което му беше разрешено, и да помаже лицето си с горещата кръв на звяра, който той собственоръчно е убил.

И сега, след неочаквания ранен снеговалеж, Дуротан усети как секирата в ръката му натезжава и потрепери. Но не се поколеба. Вече от два дни преследваше стадото талбъци. Той оцеляваше единствено с това, което сам открие, на смрачаване палеше слаб огън, който окъпваше снега във виолетови оттенъци, и спеше в подслон, какъвто намери.

Оргрим вече беше изпълнил своя ритуал. Дуротан му завиждаше, че е роден през лятото. Той не мислеше, че ще е толкова трудно в ранната есен, но и зимата бе решила да дойде по-рано и сега времето бе сурово.

Сякаш и самото стадо талбъци му се надсмиваше. Той лесно откриваше следи и изпражнения, виждаше къде са разравяли снега за суха трева и къде са гризали кората на дърветата. Но все успяваха да му избягат. В късния следобед на третия ден предците явно бяха решили да възнаградят решителността му. Здравчаваше се и Дуротан с натезжало сърце си мислеше, че отново ще трябва да си търси подслон

в края на поредния безуспешен ден. И тогава осъзна, че топчестите фекалии пред очите му не са замръзнали, а са пресни. Стадото беше наблизно.

Той се затича и усети прилив на нова топлина, докато снегът скърцаше под кожените му ботуши. Тръгна по следите, както го бяха научили, изкачи едно възвишение... И пред очите му се появи стадото величествени същества.

Той моментално се наведе зад един голям камък и надникна, за да огледа зверовете. Всички бяха тъмнокафяви и се открояваха на белия сняг, защото още не се бяха пременили със зимните си кожуси. Бяха поне две дузини, а може би повече, и повечето бяха женски. Беше добре, че откри стадото, но сега се появи друг проблем. Как щеше да залови само едно животно? За разлика от много други животни, талбъците защитаваха членовете на стадото си. Ако атакуваше един от тях, другите щяха да му се нахвърлят.

Обикновено на ловците помагаша шамани, които отвличаха вниманието на животните. Дуротан беше сам и изведнъж се почувства уязвим. Той се намръщи и се окопоти. Беше преследвал тези същества почти три дни и ето че вече ги откри. Тази нощ ще види или как един млад орк си похапва бут от талбък, или как трупът му се вкочанява в снега.

Той ги наблюдава известно време, осъзнавайки, че сенките се удължават, но не искаше да прибърза и да направи фатална грешка. Талбъците бяха активни през деня, а вечер копаеха дупки в снега, където да се сгушат за сън. Той знаеше, че правят така, но сега с ужас гледаше как вместо това животните се притискат плътно едно в друго. Как щеше да отдели едно от тях?

Някакво движение привлече погледа му. Една от женските, млада и здрава след лятото, в което бе похапвала сладка трева и горски плодове, явно бе в игриво настроение. Тя потропваше с копита и мяташе глава — с корона от величествени рога — и сякаш танцуваше около останалите. Изглежда не искаше да се присъедини към тях, и заедно с още едно или две избра да спи настрани от скупчените тела.

Дуротан се усмихна. Какъв дар от духовете! Това бе добра поличба. Най-жизнената и здрава кошута в стадото, тази, която нямаше нужда да следва сляпо останалите, а избираше свой собствен път. Макар че изборът ѝ най-вероятно щеше да доведе до смъртта ѝ, той

щеше да позволи на Дуротан да се увенчае със слава и правото да бъде приет като възрастен. Духовете разбираха баланса на тези неща. Или поне така го бяха учили.

Дуротан чакаше. Здрачът дойде и отмина и слънцето потъна зад планината. А с него изчезна и слабата топлина, която носеше. Оркът чакаше с търпението на хищник. Накрая дори най-нервните животни от стадото подвиха дългите си крака и се сгушиха да спят до другарите си.

Най-накрая Дуротан се раздвижи. Крайниците му се бяха сковали и той едва не се прекатури. Той бавно се запромъква от скривалището си надолу към спящата женска. Главата ѝ бе увиснала от дългата ѝ шия, дишаше равномерно. Оркът можеше да види белите облачета, които се появяваха пред муцуната ѝ.

Бавно, възможно най-внимателно той се насочи към плячката си. Не усещаше студ. Топлината от вълнението и силната концентрация потискаха усещането на всякакво неудобство. Наближаваше я, а тя продължаваше да сънува.

Дуротан вдигна секирата си. И я стовари. Женската отвори очи. Опита се да се изправи на крака, но смъртоносният удар вече бе нанесен. Дуротан искаше да нададе бойния вик, който беше чувал от баща си толкова много пъти, но се сдържа. Нямахше да позволи смъртта на един талбък да накара дузина от стадото да отмъстят за нея с неговата собствена. Той беше наточил секирата си до изумителна острота и тя преряза дебелия врат на животното, сякаш беше сирене. Бликна кръв. Топлата лепкава течност нежно опръска Дуротан и той се усмихна доволно. Помазването с кръвта от първата плячка беше първата част от ритуала и този талбък го направи вместо него. Още една добра поличба.

Макар че се опитваше да не вдига шум, изведнъж дочу звуци от събуждащи се животни. Той се обърна, пое си дъх и нададе смразяващия кръвта боен вик, който толкова искаше да изкреци. Хвана секирата си, чието острие сега бе зацапано с пурпурна кръв, и отново изрева.

Талбъците се сепнаха. Бяха му казали, че при чисто убийство зверовете ще се разбягат, без да атакуват, усещайки по някакъв начин, че не могат да спасят загиналия си другар. Дуротан се надяваше това

да е вярно. Може би щеше да се справи с един-двама, но накрая щеше да падне под големите им лапи, в случай че го атакуват.

Придвижвайки се като едно цяло, талбъците отстъпиха, обърнаха се и побягнаха. Той ги гледаше как тичат в галоп, докато се скриха зад възвишението, а само следите от лапите им в снега доказваха, че изобщо са били тук.

Задъхан от изтощение, Дуротан свали секирата си. После отново я вдигна високо и изрева победоносно. Тази нощ празният му стомах щеше да се напълни, а духът на талбъка щеше да се появи в съня му. И на сутринта той щеше да се завърне при хората си възмъжал, готов да заеме мястото си в служба на клана си. Готов да стане вожд един ден.

* * *

— Защо не яздим? — попита Дуротан като раздразнено дете.

— Защото не се прави така — отсече Майка Кашур и ядосано го тупна.

Дуротан беше млад и силен и продължителният преход до планината на предците за него бе като детска игра. Тя обаче, със сигурност щеше да е много щастлива, ако можеше да възседне своя славен черен вълк Дриймуокър^[2]. Но древните традиции бяха стриктни и докато можеше, тя щеше да върви. Дуротан се поклони с разбиране и двамата продължиха пътя си.

Въпреки че всяко идване бе по-изтощително от предишното, Майка Кашур усещаше някакво външение, което ѝ помагаше да потиска болката и умората си. Тя беше водила много млади орки — момчета и момичета, защото бяха напълно равностойни — за тази последна част от ритуала им за признание в клана. Но досега никога не бе молена да доведе някого за среща с предците. А тя не бе прекалено стара, за да е любопитна.

Един младеж щеше да измине пътя за няколко часа, но на старите кокали им беше нужен почти цял ден. Свечеряваше се, когато почти стигнаха до планината. Майка Кашур повдигна очи към познатата ѝ форма и се усмихна. За разлика от другите планински хребети, които изглеждаха неравни, върхът на Ошу'гун представляваше идеален триъгълник. Страните му улавяха слънцето и

блестяха като кристал, отличавайки се от всичко наоколо. Много отдавна планината беше дошла от небесата и бе привлякла духовете. Това бе причината орките да се заселят тук, в святата ѝ сянка. Каквито и неразбирателства и различия да имаше между тях, тук, в планината, те бяха едно цяло. Скоро Кашур отново щеше да дойде тук, но не като куцукаща стара жена. Това бе последната ѝ визита в тази изнурена обвивка. Следващия път, когато Кашур щеше да дойде в Ошу'гун, тя щеше да е дух, който се носи във въздуха като птица, а сърцето ѝ ще е леко и чисто, и преродено.

— Какво има, Майко? — попита загрижено Дуротан.

Тя примигна, завръщайки се от унеса си, и му се усмихна.

— Няма нищо — увери го искрено тя.

Когато достигнаха подножието на планината, сенките вече бяха прогонили слънчевата светлина. Тази нощ щяха да спят тук, а на сутринта да продължат с изкачването. Дуротан заспа пръв, увит в кожата на талбъка, който неотдавна бе убил сам, и Майка Кашур го гледаше с умиление как спи дълбоко и невинно. Тя самата нямаше да сънува. Съзнанието ѝ трябваше да остане чисто, за да е готово за видението на следващата сутрин.

Изкачването беше дълго и изморително, и много по-тежко от прехода до самата планина. Кашур бе благодарна както за здравия си жезъл, така и за силната ръка на Дуротан. Но днес краката ѝ сякаш стъпваха по-уверено и белите ѝ дробове бяха по-здрави, докато се изкачваше заедно с младия си повереник. Тя усещаше как сякаш предците я дърпат нагоре, помагайки на физическото ѝ тяло със своите духовни тела.

Двамата се спряха пред входа на свещената пещера. Идеалната му овална форма върху гладката повърхност на планината както винаги събуди у Кашур чувството, че ѝ предстои да навлезе в утробата на земята. Дуротан се опита да си придаде смел вид, но успя единствено леко да смекчи вълнението си. Майка Кашур не му се усмихна. Сега той трябва да се вълнува. Щеше да влезе в свещено място по специалната поръка на един отдавна мъртъв праотец. Самата тя не бе равнодушна.

Тя запали сноп изсушена трева, от който се понесе сладък и задушлив аромат, и разнесе пушека около орка, за да го прочисти. После го помаза с кръвта от баща му, която бе съхранявана за този

момент в малка кожена манерка. Кашур постави набръчканата си ръка върху гладкото му чело, прошепна благословията си и кимна.

— Добре знаеш, че малцина, които не вървят по пътя на шамана, са били призовавани от предците — сериозно каза тя.

Дуротан отвори широко кафявите си очи и кимна.

— Не знам какво ще се случи. Може би нищо. Но ако стане нещо, трябва да се държиш почтено и уважително със светите мъртви.

Дуротан преглътна и отново кимна. После тя си пое дълбоко дъх, изправи се и във все още недоразвитото му момчешко тяло Кашур видя залог за бъдещ вожд на клан.

Двамата влязоха вътре, а Майка Кашур мина отпред, за да пали наредените по стените факли. Оранжевата им светлина откри пред тях криволичещата надолу пътека, която бе отъпквана с години от босите крака или ботушите на орките. Тук-там, за по-голямо удобство на поклонниците, имаше изсечени стъпала. В този тунел винаги бе хладно, а през зимата — и по-топло, отколкото отвън. Кашур остави ръката си свободно да докосва стените, спомняйки си първия път, когато беше дошла тук — с кръвта на майка си по лицето, с широко отворени очи и силно разтуптяно сърце.

Накрая дългият лек склон надолу свърши. По стените вече нямаше факли и Дуротан я изгледа въпросително.

— Няма нужда да носим огън при предците си — каза Кашур.

Те продължиха по равната повърхност в мрака. Дуротан не бе уплашен, но изглеждаше объркан, когато загърбиха приветливия огън.

Сега вече цареше пълен мрак. Кашур протегна ръка, сграбчи Дуротан и го поведе напред. Силните му дебели пръсти се свиха нежно около нейните. „Дори сега, когато се предполага да ме стисне здраво, той помни, че ме боли“ — помисли си тя. Следващият вожд на Фростулф щеше да има грижовно сърце.

Те продължиха, без да говорят. И тогава... неусетно, както се появява зората след дълга мрачна нощ, около тях се зароди светлина. Сега Кашур можеше смътно да долови фигурата на младежа, който стоеше до нея. Беше толкова по-млад от нея, а вече вървеше в тялото на зрял мъж. Тя го наблюдаваше, докато се придвижваха напред. Чудото на пещерата на предците беше познато за нея, но не и за него.

Очите му се разшириха, а дишането му се учести. Сиянието се излъчваше от един басейн в центъра на пещерата и хвърляше мека

бяла светлина навсякъде. Всичко бе гладко и меко, и леко осветено. Нямахме остри ъгли или груби очертания. Кашур усети как я облива познатото чувство на дълбоко спокойствие. Тя остави Дуротан да се огледа в тишината. Пещерата беше огромна, по-обширна от мястото за барабаните и танците за фестивала Кош'харг, а няколко тунела водеха до места, които самата Кашур не бе посмяла да разгледа. Трябваше да е толкова огромна, нали, за да приюти духовете на всички орки, които са живели и умрели? Тя се запъти към водата и той я последва, наблюдавайки я внимателно. После Кашур свали торбата, която носеше, и му даде знак да направи същото. Тя внимателно извади няколкото кожени манерки с вода, отвори ги и с тиха молитва ги изля в светещата течност.

— Когато тръгнахме, ти ме попита за манерките с вода — тихо каза тя на Дуротан. — Водата тук не е от това място. Много отдавна започнахме да носим светена вода на предците си. Всеки път, когато дойдем, оставяме дар на свещения басейн. И не знам точно защо, но водата тук не се лее по обичайния начин. Такава е силата на Планината на Духовете.

Щом изпразни манерките, тя седна с лека въздишка и се загледа в сияйните дълбини. Дуротан последва примера ѝ. Тя познаваше ъгъла, от който можеше да види отражението си, и се погрижи двамата да седнат правилно. Отначало единственото, което виждаше, бе собственото ѝ лице и това на Дуротан. Израженията им изглеждаха призрачни, отразени в бял, а не в тъмен басейн.

После към тях се присъедини трета фигура. Отражението на Дядо Тал'краа бе толкова ясно, сякаш той стоеше точно до нея. Очите им се срещнаха и Кашур се усмихна.

Тя се извърна към Дуротан, но видя, че той продължава да се взира във водата, сякаш търсеше отговорите там. Кашур леко помръкна, но моментално се укори. Ако на Дуротан не му бе отреден пътят на шамана, значи нямаше да тръгне по него. Със сигурност щеше да има велика съдба, след като бе роден за вожд на клан.

— Моя много пъти, правнучке — започна Тал'краа с нежност, която Кашур досега не бе чувала от него. — Доведе го, както поисках.

Подпрян на жезъл, илюзорен като самия него, духът на Дядото се придвижи бавно в кръг около Дуротан, който продължаваше да се взира във водата. Кашур внимателно наблюдаваше двамата орки

Фростулф. Дуротан потръпна и се огледа наоколо, явно чудейки се откъде се бе появил внезапният студ. Кашур се усмихна на себе си. Той не виждаше духа на праотеца си, но по някакъв начин чувстваше, че Тал'краа е там.

— Не го виждаш — леко натъжено каза тя.

Дуротан изправи глава и ноздрите му се разшириха. Той бързо стана на крака. На тайнствената светлина бивниците му изглеждаха сини, а кожата му — зеленикава.

— Не, Майко, не го виждам. Но... има ли тук праотец?

— Да, той е тук — отвърна Кашур.

После се обърна към духа.

— Доведох го, както поиска. Какво мислиш за него?

Дуротан преглътна тежко, но остана изправен, докато духът го обиколи.

— Усещах... нещо — каза Тал'краа. — Мислех, че ще е шаман, но щом не ме вижда сега, никога няма да ме види. Но въпреки че няма да вижда духовете и няма да владее елементите, той е роден със славна съдба. Той ще бъде много важна фигура за клана Фростулф... дори за целия си народ.

— Ще бъде... герой? — удивена, попита Кашур.

Всички орки желаят да поддържат кодекс на смелост и чест, но малцина са достатъчно силни, за да запечатат името си в паметта на потомците си. Щом чу думите ѝ, Дуротан бързо си пое дъх и тя прочете нетърпението в очите му.

— Не мога да кажа — леко намръщено отговори Тал'краа. — Учи го добре, Кашур, защото едно е сигурно — от неговия род ще дойде спасението.

В жест на нежност, каквато Кашур досега не бе виждала, Тал'краа се протегна и погали с пръст бузата на Дуротан. Очите на младия орк се разшириха и Кашур забеляза, че се бори с естествения си инстинкт да се отдръпне, но Дуротан не се уплаши от призрачното докосване.

После, като мъгла в горещ ден, Тал'краа изчезна. Кашур леко се олюля, тя винаги забравяше как я зареждат енергиите на духовете. Дуротан бързо пристъпи напред и хвана ръката ѝ, а тя бе благодарна за младежката ѝ сила.

— Майко, добре ли си? — попита той.

Тя стисна ръката му и кимна. Първата му грижа бе за нея, а не за това, което предците са казали за него. Дори, докато размишляваше върху думите им, тя реши да не споделя всичко с Дуротан. Колкото и да бе уравновесен и чистосърдечен, подобно пророчество можеше да поквари дори най-чистото оркско сърце. „От неговия род ще дойде спасението.“

— Добре съм — увери го тя. — Но тези кокали вече не са млади, а енергията на духовете е силна.

— Ще ми се да можеш да го видя — каза леко разочаровано Дуротан. — Но... съм сигурен, че го почувствах.

— Да, а това е повече, отколкото мнозина имат честта да преживеят — отвърна Кашур.

— Майко... ще ми кажеш ли какво ти каза? За мен... и това да бъда герой?

Той се опитваше да се държи спокойно и зряло, но в гласа му се прокрадна нотка на молба. Тя не можеше да го кори за това. Всички искаха да продължат да живеят в славни спомени и истории за приключения. Нямаше да е истински орк, ако не иска същото.

— Дядо Тал'краа каза, че не е сигурно — отсече тя.

Той кимна и успя да прикрие разочарованието си. Тя смяташе да му каже само толкова, но нещо я накара да добави:

— Трябва да следваш съдбата си, Дуротан, син на Гарад. Не влизай в битка като глупак, за да не умреш, преди да си изпълнил дълга си.

Той се засмя.

— Един глупак не може да служи добре на клана си, а аз смятам да го правя.

— Тогава, бъдещ вожде — каза Кашур и също се засмя, — по-добре не си губи времето, а си намери жена.

И после се засмя с пълно гърло, защото за пръв път, откакто бяха поели на път, тя видя Дуротан сериозно притеснен.

[1] Пламтящият легион — the Burning legion (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Дриймуокър — Dreamwalker (англ.) — dream (сън, мечта); walk (вървя). — Б.пр. ↑

ПЕТ

Като се замисли, Дрек'Тар каза, че това време от историята ни е било като прекрасен ден в началото на лятото. Имали сме всичко, от което се нуждаем — гостоприемен свят, предци, които да ни водят, елементите, които да ни помагат. Храната е била в изобилие, враговете ни не са били непобедими и сме били благословени.

Макар дренаите да не са били съюзници, не са били и врагове. Те са споделяли знанията и даровете си винаги, когато сме ги искали. Ние, орките, сме били тези, които сме странили от тях. И ние, орките, сме тези, които безразсъдно сме се изменили, за да служим на друг.

Омразата е мощно нещо. Омразата може да е вечна. Омразата може да се манипулира. И омразата може да се създава.

В мрака живееше видимият, неостаряващ, вечен Кил'джейден. Силата преливаше и пулсираше в него вече по-добре и от кръв, попитателна от храна или напитка, едновременно опияняваща и успокояваща. Той не беше всемогъщ, още не. Иначе световите щяха да рухнат пред него само от мисълта му, а не посредством битки и унищожения. Засега той бе доволен от това положение.

Но те все още бяха живи — изгнаниците. Кил'джейден ги усещаше, макар че според тези, за които времето все още бе от значение, бяха изминали векове. Сега се прикриваха — Велън и останалите глупаци. Беше ги страх да се изправят срещу Аркемонд, който му беше приятел и съюзник по време на... промените... какъвто бе и Велън, докато бяха още съвсем обикновени същества.

Той, Аркемонд и останалите вече не се смятаха за ередари. Велън ги наричаше ман'ари, но те се наричаха Пламтящия легион. Армията на Саргерас. Избраните.

Той протегна червената си ръка — дълга, елегантна и ноктеста — в нищото, което беше всичко, и усети как се вълнува от повика му. Беше изпратил разузнавачи веднага след бягството им, разузнавачи, които докладваха само провал. Аркемонд искаше да ги погуби заради неуспехите им, но Кил'джейден бе предпочел друго. Тези, които се страхуваха, бягаха и той го знаеше много добре. Тези, които надушваха награда и благоразположението на господаря си, оставаха и продължаваха да жадуват за тях. Затова, докато Кил'джейден реши да изрази недоволството си, тези, които го проваляха, получаваха втори шанс. Или дори трети, ако той бе убеден, че наистина се стараят, а не злоупотребяват с добрата му воля.

Аркемонд не одобряваше манията на Кил'джейден.

— Има достатъчно много светове, които да завладеем и погълнем в служба на господаря Саргерас — изръмжа Аркемонд.

Мракът около тях проблесна, пронизан от гласа му.

— Остави го този глупак. Ще усетим, ако използва уменията си, за да ни застраши по някакъв начин. Остави го да гние в някой свят, лишен от всичко, което е имало значение за него.

Кил'джейден бавно обърна огромната си глава към демоничния властелин.

— Целта не е да го оставим безсилен — изсъска Кил'джейден. — Целта е да го унищожим, както и останалите, които бяха толкова глупави да го последват. Целта е да го смажем заради липсата му на вяра. Заради упоритостта му. Заради отказа му да помисли за това, което щеше да е най-добро за всички нас.

Голямата ноктеста ръка се сви в юмрук и острите нокти се впиха в плътта. От нея бликна разтопен огън. После потокът спря, когато се докосна до това, което минаваше за въздух, оставяйки дебел ръб като белег. Тялото на Кил'джейден беше осеяно с много такива белези и той се гордееше с тях.

Аркемонд беше мощен, елегантен, изящен и интелигентен. Но той не изпитваше изгарящо желание за пълно унищожение като Кил'джейден. Той много пъти му го беше обяснявал и сега просто реши да не обсъжда повече този въпрос. Вече векове наред спореха за

това и сигурно щяха да продължат да го правят и векове напред... или докато Кил'джейден не успееше да унищожи съществото, което някога бе най-добрият му приятел. Може би това бе причината. Кил'джейден изведнъж се озари и се замисли. Аркемонд никога не бе имал други чувства към Велън, освен като към равен водач на ередарите. А Кил'джейден обичаше Велън като брат, дори още повече — обичаше го, сякаш беше негово собствено проявление. И тогава...

Отново огромната ръка се сви в юмрук и отново вместо кръв рукна нечестив огън.

Не. Не бе достатъчно да си мисли как Велън седи в някой затънтен свят, лекува накърнената си чест, преживява от земята и живее в някоя пещера. Едно време Кил'джейден би поискал кръв. Но сега не можеше да се задоволи с кръв, колкото и мощна да бе тя сама по себе си. Той искаше същността на срама, пълното и цялостно унижение. Това щеше да бъде дори по-сладко от бакърения вкус на живота, който течеше във Велън и глупавите му последователи.

Аркемонд наклони глава — жест, който Кил'джейден познаваше. Един от слугите му искаше да говори с него. Аркемонд имаше свои схеми и машинации, всички — като тези на Кил'джейден — в служба на тъмния им господар и крайната му завоевателска цел. Безмълвно Аркемонд се изправи в цял ръст и се оттегли с плавни, гъвкави, неочаквани за размерите му движения.

В същия момент Кил'джейден усети леко стържене в главата си. Той моментално го разпозна — беше Талгат, дясната му ръка, който искаше да се свърже с него. А усещането, което тази мисъл му вдъхна, бе на предпазлива надежда.

— *Какво има, приятелю? Говори!* — заповяда Кил'джейден.

— *Велики господарю, не искам да подхранвам празни надежди, но... май ги открих.*

В Кил'джейден се надигна притаена наслада. Също като съществото, което преследваше, Талгат бе най-предпазливият от слугите му. С малко по-нисък ранг от самия Кил'джейден, той бе доказал верността си през вековете и не би направил дори толкова несигурно изявление без явно основание.

— *Къде? И какво те кара да мислиш така?*

— *В един малък свят — примитивен и несъществен. Усетих специфичната им магия там. Възможно е да са били там, но да са си*

тръгнали. Уви, това вече се е случвало.

Кил'джейден кимна, макар че Талгат нямаше как да види това. Някои неща от миналото му все още са запазени, мислеше си той, усмихвайки се леко от древното движение, което предвещаваше съгласие в почти всяко съзнателно същество, което бе срещал.

— Говориш истината — призна му той.

Много пъти войните на Кил'джейден отиваха в някой свят, подмамани от сладката есенция на ередарската магия само за да открият, че някак си Велън и проклетите му последователи са надушили атаката им и са избягали.

— Но няма да губя надежда. Ще ги открия и ще ги изменя така, че да служат за целите ми, и разполагам с цяла вечност, за да го направя.

После го осени една мисъл. Толкова често войните на Кил'джейден достигаха някой свят, откъдето Велън вече бе избягал. Кил'джейден лекуваше наранената си гордост, унищожавайки тези светове, но заличаването на примитивни раси, колкото и да бе приятно, не утоляваше жаждата му за пълно и цялостно отмъщение.

Този път нямаше да действа по същия начин. Нямаше да изпрати Талгат начело на Пламтящия легион. Някога Велън бе най-силният от тримата, най-мъдрият и най-възприемчивият за магия и наука. Кил'джейден не можеше да си представи, че старият му другар би свалил гарда си, не и след толкова кратко време. Велън щеше да е нащрек непрекъснато, винаги готов да избяга, изправен пред толкова очевидна заплаха. Ами ако заплахата не бе толкова очевидна?

— Талгат... Искам да изследваш този свят.

— Милорд? — мисленият глас на Талгат бе равен, спокоен, но объркан. *— И преди сме нападали светове, но напразно.*

— Може би този път само един ще отиде там.

— Само един... но на кого може да се доверим за това?

Кил'джейден долови едновременно притеснение и гордост в мислите на Талгат.

— Има много начини да унищожис врага си, без да използваш армия. Понякога тези начини са по-добри.

— Искате... искате аз да открия по-добър начин?

— Точно така. Иди сам в този свят. Опознай го. Изследвай го. Провери дали изгнаниците са там и ако са, разбери какво е

положението им. Кажу ми как живеят, дали са надебелели и живеят като домашен добитък или са изтънели като дребна плячка. Кажу ми какъв е светът им, какви хора живеят там, какви същества, какви сезони има там. Изследвай всичко, Талгат. Не прави нищо без изричната ми заповед.

— Разбира се, милорд. Ще се подготвя веднага.

Талгат бе все още объркан, но покорен и разумен. В миналото той бе служил добре на ман'арийския си господар. Сега щеше да стори същото.

Лицето на Кил'джейден, макар че сега слабо напомняше на това, което беше преди да се отдаде на великия господар Саргерас, все още можеше да се изкриви, за да изрази някакво подобие на усмивка.

* * *

Дуротан, като всички от рода си, беше готов да започне тренировките с оръжие още шестгодишен. Тялото му вече бе високо и здраво, а боравенето с оръжия бе напълно естествено за народа му. На дванадесет той започна да придружава ловните дружини. И сега, след ритуала, който го утвърди като зрял, той можеше да се присъедини към лова на огри и дори противните им страховити господари — гроните. Тази година с идването на есенния Кош'харг той бе приет в кръга от възрастни, когато децата бяха изпратени да спят. И както заедно с Оргрим бяха разбрали преди години, това да си възрастен и да седиш в кръга около огъня не беше особено интересно.

Но докато оглеждаше всичко с наблюдателните си кафяви очи, за него истински интересното нещо бе да общува с онези, чиито имена знаеше от години и които никога не бяха говорили с него, защото е бил малък. Майка Кашур, разбира се, бе от неговия клан. Той знаеше, че е високопоставена сред шаманите от другите кланове и се гордеше с това. Дуротан забеляза, че първата вечер тя се бе сгушила до огъня, а одеялото ѝ увиваше тяло, което сякаш бе почти само кожа и кости. Без да знае как, той почувства, че това е последното ѝ празнуване на Кош'харг и мисълта за това го натъжи повече, отколкото очакваше.

До нея, по-млад от нея, но все пак по-възрастен от родителите на Дуротан, седеше Дрек'Тар — чиракът на Кашур. Дуротан не бе

разговарял много с Дрек'Тар, но острият език и поглед на стария орк му вдъхваше особено уважение. Кафявите очи на Дуротан продължаваха да оглеждат събралата се дружина. Утре шаманът щеше да се оттегли и да поеме към пещерата на предците в свещената планина. Дуротан потръпна, спомняйки си как беше отишъл там и студения полъх, който наподобяваше въздушно течение, но не бе нещо толкова обикновено.

Ето там бе Гром Хелскрийм^[1] — най-младият и леко вманиачен вожд на клана Уорсонг. Той беше само няколко години по-голям от Дуротан и Орgrim и тази позиция бе нова за него. Носеха се слухове около съмнителните обстоятелства, при които бе загинал предишният вожд на клана, но хората му не бяха оспорили водачеството на Гром. Дуротан не бе изненадан от това. Макар и млад, Гром беше страховит. От танцуващата, проблясваща светлина на огъня той изглеждаше още по-зловещ. Гъстата му черна коса падаше свободно по гърба му. При въздигането му като вожд долната му челюст бе татуирана в същия черен цвят. На врата му висеше огърлица от кости. Дуротан знаеше какво означава тя. Традиция на орките Уорсонг бе да носят костите на първата си плячка, които надписваха с личните си руни.

До Гром седеше огромният и внушителен Блекхенд^[2] от клана Блекрок. До Блекхенд тихо похапваше главатарят на клана Шатърд Хенд^[3] — Каргат Блейдфист^[4]. Вместо ръка, в китката му бе закрепена коса, от която дори сега вече зрелият Дуротан се смущаваше, виждайки я как проблясва на светлината от огъня. До него беше Килрог Дед-ай^[5], вождът на клана Блийдинг Халоу^[6]. Това не бе фамилно име, той сам си го беше избрал. Едното му око следеше събралата се компания, а другото стоеше обезформено и мъртво в кухината си. Ако Гром бе твърде млад за вожд, то Килрог бе твърде стар да бъде такъв. Но Дуротан разбираше, че въпреки годините си и посивелия си вид, Килрог не бе готов да се прости нито с живота, нито с властта си. Дуротан нервно отмести поглед от него.

Отляво на Дрек'Тар седеше прочутият Нер'зул от клана Шадоумуун^[7]. Откакто Дуротан се помнеше, Нер'зул бе водач на шаманите. Веднъж на Дуротан му бе позволено да участва в лов, на който присъстваше и Нер'зул. Майсторските му шамански умения бяха поразителни. Докато останалите пяхтяха и се мъчеха да се свържат с елементите, да ги насочат със сила, но без грация, Нер'зул стоеше

спокоен. Когато пожелаеше, земята под краката му се разтърсваше, когато посочеше към небето, се появяваше светкавица. Огън, въздух, вода, земя и неуловимият Дух на Пустошта — за всички тях той бе приятел и другар. Той не бе виждал Нер'зул да контактува с предците, разбира се. Никой, освен шаманите, не можеше да стане свидетел на подобно нещо. Но Дуротан бе сигурен, че ако предците не одобряваха Нер'зул, той нямаше да може да властва спокойно толкова дълго. Дуротан обаче не харесваше чирака му.

Оргрим седеше до приятеля от детството си. Той проследи погледа на Дуротан, наведе се към него и прошепна:

— Мисля, че Гул'дан ще служи по-добре на хората си, ако бъде използван като стръв.

Дуротан отмести поглед, за да прикрие усмивката си. Той не знаеше колко опитен шаман е Гул'дан, но със сигурност бе способен, иначе Нер'зул не би го избрал за свой наследник. И все пак той не бе особено симпатичен. По-нисък от обичайното, по-слаб от повечето и с къса, гъста брада, той не представяше орките като раса на воители. Но Дуротан бе склонен да вярва, че не всеки трябва да е герой, за да служи на клана си.

— Ето тази вече е роден воин.

Дуротан погледна в посоката, която Оргрим му посочи и очите му леко се разшириха. Оргрим беше прав. Тя бе висока и стройна, а мускулите под гладката ѝ кафява кожа се накъдриха като вълни на светлината от огъня, когато тя се доближи да отреже парче месо от печения талбък. В очите на Дуротан въпросната женска изглеждаше като възплъщение на всичко, което орките ценят. Тя се движеше с дивата грациозност на черните вълци, а бивниците ѝ бяха малки, но смъртоносно наточени. Дългата ѝ черна коса бе изпъната в удобна и красива плитка.

— Коя... коя е тя? — прошепна Дуротан със свито сърце.

Със сигурност невероятната женска бе член на друг клан. Той щеше да забележи, ако такава красавица — силна, пищна, изящна — бе от неговия клан. Оргрим се закикоти и удари Дуротан по гърба. Звукът от жеста му накараха няколко глави да се обърнат към тях, а Дуротан дори забеляза, че една от тях бе и на красивата девойка. Оргрим се наведе, за да прошепне думите, които повдигнаха духа на Дуротан.

— Ти, заваяно куче! Тя е Фростулф! Ако беше от моя клан, щях да я избира за себе си.

Фростулф? Как е могъл Дуротан да не забележи такова съкровище в собствения си клан? Той отмести погледа си от ухиленото лице на Оргрим, за да я погледне отново. И видя, че тя се взира право в него. Очите им се срещнаха. „Драка!“ Женската се сепна и извърна поглед. Дуротан примигна, сякаш се събуждаше от унес.

— Драка — тихо каза той.

Нищо чудно, че не можа да я познае веднага.

— Не, Оргрим. Тя не бе роден воин. Тя е станала воин.

Драка бе родена болнава, кожата ѝ бе бледа и светлобежова, вместо със здравословния дървеснокафяв цвят, който бе присъщ за повечето орки. Такава беше през повечето години от детството си. Дуротан помнеше как възрастните шепнеха, когато говореха за нея, сякаш вече бе поела по пътя към предците. Собствените му родители говореха натъжено за нея и се чудеха какво беше сторило семейството ѝ, за да бъде прокълнато от духовете с такова крехко дете.

И скоро след това Дуротан осъзна, сглобявайки парченцата от пъзела, че семейството на Драка се бе преместило в покрайнините на лагера им. От тогава не я бе виждал, тъй като бе зает със собствените си задължения.

Драка бе отрязала няколко парчета месо и ги отнесе на семейството си. Дуротан забеляза два млади орка, които седяха до тези, които явно бяха родителите ѝ. И двете деца изглеждаха здрави и силни. Усещайки погледа му върху себе си, Драка обърна глава и спокойно го погледна в очите. Ноздрите ѝ се разшириха и тя се изправи, сякаш предизвикваше Дуротан да я огледа по-скоро със съжаление и състрадание, отколкото с възхищение и уважение.

Не, тази орка не заслужаваше съжаление. По милостта на духовете, лечението на шаманите и силата на волята, която той видя да гори в кафявите ѝ очи, тя бе отхвърлила детската си слабост и бе съзряла като този... този пример за оркско съвършенство.

Дуротан остана без дъх, когато Оргрим го сръчка с лакът. Той се обърна към стария си другар.

— Престани да зяпаш. Иде ми да напълня устата ти с нещо, за да я затворя — изръмжа Оргрим.

Дуротан осъзна, че наистина седи зяпнал и към него са насочени повече от един многозначителни и усмихнати погледи. Той възвърна вниманието си към празника и до края на вечерта нито веднъж не погледна към Драка.

Но я сънува. И когато се събуди, знаеше, че ще бъде негова. Той бе наследник на вожда на един от най-гордите оркски кланове. Коя женска можеше да го отхвърли?

* * *

— Не — каза Драка.

Дуротан остана изумен. На следващата сутрин беше отишъл при Драка и я беше поканил на лов в утрешния ден. Сама. И двамата знаеха какво означава това — мъжки и женска на лов бе ритуал на ухажване. И тя го отряза.

Беше толкова неочаквано, че той не знаеше как да реагира. Тя го гледаше почти презрително, а устните ѝ се изкривяваха около перфектните ѝ бивници в самодоволна усмивка.

— Но защо? — успя да промълви Дуротан.

— Още не съм на нужните години — отвърна тя.

От начина, по който се изрази, отговорът ѝ прозвуча по-скоро като извинение, отколкото като причина. Но Дуротан нямаше да се откаже толкова лесно.

— Имах намерение това да бъде лов за ухажване, признавам си — каза той без да се церемони. — Но щом не си достатъчно голяма, ще уважа това. И все пак бих се радвал на компанията ти. Нека да отидем на лов като двама горди воители и нищо повече.

Сега бе неин ред да бъде поразена. Дуротан предполагаше, че Драка очаква или да я притисне, или да се оттегли разгневен. Тя се поколеба, а очите ѝ оставаха широко отворени. После се усмихна.

— Ще дойда на такъв лов, Дуротан, син на Гарад, вожд на клана Фростулф.

Дуротан не се бе чувствал по-щастлив в живота си. Това бе много по-различно от обичаен лов. Двамата с Драка бяха тръгнали с бърза и широка крачка. Всички предизвикателства с Оргрим бяха закалили Дуротан и за миг той се притесни, че може би върви твърде

бързо. Но Драка, родена крехка, а сега толкова силна, поддържаше темпото му. Те не говориха много, нямаше много за казване. Бяха тръгнали на лов, щяха да открият плячка, да я убият и да я отнесат при клана си. Тишината бе спокойна и приятна.

Той забави крачка, когато стигнаха до едно открито място, и заоглежда земята. Нямаше сняг и търсенето на следи не бе толкова лесно, колкото през зимните месеци. Но Дуротан знаеше какво да търси — отъпкана трева, скършени клонки, вдлъбнатини по почвата.

— Клефтхуфи — каза той.

Той се изправи и се загледа към хоризонта в посоката, в която бяха поели. Драка все още разглеждаше земята и внимателно опипваше почвата.

— Един от тях е ранен — заяви тя.

Дуротан се обърна към нея.

— Не видях кръв.

Тя поклати глава.

— Няма кръв, но си личи по стъпките.

Тя му посочи към мястото, което разглеждаше. Той не видя нищо особено, което да му подсказва за ранен звяр и объркан, поклати глава.

— Не, не тази стъпка... следващата. И онази след нея.

Тя тръгна по следите, внимавайки къде стъпва, и изведнъж Дуротан видя какво има предвид. Вдлъбнатините от едното от копитата бяха малко по-плитки от тези на останалите три. Животното е куцало.

Той я изгледа с възхищение и тя леко се изчерви.

— Лесно е да се види — каза тя. — Ти също щеше да се справиш.

— Не — искрено призна той. — Нямаше да мога. Видях следите, но не отделих време да ги разгледам. Това го направи ти. Един ден от теб ще стане прекрасен ловец.

Тя се изправи и го изгледа гордо. Нещо топло и едновременно подсилващо и отслабващо премина през тялото му. Той не се молеше, но сега, докато гледаше Драка пред себе си, изпрати една кратка молитва към духовете. „Нека тази женска ме приеме.“

Те проследиха стъпките, както вълци следят миризма. Дуротан вече не вървеше напред, орката до него бе равностоен следотърсач. Те се допълваха много добре. Той имаше остри очи, но тя виждаше

нещата в по-голяма дълбочина. Дуротан се чудеше какво ли щеше да бъде да се бие рамо до рамо с нея. Приковали очи в земята пред тях, те свиха в рязък завой. Той се чудеше какво ли щеше да бъде да...

Големият черен вълк, наведен и озъбен над същото животно, което преследваха те, се обърна. За един безкраен миг трима хищници се измерваха с поглед. Но още преди мощният звяр да успее да скочи, Дуротан се нахвърли върху него.

Той не усещаше тежестта на секирата в ръцете си, замахна и удари. Тя потъна дълбоко в тялото на съществото, но Дуротан усети отмъстителното впиване на жълтите му зъби в ръката си. През него премина болка — гореща, сякаш нажежена до бяло, и шокираща. Той издърпа и освободи ръката си. Този път беше по-трудно да повдигне секирата с пулсиращата кръв в ръката му, но той все пак го направи. Вниманието на вълка бе изцяло насочено върху Дуротан. Горещият дъх на звяра вонеше на гранясало месо.

И в същия миг, преди страховитата челюст да щракне пред лицето му, Дуротан чу боен вик. С крайчеца на окото си долови движение. Драка се спусна към вълка с насочено напред дълго орнаментирано копие. Главата на вълка се отметна рязко назад, когато копието прониза гърдите му. В този миг на невнимание Дуротан отново вдигна секирата си и я стовари с всичка сила върху звяра. Той усети как острието преминава през тялото на животното, продължава надолу, стига до земята и потъва толкова дълбоко в нея, че нямаше да може да я извади отведнъж.

Задъхан, оркът отстъпи назад. Драка стоеше до него. Той почувства топлината ѝ, енергията, страстта ѝ към лова, които бяха толкова силни, колкото и неговите. Двамата се вгледаха в мощния звяр, когото бяха убили. Бяха хванати неподготвени от животно, за повалянето на което обикновено бяха нужни няколко опитни воители, и все още бяха живи. Врагът им лежеше мъртъв, от него се стичаше кръв, тялото му бе прерязано на две от секирата на Дуротан, а в сърцето му бе забито копието на Драка. Дуротан осъзна, че никога няма да може да каже кой точно бе нанесъл смъртоносния удар и от тази мисъл се почувства невероятно щастлив.

Той отпусна тежкото си тяло и седна. Драка се спусна да почисти кръвта, която се стичаше от наранената му ръка, мърморейки под нос, когато струята не спря. Тя бързо го намаза с лековит мехлем и стегна

раната му с превръзка, а после го накара да изпие отвара от някакви горчиви билки. Не след дълго замайването му отмина.

— Благодаря ти — каза тихо той.

Тя кимна, без да го поглежда. После по ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка.

— Какво смешно има? Че не успях да се задържа на крака ли?

Гласът му прозвуча по-остро, отколкото му се искаше и тя го изгледа изненадано.

— Не, изобщо не е това. Добре се би, Дуротан. Мнозина щяха да изпуснат секирата си след първия удар.

Той почувства странно облекчение от думите ѝ, които прозвучаха по-скоро като факт, отколкото като ласкателство.

— Тогава... какво е толкова забавно?

Тя се усмихна широко и го погледна в очите.

— Знам нещо, което ти не знаеш. Но... след това... мисля да ти го кажа.

Той усети как отвърща на усмивката ѝ.

— Поласкан съм.

— Вчера ти казах, че още не съм на години за лов за ухажване.

— Така е.

— Ами... когато го казах, знаех, че скоро ще навърша нужните години.

— Разбирам — каза той, макар всъщност да не разбираше. — Е... кога ще ги навършиш?

Усмивката ѝ грейна.

— Днес — просто отвърна тя.

Той я изгледа продължително, после, без да каже нищо повече, я придърпа към себе си и я целуна.

* * *

От известно време Талгат наблюдаваше орките. Сега той се отдалечи от тях, погнусен от дивашката им природа. Ман'арите бяха по-добри. С изключение на женските същества с жилави криле и опашки, ман'арите задоволяваха похотта си с насилие, а не с чифтосване. Той предпочиташе да е така. Всъщност дори

предпочиташе да убие онези двамата на място, но господарят му бе ясен по отношение на намесата му. Щяха да възникнат въпроси, ако двамата орки не се завърнат в клана си, и макар че за него те бяха незначителни като мухи, мухите можеха да се превърнат в неудобство. Кил'джейден искаше от него само да наблюдава и да докладва, нищо повече. И Талгат щеше да направи точно това.

„Отмъщението“ — мислеше си Кил'джейден — „като плод на дърво, е най-вкусно, когато узрее напълно.“ През дългите години на търсенето му имаше моменти, когато се съмняваше, че някога ще успее да открие ередара-отстъпника. Но колкото повече Кил'джейден научаваше от Талгат, толкова по-уверен ставаше.

Талгат му бе служил добре. Той бе наблюдавал жалките „градове“, които някога великият Велън и шепата ередари бяха създали. Беше наблюдавал как живеят, как ловуват като създанията, наречени орки, как със собствените си ръце поставят семена в земята. Беше наблюдавал как търгуват с тромавите, почти неговорещи същества, проявявайки към тях абсолютно смешна учтивост. Талгат бе доловил следи от някогашното величие в сградите и ограничената им технология, но като цяло смяташе, че Кил'джейден ще остане доволен да разбере колко ниско бе паднал бившият му приятел. Сега се наричат „дренаи“. Изгнаниците. Дори са нарекли този свят Дренор.

Кил'джейден осъзна, че Талгат се озадачи, когато поиска от него да научи повече за орките, вместо да се фокусира върху самия Велън. Как са организирани? Какви обичаи имат? Кои са лидерите им и как биват избирани? Какво е важно за тях като общество и като отделни индивиди?

Но работата на Талгат бе да докладва, а не да оценява и той се стараше да се сдобие с нужните отговори. Когато най-накрая Кил'джейден научи всичко, което Талгат бе разбрал — дори имената на онези зверчета, които се мляскаха след лова си, той остана доволен... поне за този момент.

След толкова дълго време той щеше да осъществи отмъщението си. Велън и недодяланите му другари щяха да бъдат наказани. Но не бързо, не и с армия от подобрени ередари, която да ги разкъса на кървави парчета. Това би било твърде милостиво. Кил'джейден ги искаше мъртви, да. Но първо трябваше да ги съсипе. Да ги унижи. Да ги смаже напълно като насекоми под тежък ботуш.

И сега вече знаеше как точно да го направи.

[1] Хелскрийм — Hellscream (англ.) — hell (ад, адски); scream (писък, вик). — Б.пр. ↑

[2] Блекхенд — Blackhand (англ.). — black (черен); hand (ръка) — Б.пр. ↑

[3] Шатърд Хенд — Shattered Hand (англ.). — shattered (разбит); hand (ръка) — Б.пр. ↑

[4] Блейдфист — Bladefist (англ.) — blade (острие); fist (юмрук). — Б.пр. ↑

[5] Дед-ай — Deadeye (англ.) — dead (мъртъв); eye (око). — Б.пр. ↑

[6] Блийдинг Халоу — Bleeding Hollow (англ.) — bleeding (кървящ); hollow (кухина, пещера). — Б.пр. ↑

[7] Шадоумуун — Shadowmoon (англ.) — shadow (сянка); moon (луна). — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Уроците от онова време бяха горчиви, заплатени с кръв, със смърт и мъчения.

Но ироничното е, че нещото, което едва не ни унищожиха, бе това, което щеше да ни спаси по-късно — усещането за единство. Всеки клан бе верен на себе си, силно отдаден към собствените си членове, но и към чуждите.

Това, заради което се обединихме и това, срещу което се съюзихме, бе абсолютно погрешно и все още плащаме за грешките си. И дори поколенията след мен ще продължат да плащат за тях.

Но самото единство бе величествено. И точно този урок искам да извадя от пепелта.

Това е урокът, който ме накара да говоря с водачите на привидно толкова различни народи, да се съюзим в преследването на цели, с които да се гордеем.

Единство. Хармония. Това е ценният урок на миналото. И аз добре го научих.

Доволен, Нер'зул вдигна очи към здрачаващото се небе. Тази вечер залезът бе разкошен. „Предците сигурно са доволни“ — мислеше си той с известно чувство на гордост. Още един Кош'харг бе дошъл и отминал. Струваше му се, че времето на празника идваше все по-бързо, отколкото в миналото и всеки път, когато настъпеше, имаше повод както за радост, така и за мъка.

Старата му приятелка Кашур, за която бе разбрал, че е наричана от клана си Майка, се бе присъединила към предците. От това, което бе дочул, тя бе загинала храбро. Настоявала е да придружи ловна хайка —

нещо, което не била правила от години. Хайката Фростулф била на лов за клефтхуфи, а древната Майка е вървяла в челната група на атакуващите воители. Била е стъпкана до смърт, преди някой да успее да я спаси, и Нер'зул знаеше, че кланът ѝ бе в траур и почиташе живота ѝ и начина, по който бе избрала да го напусне. Това бе традиция на орките. Той се чудеше дали ще може да я види, но после се укори за тази мисъл. Щеше да я види, ако тя реши да му се покаже. Шаманите не приемаха смъртта като огромна пустиня на мъка, за разлика от останалите, защото имаха привилегията отново да бъдат сред любимите си мъртви, да се ползват от мъдростта им и да чувстват любовта им.

Кланът Фростулф страдаше и от още една трагедия, защото преди празника Кош'харг се бяха простили и с лидера си — Гарад. Орките Фростулф имали нещастieto в един измамно слънчев ден да се натъкнат на поне трима огри и един от чудовищните им господари. Страховитите същества са глупави, но свирепи, а гронът е също и хитър противник. Орките все пак триумфирали, но на жестока цена. Въпреки всички усилия на лечителите, Гарад и още няколко воители починали от раните си в онзи черен ден.

Но заедно с тъгата от загубата на вожд и още някого, когото Нер'зул познаваше като почитан член, имаше и радост от посрещането на нова кръв. Кашур говореше с добро за младия Дуротан и от това, което Нер'зул бе видял, младежът щеше да стане добър вожд. Той бе свидетел на въздигането на Дуротан за вожд и бе забелязал една привлекателна и страховита женска, която изглежда проявяваше посилен интерес към церемонията. Нер'зул бе сигурен, че преди следващия Кош'харг красивата Драка ще стане жена на новия вожд на Фростулф.

Той въздъхна, откъсвайки се от образите в съзнанието си и остави очите му да се изпълнят с наслада от невероятния залез. Годиците отминаваха, даваха своите благословии и вземаха своите жертви.

Той се прибра в малката си колиба. Някога я споделяше със спътницата си, но тя се присъедини към предците преди няколко години. Рулкан го посещаваше от време на време, но не за да търси мъдростта му, а да изпълни сърцето му с радост и да му разкаже за нуждите на хората му, докосвайки духа си до неговия. Липсваше му

грубият ѝ смях и как топлеше тялото му нощем, но бе доволен. Чудеше се дали няма да му се яви и тази нощ.

Той приготви отвара, нежно ѝ напя и я изпи. Това всъщност нямаше да го дари с видение. Нищо не можеше да го стори, освен ако предците не пожелаят, и понякога той получаваше видения, когато най-малко очаква. Но за толкова много години шаманът бе разбрал, че някой билки отварят съзнанието му докато спи. Така, ако все пак бъде удостоен с видение, на сутринта ще го помни по-добре.

Нер'зул затвори очи и почти веднага ги отвори, макар да знаеше, че вече спи. Те стояха на върха на планината — той и любимата му Рулкан. Отначало си помисли, че съзерцават залеза, но после осъзна, че слънцето не се оттегля за сън, а изгрява. Небето изглеждаше божествено, но по някакъв начин го объркваше и вълнуваше, вместо да го успокои. Цветовете бяха алени и виолетови и оранжеви, почти жарки и сърцето на Нер'зул подхвъркна. Рулкан се обърна към него с усмивка и за пръв път, откакто си бе отишла, му проговори:

— Нер'зул, съпруге мой, това е ново начало.

Той ахна, изпълнен с любов, завладян от неудържимото вълнение, събудено от ярките цветове на изгрева. Ново начало?

— Ти добре води хората ни — каза тя. — Но дойде време да задълбочим старите си обичаи, да ги продължим за доброто на всички.

В съзнанието му се появи нещо, което прониза мислите му. Рулкан не беше шаман. Тя не беше и вожд. Тя беше просто прекрасната себе си, което бе повече от достатъчно за Нер'зул, и в живота нямаше позиция, която сега да ѝ позволи да говори толкова авторитетно. Подразнен от колебливостта си, Нер'зул потисна гласа в главата си. Той не беше дух. Той беше от плът и кръв и, макар да разбираше духовете по-добре от повечето орки, знаеше и че никога няма да ги разбере напълно, докато не се превърне в един от тях. Защо Рулкан не говореше за предците?

— Слушам те — каза той.

Тя се усмихна.

— Знаех си — отвърна тя. — Предстоят тъмни и опасни времена за орките. Досега сме се събирали само на празника Кош'харг. Тази изолация трябва да престане, ако искаме да оцелеем като раса.

Рулкан се загледа в изгрева, а лицето ѝ бе замислено и мрачно. Нер'зул изгаряше от желание да я прегърне, да поеме товара ѝ, както

винаги го беше правил в живота. Но сега знаеше, че не може да я докосва, нито пък да я насърчава да говори. Затова мълчаливо седна, отпивайки от красотата ѝ и напрягайки уши за гласа ѝ.

— Напаст застрашава този свят — каза тихо Рулкан. — Трябва да бъде елиминирана.

— Само кажи и ще бъде направено — пламенно се закле Нер'зул — Винаги ще почитам съветите на предците.

Тогава тя се обърна към него и потърси очите му, докато светлината ставаше все по-ярка.

— Когато бъде елиминирана, хората ни ще се изправят силни и горди... дори повече, отколкото са сега. Ще имаме сила и власт. Този свят ще е наш. А ти... ти, Нер'зул, ще ги водиш.

Начинът, по който говореше, накара сърцето на Нер'зул да подскочи. Той беше много силен. Кланът му Шадоумуун го почиташе, може би дори благоговееше пред него. Той всъщност беше водач на всички орки, макар и без титла. Но сега в сърцето му се зароди желание за нещо повече. Зароди се и страх — имаше нещо тъмно и ужасно, срещу, което трябваше да се изправи.

— Каква е тази заплаха, която трябва да бъде елиминирана, преди орките да получат това, което им се полага по право?

Тя му каза.

* * *

— Какво означава това? — попита Дуротан.

Той отбеляза края на постите с двамата, на които вярваше най-много: годеницата му Драка, за която щеше да се ожени на официална церемония при следващото пълнолуние, и Дрек'Тар — новия главен шаман на клана.

Заедно с всички останали Дуротан бе в траур заради смъртта на Майка Кашур. Той по някакъв начин бе убеден, че тя е възнамерявала да умре в онзи ден и е искала да го направи подobaващо. Тя щеше да липсва на всички, но Дрек'Тар се беше доказал като достоен наследник. Надделявайки над собствената си мъка, той се бе отзовал като главен лечител на хайката тогава, а и след това. Кашур щеше да се гордее с него. Сега тримата седяха и похапваха в палатката на вождя,

където Дуротан живееше, откакто бе станал вожд след смъртта на баща си при битката с огрите и грона.

Дуротан говореше за писмото, което наскоро бе получил от един висок и слаб вестоносец, който яздеше голям и слаб черен вълк. Той отново препрочиташе съдържанието му, докато сърбаше кашата си от зърно с кръв.

„На Дуротан, вожд на клана Фростулф, изпраща поздрав шаманът Нер’зул.

Получих видение от предците, което касае всички нас, орките, а не някой отделен член на клан. Бих искал да говоря с вождовете на всички кланове, както и с всички шамани, на дванадесетия ден от този месец. Трябва да се съберете в подножието на свещената планина. Ще бъдат осигурени храна и напитки. Ако не присъствате, ще приема това като незаинтересованост за бъдещето на народа ни и ще взема нужните мерки.

Простете грубостта ми, но въпросът е особено спешен. Моля, предайте отговора си на вестоносеца ми.“

Дуротан беше накарал вестоносеца да чака, докато обсъди въпроса. Вестоносецът изглежда не беше доволен, но се съгласи да остане за малко. Ароматът на каша, който се носеше от големия котел, сигурно спомогна за това.

— Не знам друго, освен че явно Нер’зул счита въпроса за твърде важен — потвърди Дрек’Тар. — Подобно нещо не се е случвало извън церемониите на Кош’харг. Тогава шаманите винаги се събират в присъствието на предците, които желаят да се явят. Но никога в друго време. И досега не съм чувал някой да е свиквал вождовете. Но познавам Нер’зул откакто се помня. Той е мъдър и велик шаман. Ако духовете са решили да ни предупредят за опасност, която грози всички, ще го направят чрез него.

Драка изсумтя.

— Събира ви като домашни любимци — измърмори тя. — Това не ми харесва, Дуротан. Направо бие на наглост.

— Не отричам думите ти.

Космите му бяха настръхнали от тона на писмото и отначало бе готов да откаже. Но щом го прочете отново, той игнорира надменните думи и се фокусира върху смисъла на съдържанието. Определено нещо тревожеше орка, когото всички уважаваха, и със сигурност си струваше няколкото дни път.

Драка го наблюдаваше с присвити очи. Той я погледна и се усмихна.

— Тогава ще отида. Заедно с всичките си шамани.

Драка се намръщи.

— Ще дойда с теб.

— Мисля, че най-добре да...

Драка изръмжа.

— Аз съм Драка, дъщеря на Келкар, син на Ракиш. Твоя годеница и скоро твоя съпруга. Няма да ми забраняваш да те следвам!

Дуротан отметна глава назад и се засмя, сгрян от проявата на духа на Драка. Наистина бе направил добър избор. От родената със слабост орка извираше сила и огън. Кланът Фростулф щеше да процъфти с нея до рамото му.

— Извикайте вестоносеца, ако е приключил с кашата си — каза Дуротан, а в дълбокия му глас все още звучеше насмешка. — Кажете му, че ще отидем на тази странна среща с Нер'зул и дано наистина да се окаже важна.

Вождът и шаманите на клана Фростулф бяха едни от първите, дошли на срещата. Посрещна ги самият Нер'зул и в мига, в който очите на Дуротан се спряха върху шамана, той знаеше, че е постъпил правилно като е дошъл. Макар че Нер'зул не беше млад, на Дуротан му се стори, че се е състарил с години през последните няколко месеца след последния Кош'харг. Изглеждаше... по-слаб, почти залянял, сякаш дълго време не бе слагал хапка в устата си. А очите му сякаш бяха обладани.

Той сграбчи широките рамене на Дуротан с треперещи ръце и благодарностите му прозвучаха искрено. Това не бе арогантна игра за власт, а истинско предчувствие за заплахата. Дуротан склони глава и отиде да провери дали хората му са се настанили.

В следващите няколко часа, докато слънцето потъваше зад хоризонта, Дуротан наблюдаваше как непрекъснат поток от орки напредва към равните поляни в подножието на свещената планина,

сякаш се събираха за празника Кош'харг. Той видя ярките знамена на всеки един клан да се появяват на лекия ветреца и усети как по устните му се прокрадва усмивка, когато забеляза символа на клана Блекрок — клана на Оргрим.

Откакто бяха признати за воители, приятелите от детинство рядко отделяха време за срещи. Оргрим присъства на церемонията по въздигане на Дуротан за вожд, но оттогава не се бяха виждали. Дуротан се зарадва, но и не се изненада да види, че Оргрим върви само на няколко крачки зад Блекхенд — тромавия и страховит вожд на клана Блекрок. Явно старият приятел на Дуротан вече беше заместник-командир.

Драка проследи погледа на бъдещия си съпруг и изръмжа доволно. Тя се разбираше много добре с Оргрим и Дуротан бе щастлив от това. Имаше късмет, че двамата орки, които имаха най-голямо значение за него, да могат да бъдат приятели.

Докато Блекхенд разговаряше с Нер'зул, Оргрим погледна към Дуротан и му намигна. Дуротан му отвърна с широка усмивка. Той бе обезпокоен от вида на Нер'зул, но поне щеше да има възможност да се види с Оргрим. Но още докато си мислеше за това, Блекхенд се извърна, сумтейки, и даде знак на Оргрим да го последва. Дуротан усети как усмивката му изчезва. Ако Блекхенд настояваше Оргрим да го следва през цялото време, нямаше да може да получи дори това удоволствие.

Драка, която го познаваше толкова добре, се присегна за ръката му и я стисна. Но не каза нищо, нямаше нужда. Дуротан я погледна и се усмихна.

Същият висок и слаб вестносец донесе новината, че срещата с Нер'зул ще се проведе на утрешния ден, тъй като има още кланове, които ще пристигнат през нощта. Лагерът на Фростулф беше по-малък от повечето, но по-организиран. Те си бяха донесли палатки и кожи, а вестносецът се бе погрижил да получат достатъчно месо, риба и плодове. Сега върху огъня бавно се въртеше бут от талбък, а изкусителният му аромат изостряше апетита дори на тези, които вече нагъваха сурово месо.

Орките на Фростулф бяха общо единадесет — Дуротан, Драка, Дрек'Тар и още осем шамани. На Дуротан му се струваше, че някои от тях изглеждат твърде млади, но въпреки че шаманите усъвършенстваха

уменията си с времето, щом предците им се явиха във видение, всички получаваха еднакво уважение и почит.

Тъмна фигура се появи отвъд кръга на светлината от огъня. Дуротан стана и се изправи в цял ръст, в случай че гостът бе пийнал повечко и бе дошъл с войнствено настроение. После вятърът смени посоката си и той се изсмя, долавяйки миризмата на Оргрим.

— Добре дошъл, приятелю — извика той и се втурна да прегърне орка.

Висок колкото Дуротан, Оргрим все още бе по-едър от него, както в детските им години. Докато оглеждаше заместник-командира на Блекрок, Дуротан се чудеше как бе успявал да го надвие в нещо.

Оргрим изръмжа и потупа Дуротан по рамото.

— Групата ти е малка, но ухае по-добре от всяка друга — каза той, поглеждайки към печашото се месо и вдишвайки доволно.

— Тогава късай се парче от талбъка и остави задълженията си за малко — каза Драка.

— Щях, ако можех — въздъхна Оргрим. — Но нямам много време. За мен ще е чест, ако вождът на Фростулф повърви малко с мен.

— Да повървим, тогава — отвърна Дуротан.

Те напуснаха лагера и известно време вървяха мълчаливо, докато огньовете се смалиха и заблещукаха в далечината, където нямаше любопитни очи и уши, които да ги подслушват. Двамата орки подушиха въздуха. Оргрим постоя известно време, а Дуротан го чакаше с търпението на истински ловец. Накрая Оргрим продума:

— Блекхенд не искаше да идваме — започна той. — Смята, че е унижително Нер'зул да ни свиква като домашни любимци.

— С Драка реагирахме по същия начин, но се радвам, че дойдохме. Ти сам видя лицето на Нер'зул. На мен ми стигна един поглед, за да съм сигурен, че сме постъпили правилно да дойдем.

Оргрим изсумтя недоверчиво.

— На мен също, но когато тръгнах от лагера ни, Блекхенд още се ядосваше на шамана. Той не вижда какво правим ние с теб.

Дуротан нямаше право да говори лошо за друг лидер на клан, но пък и не беше тайна какво мислеха повечето орки за Блекхенд. Той определено беше могъщ орк, в пълния си разцвет, по-огромен и силен от всеки друг, когото Дуротан беше виждал през живота си. И със

сигурност не беше глупав. Но нещо в него караше космите на Дуротан да настръхват. И той реши да премълчи.

— Дори в мрака виждам, че нещо те мъчи, стари друже — каза тихо Оргрим. — Няма нужда да говориш, за да разбере какво ще кажеш. Той е мой вожд, заклел съм се във вярност и няма да наруша обета си. Но дори аз имам своите опасения.

Дуротан се изуми от това признание.

— Наистина ли?

Оргрим кимна.

— Разкъсвам се, Дуротан. Разкъсвам се между верността си и това, което ми подсказва умът и сърцето. Дано никога не попадаш в такова положение. Като заместник мога да го поукротя, но не повече. Той е вожд на клан и властта е в негови ръце. Мога само да се надявам, че утре ще се вслуша в другите и няма упорито да седи на накърнената си чест.

Дуротан пламенно споделяше тази надежда. Ако нещата наистина бяха зле, както показваше изражението на Нер'зул, последното нещо, което той искаше да види, е как лидерът на един от най-мощните кланове се държи като разглезено дете.

Очите му се спряха върху тъмната форма на гърба на Оргрим. Гордост и мъка изпълниха думите му.

— Сега носиш дуумхамъра. Не знаех, че баща ти е загинал.

— Той загина храбро и честно — отвърна Оргрим. После се поколеба и продължи: — Помниш ли онзи ден, когато се натъкнахме на огъра и дренаите ни спасиха?

— Никога няма да го забравя — отвърна Дуротан.

— Техният пророк спомена за времето, когато ще получа оръжието — каза Оргрим. — Толкова се вълнувах при мисълта, че ще го размахвам на лов. В онзи ден за пръв път разбрах, и наистина осъзнах, че денят, в който това оръжие стане мое, ще е денят, в който съм останал без баща.

Той свали оръжието от гърба си и го вдигна. „Сякаш затанцува“ — помисли си Дуротан. — „Какъв баланс на сила и грациозност.“ Луната огряваше силното тяло на Оргрим, докато той се движеше, приклякваше и замахваше. Накрая, задъхан и запотен, Оргрим прибра легендарното си оръжие.

— Велико нещо е това — каза тихо Оргрим. — Оръжие на сила. Оръжие на пророчество. Гордостта на рода ми. И бих го строшил на хиляди парченца със собствените си ръце, ако това можеше да върне баща ми.

Без да каже нищо повече, Оргрим се запъти към скупчените блещукащи огънове. Дуротан не го последва. Той седна и дълго време се взира в звездите, и нещо дълбоко в душата му казваше, че когато утре се събуди, света, който ще види, ще бъде коренно различен от този, който познава.

СЕДЕМ

Много добре знам, че ние, орките, загубихме повече, отколкото спечелихме.

В онези дни културата ни бе неопорочена, невинна и чиста. Бяхме като деца, които винаги са били в безопасност, обичани и защитени. Но децата трябва да пораснат, а ние като народ бяхме лесно манипулирани.

Има място за доверие и никой не може да ме вини, че не съм го знаел. Но освен това е нужна и предпазливост. Тези, които имат красиви лица, могат да заблуждават и дори тези, на които вярваме с цялото си сърце, могат да ни измамат.

А това, за което тъгувам, когато си мисля какви можеха да бъдат онези дни, е загубата на нашата непорочност. И точно непорочността ни доведе до падението ни.

Дълга редица от сериозни лица се обърна да види събраните вождове на оркските кланове. Дуротан стоеше до Драка. Предпазливо бе обгърнал кръста ѝ с една ръка, макар че не бе сигурен дали има нужда някой да я пази от нещо. Очите му с изумление срещнаха погледа на Дрек'Тар и той видя в лицето на приятеля и съветника си нещо, което го смрази до мозъка на костите му.

Искаше му се да застане до Оргрим. Двамата бяха от различни кланове, имаха различни традиции, но освен годеницата му, нямаше друг, на когото да вярва повече. Но, разбира се, Оргрим стоеше до вождата си, Блекхенд, който оглеждаше събралите се шамани със зле прикрито раздражение.

— Онзи там отдавна не е ловувал — прошепна Драка, кимайки към Блекхенд.

— Търси си боя — въздъхна Дуротан. — Може и да си го получи. Виж им лицата на другите.

— Никога не съм виждала Дрек'Тар такъв, даже когато тялото на Майка Кашур бе премазано — каза Драка.

Дуротан не й отговори, просто кимна и продължи да наблюдава.

Нер'зул излезе напред и се запъти към центъра на тълпата. Всички се отместваха да му направят път. Той започна да пристъпва по посока на движението на слънцето и да шепти нещо. После се спря и вдигна ръце. Пред него избухна огън, който се стрелна нагоре и създаде картина, която предизвика одобрителните възгласи дори на тези, които много пъти бяха виждали подобни неща. Огънят се задържа нависоко за известно време, после се смали и се превърна в традиционен, макар и магически огън.

— Докато настъпва мрак, но само буквално, седнете около огъня — заповяда Нер'зул. — Нека членовете на всеки клан се съберат на едно място, заедно с шаманите си. Аз ще ви извиквам да се изкажете, когато дойде време.

— Може би искаш и да ти донесем някое убито животно — чу се яростен, гневен глас. — И покорно да полегнем в краката ти през нощта!

Дуротан познаваше този глас. Беше го чувал доста често по време на празника Кош'харг, когато бе по-млад, а по-късно чу и бойните викове на собственика му по време на лов. Този глас не можеше да се сбърка. Той се обърна към Гром Хелскрийм, младия вожд на клана Уорсонг, с надеждата избликът му да не отложи това, което Нер'зул трябваше да сподели с всички.

Хелскрийм стоеше пред хората от клана си, по-слаб от повечето орки, но все пак висок и страховит. Цветовете на Уорсонг бяха червено и черно и, макар че Хелскрийм не носеше броня, простите пера в тези силни цветове трябваше да говорят достатъчно за значението им. Той скръсти ръце и се вторачи в Нер'зул.

Нер'зул не се хвана на уловката, а просто дълбоко въздъхна.

— Разбирам, че мнозина от вас усещат честта си накърнена. Позволете ми да говоря и ще останете доволни, че сте дошли. Децата на децата ви ще бъдат доволни за това.

Хелскрийм изръмжа, очите му проблеснаха, но не гъкна повече. Той постоя още малко, после сви рамене, сякаш за да покаже, че сам е решил, и седна. Хората от клана му последваха примера му.

Нер'зул изчака, докато всички се умълчат и после заговори.

— Имах видение — започна той — от един от предците, на когото имам по-голямо доверие, отколкото мога да опиша с думи. Тя ме предупреди за съществуването на заплаха, която ни дебне като отровен скорпион в цветен храст. Всички шамани могат да потвърдят това и ще го направят, когато дойде редът им да говорят. Натъжава ме и ме вбесява това, че сме били така подмамени.

Дуротан се хвана за думите на шамана, а сърцето му заби лудо. Кой бе този мистериозен враг? Как им бе убягнал такъв тъмен противник?

Нер'зул въздъхна, свеждайки поглед към земята, и после се съвзе. Гласът му беше дълбок и уверен, макар и пропит с тъга.

— Врагът, за когото ви говоря — каза с мъка той, — са дренаите.

Настъпи хаос.

Дуротан остана сразен и не можеше да повярва на ушите си. Той се огледа, за да потърси погледа на Оргрим и се вторачи в големите сиви очи на приятеля си, в които видя същия шок, който той самият почувства. Дренаите? Със сигурност нещо не беше наред. Гроните — да, може би се бяха натъкнали на някакво познание, което да използват срещу орките... но не. Не и дренаите.

Те дори не бяха воители на нивото, на което бяха орките. Те ловуваха, да, но защото се нуждаеха от месо точно толкова, колкото и орките, за да оцелеят. Можеха да се преборят с грон и понякога дори са помагали на оркските ловни хайки. Мислите на Дуротан се върнаха назад във времето, когато две оркски деца бяха отогър, чиито стъпки разтърсваха земята, и високите сини воители се появиха от нищото, за да ги спасят. Защо биха рискували да спасяват две момчета, ако наистина са така методично зли, както смята Нер'зул? В това нямаше никаква логика. В нищо от това нямаше логика.

Нер'зул призоваваше за тишина, но не я получаваше. Блекхенд бе станал на крака, вените изпъкнаха по дебелия му врат, а Оргрим правеше всичко по силите си да усмири вождя си. После въздухът бе пронизан от ужасен шум, който проглуши ушите на всички и едва не спря сърцата им. Гром Хелскрийм също бе на крака, с отметната назад

глава и изпъчени гърди, а черната му долна челюст бе толкова широко отворена, сякаш се бе откачила като на змия. Нищо не можеше да се сравни с бойния вик на Хелскрийм и точно той осигури тишината. Гром отвори очи и се усмихна на Нер'зул, който изглеждаше напълно смяян от това, че досегашният му опонент толкова бързо бе станал негов съюзник.

— Оставете шамана да продължи — каза Хелскрийм.

Такава пълна тишина настъпи след изблика му, че думите му бяха чути от всички, макар да бяха произнесени с нормален тон.

— Искам да разбера повече за този нов стар враг.

Нер'зул се усмихна в знак на благодарност.

— Знам, че това ви изненадва. Аз самият бях шокиран. Но предците не лъжат. Привидно доброжелателните същества са чакали с години, докато стане време да ни атакуват. Седели са спокойно в странните си сгради, построени с материали, които не познаваме, и крият тайни, от които бихме имали огромна полза.

— Но защо? — Дуротан продума, преди дори да осъзнае, че го прави.

Множество лица се обърнаха към него, но той не отстъпи.

— Защо ще искат да ни атакуват? Ако пазят такива огромни тайни, какво могат да поискат от нас? И как бихме могли да ги надвием, ако всичко това е истина?

Нер'зул изглеждаше смутен.

— Не знам това, но знам, че предците са притеснени.

— Ние имаме числено превъзходство — изрева Блекхенд.

— Не е особено голямо — отсече Дуротан. — Не и срещу напредналото им познание. Те са дошли с кораб, който плава между световите, Блекхенд. Мислиш ли, че биха се поддали на стрели и секири?

Гъстите вежди на Блекхенд се сключиха. Той отвори уста да отговори.

— Това се е готвило като яхния на огън от десетки години — прекъсна ги Нер'зул, предотвратявайки вероятен спор. — Решението и евентуалната победа няма да се появят за една нощ. Не искам всички да се впуснат във война незабавно. Трябва да се подготвим. С шаманите ви трябва да обсъдим правилната посока на действие.

Трябва да отворите съзнанието и сърцето си за съюз, който да осигури победата ни.

Той умолително разпери ръце.

— Ние сме отделни кланове, да, всеки има свои традиции и наследство. Не искам от вас да се откажете от славната си история. Просто искам да отворите ума си и да приемете единството на клановете, които са силни и сами, но заедно ще се превърнат в неудържима сила. Всички ние сме орки! Блекрок, Уорсонг, Тъндърлорд^[1], Драгънмоу^[2]... не виждате ли колко малко значение имат различията ни? Ние сме един и същ народ! Всички ние искаме сигурен дом за децата си, успех в лова, партньори, които да ни обичат, и почит на предците. Приликите ни са много повече от различията.

Дуротан знаеше, че това е вярно и погледна към приятеля си. Оргрим стоеше зад вожда си — изправен, страховит и сериозен. И когато срещна погледна на Дуротан, кимна.

Имаше орки, които не подкрепяха необичайното приятелство между двамата авантюристични и — както Дуротан можеше да признае — пакостливи младежи. Но Дуротан нямаше да бъде това, което е днес, ако не се бе поучил от непоклатимата сила на Оргрим, и знаеше, че Оргрим мисли същото за него. Но дренаите...

— Мога ли да получа думата?

Гласът бе на Дрек'Тар и Дуротан се обърна изненадан. Въпросът му явно не бе адресиран само към вожда му, но и към шамана, който бе учител на всички. Нер'зул погледна към Дуротан, който кимна утвърдително.

— Вожде — каза Дрек'Тар и Дуротан остана шокиран от треперещия му глас. — Вожде, това, което Нер'зул казва, е вярно. Майка Кашур го потвърди.

Останалите шамани от клана Фростулф кимнаха в потвърждение на думите му. Дуротан се вторачи в тях. Майка Кашур? Ако Дуротан вярваше на някого, това бе тази стара орка. Съзнанието му се върна в мига, когато седеше в пещерата и усети върху лицето си студения полъх, който не беше полъх, слушаше и гледаше с всяка фибра на тялото си как Майка Кашур разговаря с някого, който беше невидим, но със сигурност беше там.

— Майка Кашур е казала, че дренаите са наши врагове? — попита той, все още невярващ на ушите си, а Дрек'Тар кимна.

— Време е вождовете на клановете да се вслушат в собствените си шамани, както направи Дуротан — заяви Нер'зул. — Ще се съберем отново на здрачаване и тогава вождовете ще изкажат мненията си. Това са хората, който познавате и на които вярвате. Попитайте ги какво са видели.

Тълпата започна да се разотива. Бавно, споглеждайки се внимателно, орките от клана Фростулф се оттеглиха в лагера си. После едновременно седнаха в кръг и насочиха очи към Дрек'Тар, който заговори бавно и внимателно.

— Дренаите не са наши приятели — каза той. — Вожде... Знам, че заедно с Дуумхамър от Блекрок сте пренощували веднъж при тях. Знам, че говорите с добро за тях и знам, че изглежда така, сякаш са спасили живота ви. Но нека ви попитам... нищо нередно ли не забелязахте?

Дуротан си спомни как огърът ги настигаше, ревеше яростно и размахваше боздугана си. И с някакво неприятно неудобство се спомни колко бързо се появиха дренаите и спасиха него и Оргрим. Спомни си как не можеха да се приберат по домовете си, защото приближаваше да се стъмни. Той се намръщи. През главата му премина дръзка мисъл, но все пак...

— Мръщите се, вожде. Явно младежката ви вяра в тях започва да отслабва?

Дуротан не отговори, нито пък погледна към главния шаман на клана си. Той остана взрян в земята и, въпреки че не желаше да се чувства така, не можеше да потисне съмнението, което обзе сърцето му като студените пръсти на мразовита сутрин.

В спомените си той отново разговаряше с Ресталаан и обясняваше на високия син дренаи:

„Самите ние не сме били това, което сме сега.“

„Не, не бяхте“ — отвърна му Ресталаан. — „Ние видяхме как орките израстват силни, ловки и талантливи. Впечатлени сме от вас.“

Той отново усети остро пробождане, сякаш комплиментът бе внимателно прикрита обида. Сякаш дренаите бяха по-висши същества... въпреки че имат странна, неестествено синя кожа, краката им приличат на тези на обикновен талбък, имат дълги, гущерски опашки и лъскави сини копита вместо нормални ходила, каквито имат орките...

— Отговорете ми, вожде. Какво си спомняте?

С груб и мрачен глас Дуротан му разказа за неочакваната поява на дренаите, за почти обидните думи на Ресталаан и... за Велън, техния пророк, който задаваше много въпроси за орките, без да запълва времето с празни приказки. Той наистина изглеждаше заинтересован от живота им.

— Разбира се, че е бил — каза Дрек'Тар. — Каква възможност е получил само! Те за заговорничили срещу нас, откакто са пристигнали. И са открили двама... простете ми, Дуротан, но... Открили са две млади и наивни деца, които са им казали всичко, което са искали да разберат. Сигурно е било голямо събитие!

Предците не можеха да ги лъжат, особено за нещо толкова сериозно. Дуротан знаеше това. И сега, когато си спомняше всичко от онзи ден и нощ, в тази нова светлина действията на Велън определено изглеждаха съмнителни. И все пак... Наистина ли Велън е такъв хитър измамник, че доверието, което Оргрим и Дуротан почувстваха, да е било пълна лъжа?

Дуротан склони глава.

— Част от мен все още се съмнява, приятели — каза тихо той. — Но все пак не мога да заложа бъдещето на хората си на нещо толкова ненадеждно, колкото са личните ми съображения. Нер'зул не иска да започваме война от утре. Той пожела да се подготвим, да наблюдаваме и да станем по-единни. Това ще го направя — за доброто на Фростулф и за доброто на орките.

После той се обърна към всяко едно угрижено лице. Някои от тях бяха само другари, други, като Драка и Дрек'Тар, той познаваше и обичаше.

— Кланът Фростулф ще се подготви за война.

[1] Тъндърлорд — Thunderlord (англ.) — thunder (гръмотевица); lord (лорд, господар). — Б.пр. ↑

[2] Драгънмоу — Dragonmaw (англ.) — dragon (дракон); maw (паст, търбух). — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Колко лесно съзнанието може да се помрачи от омраза, след като е било завладяно от страх — това е инстинктивна, естествена защитна реакция. Вместо да се фокусираме върху нещата, които ни обединяват, ние се фокусираме върху тези, които ни разделят.

Моята кожа е зелена, твоята — розова. Аз имам бивници, ти имаш дълги уши. Моята кожа е гладка, твоята е покрита с козина. Аз дишам въздух, ти — не.

Ако се бяхме придържали към такива неща, Пламтящия легион нямаше да бъде победен. Аз нямаше да пожелаю да се съюзя с Джейна Праудмуър или да се бия на страната на елфите. Хората ми нямаше да оцелеят, за да се сприятелят с таурените или отхвърлените.

Така беше и с дренаите. По онова време кожата ни беше червеникавокафява, а тяхната — синя. Ние имахме ходила, а те — копита и опашки. Ние живеехме основно на открито, а те — в закрити пространства. Продължителността на живота ни бе кратка и никой не знаеше колко дълго живеят те.

Няма значение, че от тях бяхме видели единствено доброжелателност и откритост. Те търгуваха с нас, обучаваха ни и споделяха с нас всичко, което пожелаехме. Това вече не бе от значение. От предците си научихме и видяхме с очите си колко различни са били те.

Всеки ден се молех за мъдрост, с която да водя хората си. И молитвата ми съдържаше

*апел — никога да не се заслепявам от подобни
незначителни различия.*

Подготовката започна. По традиция в почти всеки клан децата започваха да тренират, когато навършат шест години, и преди тренировките са били сериозни, но спокойни. Оръжията се използвали за лов на животни, а не за съзнателни същества, които притежават собствени оръжия, умения и технологичен напредък. Тогава е имало много ловци, които лесно поваляли плячката си. Младите орки се учели спокойно и разполагали с достатъчно време за игра и детски радости. Но вече не.

Апелът за единство на орките получил отговор.

Вестоносците изтощили зверовете си, яздейки напред-назад из клановете, за да разнасят новините. В един момент на един умен орк му хрумнала идеята да използват кървави ястреби^[1] за пренасянето на писмата. Нужни били известни усилия и не станало за една нощ, но постепенно Дуротан започна да свиква с алените птици, които долитаха до Дрек'Тар и другите в клана. Той одобряваше идеята, все пак всяко мърдащо тяло можеше да допринесе за успеха на военните планове.

Макар копията, стрелите, секирите и останалите оръжия да бяха ефикасни срещу полските и горските животни, орките трябваше да се снабдят с друг вид оръжия, за да се изправят срещу дренаите. Защитата бе от голямо значение. Докато преди ковачите и кожарите изработваха броня, която да устои на атака от нокти и зъби, сега те трябваше да измайсторят неща, които да предпазват от удари на мечове. Преди ковачите бяха малко, а сега на всеки майстор се падна да обучава дузини младежи.

Ден и нощ ковачниците ехтяха от ударите на чуковете и свистенето на горещия метал, който се потапяше във варелите с вода. Много орки по цял ден размахваха кирки, принуждавайки земята да им отдаде нужните минерали за изковаването на оръжия и брони. Ловът, който се провеждаше само при нужда, вече стана ежедневие, за да се осигурят запаси от сушена храна и кожа за броните.

Младежите, които се строяваха за тренировка, изглеждаха твърде малки в очите на Дуротан — един от многото инструктори. Той си

спомняше времето, когато баща му го учеше как да борави със секира и копие. Какво ли щеше да си помисли той за тези малки орки, натъпкани в блестящи брони, държащи оръжия, каквито орките не бяха използвали досега.

Драка, с която се бе венчал бързо и тихо, за да не отнема време и ресурси от военната подготовка, нежно докосна гърба му. Тя винаги знаеше какво си мисли съпругът ѝ.

— Щеше да е хубаво да се родим в мирно време — каза тя. — Дори най-кръвожадните орки осъзнават това. Но ние сме там, където сме, любими, и знам, че не би избягал от тази задача.

Той ѝ се усмихна натъжено.

— Не, няма да го направя. Ние сме воини. Съществуваме за лова и предизвикателството, за кръвта и победоносния вик. Те са малки, но не са слаби. Ще се научат. Те са Фростулф.

Дуротан направи кратка пауза и после яростно добави:

— Те са орки!

* * *

— Времето минава — каза Рулкан.

— Знам... но не искаш хората ни да се впуснат в битка неподготвени — отвърна Нер'зул. — Сега дренаите ни превъзхождат.

Рулкан изръмжа недоволено, но после се усмихна. Нер'зул я погледна. Дали бе плод на въображението му или тя наистина се насили да се усмихне?

— Тренираме възможно най-скоростно — бързо добави Нер'зул, понеже не искаше да обиди духа, който бе негов партньор в живота.

Рулкан мълчеше. Явно орките не действаха достатъчно бързо.

— Вероятно можеш да ни помогнеш — каза той, осъзнавайки, че говори, без да мисли. — Може би разполагаш с познание, което... което...

Рулкан се намръщи, а после изправи глава.

— Казах ти всичко, което знам — отвърна тя. — Но има други сили... други същества... за които живите не подозират.

Нер'зул едва не падна от думите ѝ.

— Има елементи и древни духове — успя да отвърне той. — Какви са тези други същества?

Тя му се усмихна.

— Ти все още дишаш, съпруже. Още не си готов за тях. Те са онези, които ни помагат, за да помагаме на вас — любимите, които сме напуснали.

— Не! — Нер'зул осъзнаваше, че я притиска, но не можа да се сдържи. — Моля те... Имаме нужда от помощ, за да защитим бъдещите поколения от коварните заговори на дренаите.

Той не призна, че се радва да бъде център на внимание за всеки орк от всеки клан. Той не призна, че обещанието ѝ го беше накарало да си мисли за подобни неща и да ги желае. Но още повече, той бе внушил такъв ужас от чудовищните дренаи, че това внезапно отдръпване от нейна страна направо го влудяваше.

Рулкан го изгледа изпитателно.

— Може би си прав — каза тя. — Ще видя дали биха говорили с теб. Един, на когото имам най-голямо доверие, непрекъснато и сериозно се грижи за хората ни. Ще попитам него.

Той кимна, почти абсурдно доволен от думите ѝ, после примигна и се събуди. На устните му изгря усмивка. Скоро. Много скоро той щеше да се срещне с този мистериозен дух, с този негов благодетел.

Гул'дан се усмихна на господаря си, когато му донесе плодове и риба за края на постите му.

— Още едно видение ли, господарю?

Той се поклони дълбоко, поднасяйки му храната и чаша горещ билков чай. Следвайки съвета на Рулкан, той бе започнал да пие отвара от специални билки, които развиват определени сили. Рулкан го беше уверила, че с тяхна помощ тялото и духът му ще са готови за видения. Първият път, когато я опита, Нер'зул не остана очарован, но не показа недоволство. Сега вече дори му харесваше да я пие всяка сутрин, а после още три пъти до края на деня. Той прие чашата, отпи и кимна в отговор на въпроса на Гул'дан.

— Да... и научих нещо важно. Гул'дан, откакто има орки, има и шамани. А шаманите боравят с елементите и контактуват с предците.

По лицето на Гул'дан се изписа объркване.

— Да... разбира се...

Нер'зул не успя да сдържи усмивката си, която разкри бивниците му.

— И това е така. Но има още неща, за които не знаем. Неща, които предците ни виждат, но ние живите — не. Рулкан ми каза, че е контактувала с такива същества. Те притежават мъдрост и познание отвъд тези на предците ни и ще дойдат при нас да ни помогнат. Рулкан спомена, че има един, който е избрал да приеме орките под крилото си. И скоро... скоро ще ми се яви.

Очите на Гул'дан проблеснаха.

— И... може би на мен също, господарю?

Нер'зул се усмихна.

— Ти си силен, Гул'дан — каза той. — Нямахте да те избира за чирак, ако не беше. Да, мисля, че ще ти се яви. Ще ти се яви, когато сметне, че си заслужил, както ще стори и с мен.

Гул'дан склони глава.

— Дано бъде така — каза той. — За мен е чест да служа. Това е време на велика слава за орките. Благословени сме да го видим.

* * *

Кланът Блекрок начело със самия Блекхенд бе получил честта да удари пръв. Това породило известно негодувание, но ловните умения на Блекрок бяха легендарни и бе логично да са първи, след като живееха най-близо до Телмор — един от по-малките, по-изолирани градове на дренаите. Кланът получи първите брони, мечове, стрели с метални върхове и други оръжия, с които да се изправи срещу дренаите.

Оргрим, праметнал дуумхамъра на гърба си и покрит от глава до пети с метал, който го караше да се чувства защитен и скован, яздеше до вожда си. Вълкът под него явно също изпитваше неудобство от тежката броня и от време на време извърщаше глава към крака на Оргрим, сякаш за да прогони някакво дразнещо насекомо. Освен това, явно му и тежеше и стъпваше с мъка по меката трева, по-задъхан от обикновено и с изплезен език.

Оргрим мърмореше под нос. Звучеше толкова лесно — тръгваш на война срещу новия коварен враг. Но когато всички, включително и

Оргрим, стояха и аплодираха решението, никой не се замисли колко трудно бе всъщност само да се подготвят. Сега трябваше да развъждат по-едри вълци, които освен самите орки — натежали от плътни кости и мощни мускули, трябва да носят брони.

Оръжията бяха изпробвани. Вече няколко пъти бяха нападали огри и разбраха, че макар да бяха тромави и глупави, за разлика от бързите и интелигентни дренаи, борбата с тях бе по-близка до битка с новия враг, отколкото с талбък. Отначало дадоха няколко жертви. Изгориха ги на клада с церемония за почитане на жертвата им. Оръжията седяха неестествено в ръцете им, броните ги забавяха, но всеки път нападенията им се подобряваха.

Последният път се бяха натъкнали не само на двойка огри, но и на един от господарите им — грон, който бе яростен като огър, но и хитър и жесток, което го правеше много по-опасен противник. Двама храбри орки Блекрок паднаха, преди Оргрим да нанесе последния удар, замахвайки с пророческия си чук и стоварвайки гибелната му мощ върху ревящия грон.

Блекхенд стоеше до него, задъхан и запотен, а лицето му бе опръскано с кръв — неговата собствена и тази на съществото, което тъкмо бяха повалили. Той изтри лицето си с бронирана ръка, облиза кръвта и изсумтя.

— Двама огри и господаря им — измърмори той, присягайки се да потупа Оргрим по рамото. — Жалките дренаи нямат шанс пред нашата мощ!

Оргрим, който стоеше и се потеше под яркото слънце, почти заслепен от светлината, която се отразяваше в металната му броня, се съгласи. У него се зароди жажда за кръв. Той вярваше на Нер'зул и на шаманите от клана си. Освен това бе разговарял и с Дуротан и двамата бяха съгласни, че макар да са били третирани добре от дренаите в онзи отдавна минал ден, когато бяха спасени от синьокожите, все пак в тях имаше нещо особено. Никога досега духовете не ги бяха подвеждали. Защо им беше да го правят сега?

Но, докато яздеше до вожда си към мястото, където е била забелязана малка ловна хайка, Оргрим имаше лошо предчувствие. Ами ако дренаите просто са си били странни? Сигурно, когато са дошли, за тях орките са изглеждали странни. Наистина ли смъртта е правилното

наказание за това да си различен? Кога дренаи са нападали орк? Кога поне веднъж са обидили с нещо орк?

Сега осемнадесет воители Блекрок, въоръжени до зъби, с покрити с метал тела, язدهа, за да елиминират група синьокожи, които по никакъв начин не ги заплашваха, а набавяха храна за хората си. Неочаквано и без да иска, в съзнанието на Оргрим изплува образът на младото дренайско момиче, което срамежливо им се бе усмихнало. Дали нейният баща или нейната майка нямаше да загинат в този прекрасен слънчев ден?

— Изглеждаш замислен, Оргрим — каза с дрезгав глас Блекхенд и, без да иска, го стресна. — За какво си мислиш, заместнико мой?

„За лицето на едно сираче“ — помисли си той, но не го каза. Вместо това грубо отвърна:

— Чудех се какъв е цветът на дренайската кръв.

Блекхенд отметна назад огромната си глава и звучно се разсмя. Оргрим чу остро грачене и пляскане на криле, когато няколко гарвана се разлетяха, сепнати от смеха на Блекхенд.

— Ще се постарая лицето ти да се оцвети с нея — засмяно каза Блекхенд.

Оргрим стисна зъби и замълча. „Предците не лъжат“ — помисли си мрачно той. — „Децата винаги са невинни, но родителите им заслужават да умрат, ако заговорничат срещу нас, както твърдят духовете.“

Те прекалено лесно се натъкнаха на тях, без дори да се опитват да се прикрият. Разузнавачът бе предупредил, че ловната хайка се състои от единадесет души — шест мъжки и пет женски, и се е насочила към стадо клефтхуфи. Макар че огромните, рунтави зверове бяха силни и трудни за поваляне, те не бяха агресивни като подгонено стадо талбъци, и дренаите вече бяха успели да изолират един млад мъжки. Той ревеше, риеше с лапа и накланяше глава, насочвайки единствения си рог към ловците, но изходът бе сигурен. Или поне щеше да е, ако не се бяха появили орките.

На върха на един хребет Блекхенд даде знак на групата да спре. Оргрим надушваше вълнението на другарите си. Телата им потръпваха нетърпеливо в чисто новите им брони, ръцете им се свиваха и отпускаха в очакване да се стегнат около оръжията, с които тепърва започваха да свикват. Блекхенд вдигна брониран юмрук, малките му

очи се насочиха към движението под тях и той зачака подходящия момент, в който да се стрелне като ястреб към полски плъх.

Вождът на Блекрок се обърна към шаманите си, които стояха отзад. Те също носеха брони, но не и оръжия — не им бяха нужни. Те щяха да лекуват ранените си братя и да насочват огромната сила на елементите срещу врага.

— Готови ли сте? — попита той.

Най-възрастният от тях кимна. Очите му проблясваха яростно, а устните му бяха изкривени в усмивка. Той също искаше да види проливането на дренайска кръв.

Блекхенд изсумтя и свали юмука си. Воините Блекрок се спуснаха в атака. Те нададоха боен вик и синьокожите се обърнаха, стреснати. Отначало по лицата им се четеше единствено изненада. Без съмнение просто се чудеха защо толкова голяма група оркски воители им се притича на помощ. Чак когато Блекхенд, възседнал чудовищния си вълк, извади широкия си меч и с един плавен замах разсече водача им на две, дренаите осъзнаха, че орките са дошли не за клефтхуфите, а за тях самите.

За своя чест те не застинаха на място, ужасени от гледката, а веднага се защитиха. Гласове, изпълнени само с лек намек за страх, напяха думи на чужд, мелодичен език. Въпреки че Оргрим не разпозна думите — Дуротан имаше тази дарба, не той — звукът бе познат. Той знаеше какво да очаква след онзи ден, когато дренаите бяха спасили него и Дуротан, и беше предупредил хората си. Затова, когато в небето заискриха сребърни светкавици, шаманите бяха готови. Те разбиха странните мълни със своите собствени. Светлината бе почти заслепяваща и Оргрим веднага сведе поглед, насочвайки се към дренайския воин пред себе си, който държеше светец и проблясващ жезъл. Оркът изрева, вдигна дуумхамъра над главата си и го стовари върху врага си. Бронята на дреная не можа да устои на тази атака и се смачка като тънка тенекиена гривничка. Кръв и мозък опръскаха земята.

Оргрим се изправи и се огледа за следващата си жертва. Няколко орки бяха хванати в магическа мрежа, създадена от противната и неестествена светкавица на дренаите. Те бяха горди и силни воители, но сега ревяха от болка, докато мрежата прогаряше кожата им. В ноздрите

на Оргрим острият мирис на изгоряла плът се смеси с аромата на кръв и страх. Това бе опияняваща миризма.

Той усети как вятърът гали лицето му, прогонва мириса на битката и изпълва дробовите му с енергия. Оргрим набеляза следващата си жертва и се спусна към нея — женска, която нямаше оръжие, но се бе обвила в пулсираща синя енергия. Оргрим изрева от изненада, когато дуумхамърът се удари в енергийното поле и отскочи, а шокът от удара премина през ръцете му и достигна до костите му. Един от шаманите пристъпи, отприщи светкавица срещу мистериозната магическа енергия на дренаите и Оргрим със задоволство видя как добрата, естествена светкавица надвива синьото поле. Той замахна отново и този път дуумхамърът успешно се заби в черепа на синьокожата.

Вече всичко свърши. Само двама стояха прави, но за секунди бяха повалени от маса бронирани кафяви тела. Последваха няколко вика, ръмжане и недвусмисленият звук от остриета, прорязващи плът. И после настъпи тишина.

Приклещените клефтхуфи бяха избягали.

Оргрим си пое дъх, а кръвта пулсираше в ушите му, пламнала от вълнение след клането. Той обичаше да ловува, но това... той не бе преживявал подобно нещо. Понякога зверовете, които нападаше, се съпротивляваха, но плячка като дренаите — интелигентна, мощна, която се биеше също като него, без зъби и нокти — беше нещо ново. Той отметна главата си назад и се изсмя, и се зачуди дали по някакъв начин не се бе опиянил от това чувство.

Радостните възгласи и грубите, дълбоки изблици на смях на триумфиращите орки бяха единствените звуци на горската поляна. Блекхенд се доближи до Оргрим и го прегърна, доколкото му позволяваше бронята и на двамата.

— Видях дуумхамъра, но беше толкова бърз, че погледът ми се замъгли — изрева усмихнато вождът Блекрок. — Днес се би добре, Оргрим. Добре постъпих, като те избрах за свой заместник.

Той се наведе над магьосницата, която Оргрим уби последно, и свали бронираните си ръкавици. Черепът беше напълно разтрошен и навсякъде имаше синя кръв. Блекхенд натопи пръсти в живителната течност на убитата дреная и помаза лицето на Оргрим.

Нещо дълбоко в него се събуди. Той си спомни как направи подобно нещо с първата си плячка, но с топла и *червена кръв*. Спомни си как друг направи подобно нещо, но с кръвта на баща му, когато отиде до свещената планина като част от ритуала *Ом'ригор*. И сега отново вождът му го помазваше с кръвта на съществата, които бяха техни врагове. Малко от тъмната синя течност се стече от бузата до ъгълчето на устата му. Оргрим внимателно я облиза и разбра, че е сладка.

* * *

Кървавият ястреб се настани на ръката на господаря си, забивайки нокти в защитната кожа. Нер'зул пристъпваше нервно, докато гледачът на ястреби разви свитъка и му го подаде. Той бързо прочете малкото парче пергамент.

Толкова лесно. Било е толкова лесно. Без нито една жертва, макар че някои, разбира се, са били ранени. Първото им нападение се е увенчало с пълна победа. Блекхенд с презрение описваше колко бързо са връхлетели върху групичката и са разбили черепите им. Всичко се развиваше както му беше обещала Рулкан. Със сигурност сега съществото, с което Рулкан се бе свързала, щеше да му се яви. Орките, водени от Нер'зул, със сигурност се бяха доказали с тази решителна победа.

Той отново прочете писмото. Наистина е направил верния избор, като изпрати Блекхенд и орките Блекрок срещу дренаите. Те бяха мощни и буйни, но, за разлика от Уорсонг или другите оркски кланове, напълно се подчиняваха на вожда си. Тази вечер в клана Шадоумуун имаше пиршество по случай победата и орките ядоха и пиха, смяха се и пяха, докато накрая Нер'зул се търколи в леглото си и заспа дълбоко.

И съществото му се яви. То беше величествено, сияйно, толкова блестящо, че отначало Нер'зул не можеше да го гледа дори с нереалните си очи. Той падна на колене, тресейки се от радост и благоговение.

— Ти дойде — прошепна той, усещайки как очите му се наливат със сълзи и се стичат по бузите му. — Знаех си, че, ако те зарадваме, ще се появиш.

— Така е, шамане Нер'зул, пазител на душите на орките.

Гласът отекна в костите му и Нер'зул затвори очи, почти зашеметен от усещането.

— Видях как майсторски се справи с хората си, как обедини клановете с обща цел, със славна цел.

— Тя бе вдъхновена от теб, Велики — прошепна Нер'зул.

Той си спомни за Рулкан и за миг се зачуди защо тя вече не му се явява, но бързо се отърси от мисълта. Това величествено същество бе далеч по-висше дори от сянката на любимата му съпруга. Нер'зул копнееше за повече слова от това прекрасно създание.

— Ти дойде при нас и ни разкри истината — продължи Нер'зул.
— Ние сторихме нужното.

— Наистина. Доволен съм. Ще продължавате да се радвате на слава, чест и сладка победа, ако правите това, което ви кажа.

— Разбира се, но... Велики, този смирен молител има една молба.

Нер'зул рискува и вдигна очи към съществото. То беше огромно, сияйно и червено, с мощно тяло и крака, които завършваха с разцепени копита и се сгъваха назад като на талбък... или на дренаи... Нер'зул примигна. След миг тишина той отпрати молбата си и усети внезапен студ. После гласът отново проговори в съзнанието и ушите му, и отново бе гладък и сладък като мед.

— Поискай и ще реша дали заслужаваш.

Изведнъж устата на Нер'зул пресъхна и той не успя да продума. После с мъка той все пак каза:

— Велики... имаш ли име, с което да те назова?

Кикотът му раздвижи кръвта на Нер'зул.

— Проста молба, която лесно ще удовлетвори. Да, имам име. Можеш да ме наричаш... Кил'джейден.

[1] кървав ястреб — bloodhawk (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Разбираемо е защо толкова много от съвременниците ми предпочитат да загърбят тази част от историята ни. Да я оставят тихо да потъне в забравата, да се понесе по водите на времето, докато повърхността на езерото отново се заглади и никой няма да разбере за срама, който се крие в дълбините му. Аз също изпитвам този срам, макар че не бях още роден във времето, когато се е зародил. Виждам го в очите на Дрек'Тар, когато ми разказва тази част от историята с треперещ глас. Видях тежестта му върху Оргрим Дуумхамър. Гром Хелскрийм, приятел и предател, и отново приятел, беше съсипан от него.

Но да се преструваме, че не е съществувал, би означавало да забравим ужасното му въздействие. Би означавало да се превърнем в жертви, вместо да признаем участието си в собственото си унищожение. Ние избрахме този път, ние — орките. Избрахме го и го следвахме, докато не стана твърде късно, за да се върнем назад. И след като веднъж сме направили избора си — но накрая сме разбрали, че всъщност е тъмен и срамен — можем да изберем да не го следваме повече.

Затова искам да чуя разказите на онези, вървели по този път, който едва не доведе до заличаването на вида ни. Искам да разбере причината за всяка една тяхна стъпка и какво се бе случило, за да изглежда тя логична и правилна.

Искам да разбера това, за да мога да го видя, когато се случи отново. Човеците имат две невероятно мъдри поговорки. Първата е: „Тези, които не се поучават от историята, я повтарят“. А втората е... „Опознай врага си“.

Велън медитираше, когато Ресталаан неохотно се приближи към него. Той седеше в централния двор на Храма на Карабор, но не на една от удобните пейки, които обграждаха триъгълния басейн, а на един твърд камък. Въздухът бе изпълнен с аромата на цъфналите храсти в тучната градина, а водата нежно ромолеше. Дърветата, чиито листа се поклащаха от ветреца, добавяха своите тихи звуци. В тази спокойна обстановка Велън се беше взрял навътре в себе си.

Много отдавна дренаите и наару бяха изградили взаимно доверие. Лъчистите същества, които рядко приемаха материална форма, бяха първите, които се погрижиха за прогонените ередари. Те станаха техни учители, а после и техни приятели. Бяха пътували заедно и бяха видели много светове. Всеки път наару и по-специално съществото, което се наричаше К'уру, помагаша на дренаите да избягат, когато ман'арите откриваха скривалището им. И всеки път Кил'джейден и чудовищните създания, които някога бяха ередари, стигаха все по-близо до залавянето им. Велън дълбоко скърбеше, когато се налагаше да напусне някой свят, за да се спаси, понеже знаеше, че това, което оставя зад гърба си, ще бъде изменено по същия начин, по който бяха изменени събратята му. Кил'джейден бе винаги готов да увеличи Легиона, който създаваше за своя тъмен господар Саргерас, и не пропускаше потенциални нови попълнения.

К'уру, печален, колкото и Велън, скърбеше заедно с него. Но той говореше в съзнанието на Велън с неоспорима логика, според която Кил'джейден, Аркемонд и Саргерас биха унищожили по същия начин всеки друг свят. Всички светове, всички раси бяха ужасяващо еднакви в очите на Саргерас. Всички те трябваше да бъдат заличени в страшен фестивал на кръв и огън. Смъртта на Велън, причинена от някогашния му най-добър приятел, нямаше да спаси нито една невинна жертва, но животът му някой ден можеше и да го направи.

— Защо? — веднъж попита Велън. — Защо моят живот да е по-важен, по-ценен от нечий друг?

— *Събират се бавно* — призна му К'уру. — *Но не спират. Има други наару като мен, които се притичват на помощ на младите раси. Когато са готови, всички ще се съберат. Накрая Саргерас ще бъде победен от волята на онези, които все още вярват, че доброто, истинското и хармоничното поддържат вечния баланс на вселената.*

Велън трябваше да избере между това да повярва на съществуването, което бе станало негов другар, или да обърне гръб на онези, които му вярваха и те да бъдат превърнати в ман'ари. Той избра да повярва на наару.

Но сега беше объркан. Орките бяха започнали да атакуват дренайски ловни хайки. Нямаше причина за агресията им, нито един от потресените стражи не бе докладвал на Велън за нещо необичайно. И все пак три хайки бяха избити до крак. Ресталаан, който разследваше клането, бе докладвал, че телата не са били просто умъртвени... били са жестоко убити.

Затова Велън беше дошъл в храма, създаден в първите години след пристигането на дренаите в този свят. Тук, заобиколен от четири от седемте ата'малски кристала, които възникнаха толкова отдавна, той можеше да чуе слабия глас на приятеля си в съзнанието си, но К'уру още не му беше отговорил. Ако нещата се влошаха, този път нямаше да могат да избягат. К'уру умираше, затворен в кораба, с който се бяха разбили тук преди двеста години.

— Велики пророче — каза Ресталаан с особено тревожен глас. — Имало е още една атака.

Велън бавно отвори древните си очи и се обърна към другаря си, натъжен.

— Знам — отвърна той. — Почувствах я.

Ресталаан прокара дебели пръсти през черната си коса.

— Какво да направим? Всяка атака изглежда все по-жестока от предишната. От раните по телата личи, че усъвършенстват оръжията си.

Велън въздъхна и поклати глава, а белите му плитки леко се разлюляха.

— Не мога да чуя К'уру — каза спокойно той. — Не и толкова добре, колкото преди. Страхувам се, че не му остава много.

Ресталаан сведе поглед, а на лицето му се изписа болка. Наару се бе пожертвал за тях и всички дренаи знаеха и разбираха това. Колкото и странно и мистериозно да беше това същество, дренаите бяха започнали да го обичат. То беше затворено и бавно умираше вече два века. Велън, който разбираше от такива неща, като че ли не очакваше съществото да умре толкова скоро... ако изобщо можеше да умре.

Той се изправи и светлата му роба се развя.

— Той все още притежава мъдрост, която би споделил с мен, но аз не мога го чуя. Трябва да отида при него. Може би отблизо ще може да говорим по-добре.

— Искате... искате да кажете, че ще отидете до кораба? — попита Ресталаан.

Велън кимна.

— Трябва.

— Велики пророче... Не се съмнявам в мъдростта ви, но...

— Но все пак го правиш — каза Велън, а в ъгълчетата на поразително сините му очи се появиха бръчици от чисто чувство за хумор. — Продължи, приятелю. Винаги съм оценявал възраженията ти.

Ресталаан въздъхна.

— Орките възприемат кораба като свещена планина — каза той.

— Знам — отвърна Велън.

— Защо тогава да ги предизвикваме, като отидем там? — попита Ресталаан. — Със сигурност ще приемат това за агресивно действие, особено сега. Така ще им дадем причина да продължат да ни атакуват.

Велън кимна.

— Мислих върху това. Мислих много дълго. Но може би е време да разкрием кои сме и какво всъщност представлява свещената им планина. Те вярват, че предците им живеят там и може и да са прави. Но ако на К'уру не му остава много, не трябва ли да се възползваме от мъдростта и силата му, докато все още можем? Ако някой или нещо може да въдвори мир между орките и дренаите, това същество, по-велико от когото и да е от нас, определено е способно да го направи. Това може да се окаже единствената ни надежда. К'уру говореше за други раси, други същества, които ще се присъединят към борбата за баланс и хармония. И които ще се изправят срещу Саргерас и онзи огромен, покварен легион, който е създал. — Велън постави бялата си

ръка върху бронираното рамо на другаря си. — Има едно сигурно нещо, което ми бе разкрито при медитациите ми. Нещата не могат да продължат постарому. Орките и дренаите повече не могат да живеят толкова отдалечени едни от други. Не можем да се върнем към това време, стари друже. Очаква ни или мир, или война. Те ще бъдат или наши съюзници, или врагове. И никога не бих си простил, ако не опитам всичко възможно, за да постигна мир с тях. Сега разбираш ли ме?

Ресталаан се взря в лицето на Велън и кимна.

— Да. Да, вероятно, но това не ми харесва. Поне ми позволете да ви осигуря въоръжена охрана, защото знам, че те нападат, преди да ни изслушат.

Велън поклати глава.

— Не, никакви оръжия. Няма да нося нищо, което може да ги провокира. В сърцата си те са почтени същества. Имах възможността да надникна в душите на двама млади орки, които пренощуваха при нас преди две години. В тях нямаше нищо малодушно или зло, само предпазливост, а сега — по някаква причина и страх. Те атакуват ловците ни, не цивилните.

— Да — отсече Ресталаан. — Ловци, които превъзхождат числено.

— Но сме откривали и кръв, която не е наша — напомни му Велън. — Те отнасят телата на хората си, за да ги изгорят, но по земята е имало достатъчно оркиска кръв. Ние разполагаме с познание, което позволява само няколко дренаи да се справят с много орки. Не, ще поема този риск. Те няма да ме убият на място, ако изложи почтено намеренията си и се появя без очевидна възможност да се защитя.

— Ще ми се и аз да бях толкова уверен, пророче — отвърна с примирение Ресталаан и дълбоко се поклони. — Ще събере малка група, която да ви ескортира. И няма да бъде въоръжена.

* * *

Кил'джейден Великия започна по-често да посещава Нер'зул. Отначало само в съня му, както правеха предците. Появяваше се нощем, в дълбокия сън на шамана, когато тялото му бе пропито с

билките, които отваряха съзнанието му за гласа, шепнещ похвални и възторжени слова и планове за бъдещите победи на орките.

Нер'зул беше в екстаз. Той четеше с вълнение и наслада всяко писмо, което кървавите соколи носеха от клановете. „Натъкнахме се на двама разузнавачи“ — пишеше вождът на клана Шатърд Хенд. — „Елиминирахме ги твърде лесно.“

„Кланът Блийдинг Халоу е горд да докладва на великия Нер'зул, че му се подчинява безусловно“ — пишеше в друго писмо. — „Присъединихме се към клана Лафинг Скъл^[1] и удвоихме броя на въоръжените бойци, готови да се изправят срещу коварния враг. Разбрахме, че кланът Тъндърлорд търси съюзници. Утре ще им изпратим вестonosец.“

— Да — засмя се Кил'джейден. — Виждаш ли как се събират, обединени от обща цел? Преди тези кланове щяха да се сбият, ако пътищата им се пресекат. Сега те споделят информация, ресурси и работят заедно, за да се преборят с враг, който иска да унищожи всички орки.

Нер'зул кимна, но усети странна болка. Беше прекрасно най-сетне да може да види това красиво, мощно същество, въпреки че толкова много наподобяваше омразните дренаи, но... той вече не виждаше Рулкан. И осъзна, че тя му липсва. Чудеше се защо вече не го търси. Той проговори колебливо:

— Рулкан...

— Рулкан изпълни своята част, като ме доведе до теб, Нер'зул — успокой го Кил'джейден. — Ти знаеш, че тя е добре и е щастлива. Видя я, нали? Повече няма нужда да ни служи като посредник. Не и след като се убедих, че си достоен да говориш от мое име на народа си.

И както винаги, сърцето на Нер'зул се изпълни с радост. Но този път, въпреки успокояващите и вълнуващи думи на Кил'джейден, той усети лек тъжен трепет в сърцето си и все още искаше да може да говори със съпругата си.

Нер'зул се беше изгубил в мислите си, когато Гул'дан му донесе новата вест. Чиракът се поклони и подаде на господаря си парче пергамент, пропита със синя течност.

— Какво е това? — попита Нер'зул, вземайки пергаментата.

— Беше открито в един дренаи, идващ от юг — отвърна Гул'дан.

— Група дренаи?

— Бил е сам вестносец. Невъоръжен и дори не е яздел. Глупакът е ходел пеша.

Устните на Гул’дан се изкривиха в усмивка и той се засмя. Нер’зул погледна пергамента и осъзна, че сините петна са от кръвта на вестносеца. Какво го е прихванало този глупак да ходи сам и невъоръжен в територията на Шадоумуун? Той внимателно разгъна парчето и се зачете в него. Докато кафявите му очи бързо преминаваха по редовете, изведнъж стаята се озари и двамата шамани се проснаха на пода.

— Прочети го на глас, велики Нер’зул — чу се спокойният глас на Кил’джейден. — Сподели го с мен и своя верен чирак.

— Да, моля ви, господарю — каза развълнувано Гул’дан.

Докато четеше, за пръв път откакто бе говорил с любимата си Рулкан, Нер’зул почувства колебание.

„На Нер’зул, шамана от клана Шадоумуун, Пророка на дренаите Велън изпраща поздрави.

Отскоро много от хората ми бяха атакувани от орките. Не разбирам на какво се дължи това. Поколения наред вашите хора и моите живеят в мир и разбирателство — положение, което е било ползотворно за всички ни. Ние никога не сме вдигали оръжие срещу орки и дори веднъж спасихме живота на двама младежи, които несъзнателно бяха попаднали в опасност.“

— А-а — прекъсна го Гул’дан. — Спомням си... Дуротан, който сега е вожд на клана Фростулф и Оргрим Дуумхамър.

Нер’зул разсеяно кимна и продължи да чете.

„Можем единствено да предположим, че е станало някакво недоразумение, и бихме искали да разговаряме с вас, за да избегнем загубата на повече животи — на орки или на дренаи — по такъв трагичен начин.

Разбирам, че планината, която наричате Ошу’гун, е свещена за хората ви, защото там живеят духовете на

предците ви. Това място отдавна има голямо значение и за дренаите, но ние винаги сме уважавали решението ви да я обявите за ваше свято място. Въпреки това дойде време да осъзнаем, че нещата, които ни свързват, са повече от тези, които ни делят. Моите хора ме наричат Пророк, защото понякога получавам мъдрост и прозрение. Желая да вода народа си добре и в мир и съм сигурен, че вождовете на клановете ви искат същото.

Нека се срещнем мирно на мястото, което значи много и за двете ни раси. На третия ден от петия месец аз и малка група дренаи ще отидем на поклонение в сърцето на планината. Никой от нас няма да носи оръжие. Каня вас и всеки друг от хората ви, който желае да се присъедини към нас, да отидем в мястото на магия и сила, за да поискаме съвет от много по-мъдри същества, които могат да ни помогнат да премахнем този конфликт между нас.

Желая ви мир в светлина и благодат.“

Гул’дан проговори първи. Или по-точно се изсмя.

— Каква наглост! Господарю, Велики Кил’джейден, не трябва да изпускаме тази възможност. Водачът им ще дойде като клефтхуф в кланица, невъоръжен и достатъчно глупав да си мисли, че не знаем нищо за коварните му намерения. И смята да поквари Ошу’гун! Той ще умре, преди копитото му да стигне дори до подножието на свещената ни планина!

— Радвам се да чуя това, Гул’дан — отекна гласът на Кил’джейден, мек като вода. — Нер’зул, чиракът ти говори мъдро.

Но Нер’зул усети как думите засядат в гърлото му. Той отвори уста и понечи да продума и на третия си опит успя.

— Не отричам, че дренаите са опасни — каза насечено той. — Но... ние не сме грони, които убиват невъоръжени врагове.

— Вестоносецът беше убит — отбеляза Гул’дан. — Невъоръжен и дори пеша.

— И много съжалявам за това! — сопна се Нер’зул. — Трябвало е да бъде заловен и доведен за разпит, а не да бъде убит!

Кил'джейден мълчеше. Аленото сияние обливаше Нер'зул, който продължи, опитвайки се да намери решение.

— Няма да му позволим да оскверни светите ни места — продължи шаманът. — Не се тревожи за това, Гул'дан. Но не искам да бъде убит, преди да успея да говоря с него. Кой знае, можем да научим нещо.

— Да — каза Кил'джейден с плътен и топъл глас. — Този, който се терзае от болка, лесно признава всичко, което знае.

Нер'зул се сепна при тези думи, но прикри изненадата си. Това величествено същество искаше от него да измъчва Велън? Той усети някакво вълнение при мисълта за това. Но нещо друго го накара да се отврати. Още не. Той нямаше да направи такова нещо.

— Ще го чакаме — увери той великия си господар и чирака си. — Няма да му позволим да избяга.

— Господарю — бавно започна Гул'дан, — мога ли да предложа нещо?

— Какво?

— Най-близкият клан до планината е Фростулф — отбеляза Гул'дан. — Нека ги накараме да заловят Велън и групата му и да ни ги доведат. Вождът им веднъж се е радвал на дренайска гостоприемност. И макар да не ни се е противопоставял, не помня да сме чули за негова атака срещу дренаите. Така с един куршум ще убием два заека — ще заловим водача на дренаите и ще накараме Дуротан от Фростулф да докаже своята вярност към каузата ни.

Нер'зул усети как два чифта очи се взират в неговите — малките тъмни очички на чирака му и блестящите кълба на господаря му Кил'джейден. Предложението на Гул'дан звучеше мъдро. Но защо тогава Нер'зул толкова се колебаеше? Сърцето му отмерваше времето, а по ниското му чело изби пот. Накрая той продума и с облекчение забеляза, че гласът му звучи уверен и силен.

— Съгласен съм. Това е добър план. Донесете ми пергамент и писалка и ще уведомя Дуротан за задачата му.

[1] Лафинг Скъл — Laughing skull (англ.) — laughing (който се смее, засмян); skull (череп). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Никога не съм бил по-горд от баща си, отколкото когато Дрек'Тар ми разказа за този инцидент. Имам основания да знам колко е трудно понякога да се вземе правилното решение. Той е имал много за губене и нищо, което да спечели от избора, който е направил.

Не, това не е така.

Той запазил честта си. И няма достатъчно висока цена, заради която да се жертва това.

Писмото не доведе до несъгласие. Дуротан се взираше в него и накрая с тежка въздишка го подаде на съпругата си. Драка бързо го прочете, очите ѝ пробягаха по думите и леко изръмжа с дебелия си глас.

— Нер'зул ти поверява такава задача като истински страхливец — тихо каза тя, за да не я чуе вестоносецът, който чакаше отвън. — Това пътуване се изисква от него, а не от теб.

— Обещал съм да се подчинявам — отвърна Дуротан също толкова тихо. — Нер'зул говори от името на предците.

Драка замислено изправи глава. Слънчевият лъч, който проникваше в палатката от една малка пролука между шевовете, освети лицето ѝ, подчертавайки здравата ѝ челюст и високите ѝ скули. Дуротан погледна любимата си и остана без дъх. Въпреки целия този хаос, дори лудост, които изведнъж бяха връхлетели него и хората му, той бе щастлив да бъде до нея. Дуротан докосна кафявото ѝ лице с ноктестия си пръст и тя се усмихна.

— Съпруже... Не съм сигурна, че вярвам на Нер'зул — каза тя почти шепнешком.

Той кимна.

— Но и двамата имаме доверие на Дрек'Тар, а той потвърди думите на Нер'зул. Дренаите заговорничат против нас. Нер'зул казва, че Велън дори смята да влезе в Ошу'гун.

Вождът на Фростулф отново се загледа в писмото.

— Радвам се, че Нер'зул не иска от мен да убия Велън. Може би, щом го заловим, ще успеем да го убедим да промени намеренията си, ще го накараме да ни обясни защо иска да ни навреди. Може би ще успеем да постигнем мир.

Мисълта за това се вкопчи в сърцето му и силно го стегна. Колкото и да беше хубав животът с Драка, колкото и горд да беше с клана си, колко ли по-щастлив щеше да бъде, ако просто можеше да прави това, което правеше баща му — да ловува в горите и полята, да танцува на лунна светлина на празника Кош'харг, да слуша старите истории и да се любува на богатата топлина на предците. Той не беше споделял с Драка, но се радваше, че тя още не беше заченала дете. Това не беше хубаво време дори за малките орки. Те бяха лишени от детство, отговорности на възрастни орки бяха поставени на плещите им, а те не бяха достатъчно широки, за да могат да ги носят. Ако Драка му родеше дете, Дуротан нямаше да се подвоуми да го тренира като всички останали. Той не би поискал от другите родители нещо, което сам не би направил, но беше щастлив, че все още не му се налага да мисли за това.

Драка го наблюдаваше с напрегнати и присвити очи. Като че ли можеше да прочете мислите му.

— Ти и преди си срещал Велън — каза тя. — Видях, че се опитваш да свържеш спомените си от тази среща с новините, че дренаите се опитват да ни унищожат. Не ти беше лесно.

— Нито пък е лесно сега — отвърна той. — Може би е добре, че тази задача се падна на мен. Сигурен съм, че Велън помни онази нощ. Може да реши да поговори с мен, дори да не желае да се помири с Нер'зул. Ще ми се да бях прочел писмото, което е пратил.

Драка въздъхна и се изправи на крака.

— Мисля, че щеше да бъде особено показателно.

Дуротан последва примера ѝ.

— Ще кажа на вестоносеца, че господарят му може да бъде спокоен. Няма да пренебрегна дълга си.

Докато излизаше, той усети тревожния ѝ поглед върху гърба си.

* * *

Велън държеше виолетовия кристал до сърцето си. Червеният и жълтият стояха до него, докато медитираше и хвърляха мека светлина върху алабастровата му кожа. Останалите четири кристала бяха пръснати из територията на дренаите, където мощната им енергия помагаше за нуждите на хората му. Но той никога не се разделяше с виолетовия. Неговата сила отваряше съзнанието и духа му и по някакъв начин сякаш директно го свързваше с наару. Когато медитираше с виолетовия кристал, Велън винаги се чувстваше посилен, по-чист, а душата му бе изострена като нож. Макар че всеки от седемте кристала беше ценен и мощен, за него този бе най-скъп.

Той се напрягаше да чуе тихия шепот на К'уру, но не успяваше. Сърцето на Велън се сви. Той склони глава. Дочу гласове и отвори очи. Ресталаан говореше с един от помощниците и Велън му махна да се приближи към него.

— Какво ново, стари друже? — попита Велън.

Той посочи към чайник с горещ билков чай. Ресталаан махна с ръка, отказвайки поканата.

— Хубаво и лошо, пророче — отвърна той. — С голяма мъка трябва да докладвам, че вестоносецът, когото изпратихте до водача на шаманите Нер'зул, е бил убит от група орки.

Велън затвори очи. Виолетовият кристал за миг се стопли, сякаш за да го успокои.

— Усетих смъртта му — каза натъжено Велън. — Но се надявах да е било нещастен случай. Сигурен ли си, че е бил убит?

— Нер'зул твърди така и не желае да се извини.

В гласа на Ресталаан прозвуча гняв и обида от случилото се. Той коленичи до Велън близо до червения кристал. Потъмнелите сини очи на Велън забелязаха как кристалът проблесна в отговор на емоциите на Ресталаан.

— Дотук бяхме с теорията ви, че не биха атакували невъоръжен дренаи — продължи огорчено Ресталаан.

— Надявах се на нещо по-добро — спокойно каза Велън. — Но ти каза, че има и добри новини, които да смекчат тези тъжни вести.

Ресталаан се начумери.

— Ако могат да се нарекат добри. Нер'зул казва, че отряд орки ще ни посрещне в подножието на планината.

— Той... няма ли да дойде?

Ресталаан сведе очи и поклати глава.

— Не, пророче — отвърна тихо той.

— Кого изпраца на свое място?

— В писмото не пише.

— Дай ми го.

Велън протегна бялата си ръка и Ресталаан постави пергамента в дланта му. Велън го разгърна и бързо прочете писмото.

„Вестоносецът ви е мъртъв. За ваш късмет този, който го е убил, се е сетил да претърси трупа за писма. Прочетох посланието и съм съгласен да изпратя група орки, които да разговарят с вас. Не обещавам нищо — нито вашата безопасност, нито мир, нищо. Но ще ви изслушаме.“

Велън дълбоко въздъхна. Това не бе отговорът, на който се надяваше. Какво се бе случило с орките? Защо изведнъж бяха решили да наранят дренаите, които никога не са имали каквито и да било противоречия с тях. „Не обещавам нищо“ — казваше Нер'зул, изписвайки го със силна и твърда ръка.

— Много добре — тихо каза Велън. — Значи нищо не е сигурно. Той се усмихна на Ресталаан.

— Също като самия живот.

* * *

„Денят е неподобаващо светъл и приятен“ — мислеше си Дуротан, присвивайки очи на ослепителната лятна светлина. Един такъв ден, в който душата му бе толкова мрачна и нещастна, времето трябваше да отразява настроението му. Можеше да има поне облаци. И още по-добре — студен, ситен дъжд. Но слънцето не се интересуваше

нито от натезалото сърце на орка, нито дори от съдбата на една цяла раса. То блестеше щастливо, сякаш всичко беше наред навсякъде, където достигаха лъчите му. Ошу'гун приличаше на пожар, толкова ярка бе светлината, която се отразяваше по многостранната ѝ кристална повърхност.

Дуротан бе избрал силна позиция. От мястото, където беше позиционирал воините си, можеше да види Велън и групата му много преди те да забележат тях. Беше решил да изчака Пророка на дренаите да отиде право при него. Той бе разположил хората си стратегически, лишавайки дренаите от възможност за бягство. Всички орки, които търпеливо чакаха в този обидно прекрасен ден, бяха въоръжени до зъби, а шаманите бяха готови за действие.

Със своя остър поглед и превъзходни бойни умения Драка бе особено полезна като разузнавач. Дуротан ѝ беше дал пост в предните редици. В мига, когато Велън се появеше, тя щеше да изпрати сигнал на съпруга си посредством заклинанието на Дрек'Тар.

Самият Дрек'Тар стоеше до Дуротан. Той бе най-мощният шаман в клана и задачата му бе да пази вожда си. Дватама стояха на една скала, подаваща се точно над входа на бляскавата свещена планина. Десетки воители стояха в готовност със стрели, секири и копия. Други пък цял ден бяха примъквали големи речни камъни. При заповед на Дуротан едно леко движение щеше да срине огромните смъртоносни камъни точно върху дренаите. Всъщност смъртната заплаха дебнеше от всички страни на тази прекрасна планина, в този красив слънчев ден.

Лек ветреца развя черната коса на Дуротан и една птичка весело зачурулика. Дрек'Тар погледна загрижено вожда си.

— Вожде, изпълняваш заповед — искрено каза Дрек'Тар. — Тези същества са наши врагове.

Дуротан кимна, но му се искаше да може да повярва толкова лесно, колкото явно бе за всички останали орки.

Ветреца отново погали бузите му, по-настоятелно отпреди и този път той дочу думите, които носеше. Съобщението на Драка се носеше посредством връзката на Дрек'Тар с елементите.

„Идват. Петима са. Никой от тях не носи броня или някакво видимо оръжие. Вървят спокойно.“

Вятърът отнесе думите ѝ и той знаеше, че те ще достигнат до ушите на хората му. В подходящия момент Дрек'Тар щеше да използва вятъра, за да отнесе заповедите на Дуротан до всички воители. Дуротан се изправи, а сърцето му започна да бие по-бързо. Ръката му здраво стисна бойната секира.

— Ето ги — мрачно отбеляза Дрек'Тар.

Дуротан проследи погледа му. Докладът на Драка беше точен, включително и описанието на движението на дренаите. Петимата дренаи не носеха странните си синьо-сребърни брони, които Дуротан помнеше от единствената си среща с тях. Те бяха облечени така, както се бяха появили на вечерята — в роби в красиви нюанси, които вятърът развяваше зад тях като знамена.

Начело на малката група вървеше самият Пророк Велън. Той бе непогрешим, семплата му роба контрастираше с одеждите на хората му и, разбира се, странната му бяла кожа бе уникална. Дуротан леко се усмихна, въпреки критичната ситуация. Дренаите бяха толкова крещящо облечени, че само сляп орк нямаше да може да ги забележи от голямо разстояние.

Усмивката му угасна при мисълта за това, което предстоеше. Те искаха да бъдат моментално забелязани. Искоха орките да се убедят, че не носят оръжие и че са тръгнали на това, което Майка Кашур наричаше поклонение. Или бе просто хитър трик? Шаманите не се нуждаеха от оръжия. Нито пък дренаите. Дуротан си спомни за магическите мрежи, които изгарят и овъгляват плътта при допир — енергийни мрежи, които бяха чужди за орките, и които се появяваха от нищото. Не, дори невъоръжени, дренаите далеч не бяха безобидни.

Дуротан бе инструктирал воините си и знаеше, че ще му се подчинят. Те знаеха, че не трябва да дават предупредителен изстрел, нито да изговарят обидни думи без изричната му команда. Но знаеха как се бият дренаите и нямаше да бъдат хванати неподготвени.

Дуротан усещаше напрежението на воините около себе си и се чудеше дали дренаите също можеха да го почувстват. Той видя как най-отдалеченият му отряд излиза от скривалището си и заобикаля дренаите. Те бяха достатъчно надалеч и Дуротан се надяваше, че дренаите няма да ги забележат. Дори и да ги бяха усетили, те продължиха да вървят уверено... и спокойно.

Дуротан и Дрек'Тар не се опитаха да се прикрият. След няколко дълги минути Велън повдигна глава и погледна нагоре право в очите на Дуротан. Дуротан не отмести поглед, а изчака враговете му да се приближат. Те достигнаха подножието на планината, но преди да продължат по-нататък, десетки орки излязоха от скривалищата си и ги наобиколиха.

Велън изобщо не изглеждаше изненадан. Той се огледа, леко се усмихна и после отново погледна към Дуротан. Бавно Дуротан заслиза от скалата, докато се изправи лице в лице с дренайския пророк.

— Много време мина, откакто стояхме един срещу друг, Велън — каза Дуротан със спокоен глас.

Той умишлено не назова титлата на дреная.

— Наистина, Дуротан, син на Гарад, вожд на клана Фростулф — отвърна Велън с онзи благозвучен, равен глас, който оркът помнеше. — Все още ли сте приятели с Оргрим?

— Да — отговори Дуротан. — Сега той носи дуумхамъра и е втори по ранг в клана си.

По бледото му лице премина мъка — мъка, която беше дълбока и безспорно истинска. Дуротан отново си спомни онази нощ, когато това същество седя с тях и говори за оркските обичаи, за дуумхамъра и цената, на която Оргрим щеше да го получи.

— Надявам се, че баща му и твоите родители са загинали славно — каза Велън.

— Не сме тук, за да обсъждаме миналото — каза Дуротан по-свирепо, отколкото възнамеряваше. Той не обичаше да си спомня онази нощ. — Тук сме, защото си ни информирал за намерението си да престъпиш в нашето най-свято място.

„Ето на“ — помисли си той. — „Да не хабим повече приказки.“

Велън погледна Дуротан в очите и кимна.

— Изпратих вест на Нер'зул, а не на теб, Дуротан. Той е отказал да се срещне с нас. Чудя се... дали е споделил с теб писмото ми?

— Нямаше нужда да го чета — отвърна Дуротан. — Получих заповед да дойда вместо него. Така и направих.

Дуротан видя как широките му рамене леко се отпускат. Велън дълбоко въздъхна.

— Разбирам — каза той. — Може и да не ти е казал защо искам да дойда тук.

— Няма нужда да знам какви са целите ти, дренаи — отсеке Дуротан.

— Напротив, иначе този разговор щеше да е напразен.

Гласът му беше ясен и чист и в него не личеше нищо старо или немошно, въпреки очевидната древна възраст на Велън. Дуротан повдигна вежда. Беше напълно ясно, че Велън е мъдър старейшина. Но сега за пръв път Дуротан забеляза чистата сила на волята, която бе поддържала Пророка толкова много години.

— Тази планина е свещена за хората ти. Ние знаем това и уважаваме позицията ви. Но тя е свещена и за нас.

Велън направи стъпка напред, без да отделя очи от Дуротан. Орките около него се размърдаха, замърмориха, но не направиха нищо повече.

— Дълбоко в планината се намира същество, което от много време се грижи за дренаите — продължи Велън. — То е по-старо от всичко, което и двете ни раси могат да си представят. И много помощно. Но дори старите и мощни неща могат да умрат и сега то умира. То дава мъдрост и милост, и помирение. Можем заедно да ги получим — твоите хора и моите. Ние...

— Богохулник!

Дуротан се сепна. Горчивият вик не излезе от устата на някой от избухливите му воини, а от тази на шамана, който стоеше до него. Очите на Дрек'Тар бяха широко отворени, а тялото му се тресеше от ярост. Вените по шията му изпъкваха, докато той размахваше юмрук към Велън. Дуротан бе толкова шокиран от изблика, че не успя да го потуши достатъчно бързо и Дрек'Тар продължи:

— Ошу'гун е наша! Тя е дом на любимите ни мъртви, подслон за духовете им и твоите мръсни копита няма да направят и една стъпка на свещената ѝ земя.

Велън явно също се изненада от изблика на орка. Той се обърна към шамана и умолително протегна ръка.

— Вашите духове се намират зад тези стени. Това е така и аз никога не бих го отрекъл — извика Велън. — Но те са тук, защото са привлечени от това същество. Искам просто да...

Това беше най-погрешното нещо, което можеше да изрече. Дрек'Тар яростно изрева. Надигнаха се още викове и преди Дуротан да осъзнае какво точно се случва, той видя как воините му се спускат

напред. Драка се насочи към тях, опитвайки се да спре атаката, но със същия успех можеше да се опита да спре и приливна вълна. Дуротан се обърна и зашлеви лицето на Дрек'Тар. Шаманът се завъртя и се озъби.

— Защити ги! — извика Дуротан. — Изпълнявай заповедите ми, трябват ни живи! Защити ги, проклет да си!

Очите на Дрек'Тар гневно проблеснаха, но само за миг. Той вдигна ръка и затвори очи, и изведнъж около петимата дренаи пламна широк огнен кръг. Изви се вятър, който поде огъня нависоко и отблъсна орките. Воините отстъпиха назад и за ужас на Дуротан някои от тях започнаха да опъват тетивата на лъковете си.

— Стой! — изрева Дуротан, а вятърът отнесе заповедта му до ушите на воините му. — Ще убия всеки, който стреля!

Благодарение на заповедта му и мощните, макар и с неохота приложени способности на Дрек'Тар, дренаите не бяха наранени. Дуротан се спусна надолу по хълма към пленниците си, защото сега те бяха точно такива. Дрек'Тар го последва.

— Потуши огъня — заповяда Дуротан на шамана си.

Моментално пламъците, които едва не опърлиха веждите на Дуротан, се изпариха. Сега той стоеше лице в лице с Велън и осъзнаваше, че водачът на дренаите продължава да стои спокойно и уверено както когато само си говореха. Тогава в него се надигна вълна от емоция, която не можеше точно да определи.

— Велън, сега ти и хората ти сте пленници на клана Фростулф — каза Дуротан с тих, заплашителен глас.

Велън се усмихна благо и натъжено.

— Не очаквах нещо друго — отвърна той.

Той и останалите четирима по някакъв начин запазиха хладнокръвие, докато Дуротан заповяда да бъдат съблечени и претърсени. Прекрасните им роби бяха отнети и дадени на най-доверените воители на Дуротан, а дренаите останаха по долните си туники. Стомахът на орка се преобръщаше от подвикванията, обидите и ругатните, които воините му сипеха по пленниците, но не ги спря. Докато нямаше физически наранявания, а Дуротан внимаваше да няма, той щеше да позволи на воините си да си излеят гнева. До него Драка изглеждаше вбесена от поведението на останалите Фростулф и мърмореше.

— Съпруже, не можеш ли да ги накараш да млъкнат?

Той поклати глава.

— Искам да видя как ще реагират дренаите. А и... воините не смеят да посегнат, макар че биха ги убили. Няма да ги усмирявам повече от това.

Драка го изгледа изпитателно, после кимна и се оттегли. Той знаеше, че тя не одобрява, а и той самият не харесваше това, което вижда. Но освен това осъзнаваше, че се намира в деликатно положение.

— Вожде! — извика заместникът му Рокар. — Елате и вижте какво са ни донесли!

Дуротан отиде до Рокар и надникна в торбата, която държеше. Очите му се отвориха широко. Вътре, увити в меко парче плат, лежаха два невероятно красиви камъка. Единият беше червен, а другият — жълт. Дуротан нямаше търпение да ги докосне, но се сдържа. Той вдигна очи и срещна погледа на Велън.

— Много отдавна Ресталаан ни показва един кристал, подобен на този — каза той. — Той защитаваше града. Какво правят тези двата?

— Всеки от тях притежава различна сила. Те са част от наследство. Бяха ни дадени от съществото, което живее в свещената планина.

Дуротан тихо изръмжа.

— Няма да е зле повече да не споменаваш това — каза той.

После се обърна към Рокар:

— Нахранете ги, качете ги на вълци и поставете един шаман да ги пази. Дай тези камъни на Дрек'Тар. Ще отведем дренаите у дома и след това ще ги заведем при Нер'зул. Той трябваше да е тук днес, а не аз.

Дуротан се обърна и бързо се отдалечи, защото не желаше да вижда странните блестящи сини очи на Велън, не искаше да вижда и недоволството в очите на Драка.

По време на дългия преход той се бореше с емоциите си. От една страна споделяше обидата на Дрек'Тар. Ошу'гун беше свято място за орките. Идеята, че нещо различно от предците им живее там и, както твърдеше Велън, е толкова мощно, че е привлякло мъртвите там, го раняваше дълбоко. Можеше само да си представи как се бе почувствал шаманът от това изявление. Всичко свидетелстваше, че Нер'зул е прав,

че дренаите са напад за този свят и трябва да бъдат елиминирани. Но това, което не му даваше мира, бе защо е така. И тази вечер той щеше да получи отговора си.

Всички, включително петимата пленници, яздеха вълци и напредваха бързо. Когато стигнаха лагера, слънцето едва бе започнало да се снижава. Дуротан беше изпратил вестоносци, които да съобщят добрата новина, и сега кланът нетърпеливо чакаше завръщането им. От дясната му страна бяха Дрек'Тар и Рокар, които споделяха отношението на орките Фростулф. От лявата му страна беше Драка, която, неприсъщо за нея, мълча през целия път. Дуротан не искаше да чуе какво си мисли тя, вече се разкъсваше в твърде много посоки.

Пленниците бяха грубо натирени в две палатки, които стражите бързо обградиха. Четирима опитни воители и най-доверените шамани на Дрек'Тар стояха горди и щастливи от задачата, която бяха получили. Дуротан беше наредил Велън да бъде затворен отделно, защото искаше да разговаря с дренайския пророк насаме.

След като вълнението стихна, Дуротан си пое дълбоко дъх. Той не тръпнеше в очакване на предстоящия разговор, но трябваше да го направи. Оркът кимна на стражите и влезе в малката палатка, която приютяваше Пророка Велън.

Беше заповядал Велън да бъде завързан и очакваше да види старейшината с вързани ръце. Но видя, че който и да беше изпълнил заповедта му, доста се беше престарал.

Палатката бе издигната около здраво дърво и сега Велън бе завързан за ствола му. Ръцете му бяха извити назад под странен ъгъл, а въжетата около бялата плът на китките му бяха толкова стегнати, че дори на слабата светлина в здрача Дуротан можеше да види, че са потъмнели. Около врата му, макар и не толкова стегнато, също беше омотано въже, което да държи главата му изправена. В устата на пророка беше напъхан мръсен парцал. Той бе на колене, а копитата му бяха завързани зад него.

Дуротан изруга гневно и извади камата си. Велън го погледна, а в дълбоките му сини очи нямаше и следа от страх. Дуротан обаче забеляза, че дренаят се изненада, когато използва оръжието, за да пререже въжето, вместо гърлото му. Велън не издаде звук, но рязка болка премина по призрачното му лице, когато кръвта се завърна в крайниците му.

— Казах им да те вържат, а не да те овързват като талбък — измърмори Дуротан.

— Явно хората ти са много прилежни.

Дуротан подаде на старейшината кожена манерка с вода и внимателно го наблюдава, докато пие. Седнал пред него в мръсни дрехи, отпиващ хладка вода, с натъртена бяла плът, Велън не изглеждаше като голяма заплаха. Той се чудеше как ли щеше да се чувства, ако бе разбрал, че дренаите се отнасят по такъв начин с Майка Кашур. Всичко това изглеждаше погрешно. Но самата Майка Кашур беше уверила Дрек'Тар, че дренаите са толкова опасна заплаха, колкото някой трудно може да си представи.

На земята имаше купа със студена кървава каша. Дуротан я побутна с десния си крак към пленника. Велън я погледна, но не яде.

— Не е богатата трапеза, с която удостоихте мен и Оргрим в Телмор — каза Дуротан, — но е питателна.

Устните на Велън се извиха в усмивка.

— Каква паметна вечер.

— Получи ли това, което искаше от нас? — настоятелно попита Дуротан.

Той се гневеше, но не на Велън. Гневеше се, че се бе стигнало до това положение, в което този, от когото не бе видял друго, освен учтивост, сега бе негов пленник. И сега си го изкарваше на Пророка.

— Не разбирам. Ние просто искахме да посрещнем добре две смели момчета.

Дуротан стана на крака и изрита купата. Гъстата каша се разля по земята.

— Очакваш ли да ти повярвам?

Велън не се хвана на уловката. Той спокойно отвърна:

— Това е истината. Ти сам ще избереш да повярваш или не.

Дуротан падна на колене и изгледа Велън отблизо.

— Защо се опитвате да ни унищожите? Какво сме ви направили?

— Мога да ти задам същия въпрос — отговори Велън. Бялото му лице беше поруменяло. — Никога не сме вдигали пръст, за да ви нараним, а сега над двадесет дренаи са жертви на атаките ви!

Истината в думите му още повече разгневи Дуротан.

— Предците не лъжат — изръмжа той. — Бяхме предупредени, че не сте такива, каквито изглеждате... че сте наши врагове. Защо

донесохте тези кристали, ако не за да ни атакувате?

— Мислехме, че може да ни помогнат да комуникираме по-добре със съществото в планината — Велън говореше бързо, опитвайки се да довърши изречението си, преди Дуротан да го прекъсне. — То не е враг на орките, нито пък ние. Дуротан, ти си интелигентен и мъдър. Разбрах го още в онази отдавна отминала нощ. Ти не вървиш сляпо като животно на заколение. Не знам защо водачите ви лъжат, но е така. Ние винаги сме се стремили да живеем в мир с вас. Ти си по-добър от това, сине на Гарад. Ти не си като другите!

Дуротан присви кафявите си очи.

— Грещиш, дренаи — отсече той. — Горд съм да бъда орк. Приемам наследството си.

Велън изглеждаше отчаян.

— Не разбираш. Не желая злото на хората ти. Просто...

— Просто какво? Просто твърдиш, че единствената причина да виждаме любимите си предци е защото... вашият бог е затворен в планината, така ли?

— То не е бог, то е съюзник и ще бъде такъв и на твоите хора, ако му позволите.

Дуротан изруга и се изправи, закрочи нервно в палатката, свивайки и отпускаяки юмруци. После въздъхна тежко и гневът в него се превърна в пепел.

— Велън, думите ти са като дърва за огъня на нашия гняв — каза тихо той. — Твърдението ти е дръзко и обидно. То ще насърчи онези, които вече се готвят да избият хората ти, следвайки думите на предците ни. Аз самият не разбирам... но ти искаш да избира между хората, на които вярвам, и традициите, с които съм израснал, и твоята дума.

Той се обърна към дреная.

— Ще избира хората си. Трябва да знаеш едно нещо. Ако ти и аз застанем лице в лице на бойното поле, няма да спра ръката си.

Велън го изгледа с любопитство.

— Ти... значи няма да ме заведеш при Нер'зул?

Дуротан поклати глава.

— Не. Ако е искал да се срещне с теб, да е дошъл сам. Той искаше да разговарям с теб и аз изпълних задължението си, както сметнах за добре.

— От теб се очаква да му заведеш пленник — каза Велън.

— Трябваше да се срещна с теб и да те изслушам — отвърна Дуротан. — Ако те бях заловил по време на битка, ако те бях обезоръжил и те бях повалил на земята, тогава — да, щеше да си пленник. Но няма чест в това да завържеш враг, който сам подава ръце за въжето. С теб се намираме в безизходно положение. Ти настояваш, че нямате нищо против орките. Моят водач и духовете на предците ми твърдят обратното.

Дуротан отново коленичи до дреная.

— Наричат те Пророк... наистина ли виждаш бъдещето? Ако да, кажи ми какво можем да направим, за да избегнем това, което се опасявам, че предстои. Не искам да отнемам невинен живот, Велън. Дай ми нещо, каквото и да е, нещо, което да занеса на Нер'зул и да му докажа, че думите ти са истина!

Дуротан осъзна, че се моли, но това не го притесни. Той обичаше съпругата си, клана си, хората си. Не одобряваше това, което вижда — цяло поколение орки, втурнали се към съзряването си със сърца, изпълнени единствено с омраза. Ако това да се помоли на някакъв странник можеше да го промени, той щеше да се моли.

Невероятните сини очи се изпълниха с неописуемо чувство на съпричастност. Велън протегна бледа ръка и я постави на рамото на Дуротан.

— Бъдещето не е като книга, която може да бъде прочетена — каза тихо той. — То постоянно се променя, като потока на водата, като завихрен пясък. Аз получавам определени видения, нищо повече. Бях убеден, че трябва да дойда невъоръжен и виж, не ме посрещна най-великият шаман на орките, а този, който пренощува под покрива ми. Не мисля, че това е случайност, Дуротан. И ако може да се направи нещо, което да промени нещата, то зависи от орките, не от дренаите. Мога да ти кажа единствено това, което вече ти казах. Течението на реката може да се измени. Но вие сте тези, които трябва да го направите. Това е всичко, което знам, и се моля да е достатъчно, за да спася хората си.

Изражението на странно сбръчканото бяло лице и тонът на гласа подсказаха на Дуротан това, което думите му не изразиха открито — Велън не смяташе, че това ще е достатъчно, за да спаси хората си.

Дуротан затвори очи за миг и после отстъпи назад.

— Ще задържим камъните — каза той. — Каквато и сила да имат, шаманите ще се научат да я използват.

Велън кимна натъжено.

— Така и предполагам — каза той. — Но трябваше да ги донеса. Трябваше да вярвам, че мога да открия начин да предотвратим всичко това.

Дуротан се зачуди защо в този момент той като че ли се почувства по-близък с този, за когото се твърдеше, че е враг, отколкото с духовния водач на собствените си хора. Може би Драка знаеше. Може би е знаела през цялото време. Не беше казала нищо, знаейки, че той няма да осъзнае правотата ѝ, докато сам не достигне до нея. Но тази нощ той щеше да говори с нея.

— Ставай — каза грубо той, опитвайки се да прикрие емоциите си. — Ти и хората ти спокойно може да си тръгнете — изведнъж Дуротан се усмихна. — Колкото спокойно може да бъде в мрака и без оръжия. Ако срещнете смъртта си през нощта извън територията ни, няма да бъде по моя вина.

— Това би било добре за теб — съгласи се Велън, изправяйки се на крака. — Но нещо ми подсказва, че не би искал да се случи точно това.

Дуротан не отговори. Той излезе от палатката и информира стражите.

— Велън и придружителите му ще бъдат ескортирани до границата на земята ни. После ще бъдат пуснати да се завърнат в дома си. Не трябва да пострадат по никакъв начин, ясен ли съм?

Стражът като че ли беше готов да протестира, но друг, по-умен воин го стрелна с гневен поглед.

— Напълно ясен, вожде — измърмори първият страж.

Докато тръгваха да освободят останалите дренаи, Дрек'Тар дотича до Дуротан.

— Дуротан! Какво правиш? Нер'зул очаква пленници!

— Нер'зул може сам да си ги вземе — изръмжа Дуротан. — Аз командвам тук и това е моето решение. Противоречиш ли ми?

Дрек'Тар се огледа и поведе Дуротан далеч от любопитни уши.

— Да — изсъска той. — Ти чу какво каза Пророка! Твърди, че предците са... като молци около факла при този техен бог! Каква наглост! Нер'зул е прав. Трябва да ги елиминираме. Така ни казват!

— Ако е така, така ще бъде — каза Дуротан. — Но не и тази нощ, Дрек'Тар. Не и тази нощ.

Докато той и другарите му пристъпваха бавно по росната трева на поляните, покрай високите черни силуети на дърветата на Терокар към най-близкия град, сърцето на Велън бе свито. Два от ата'малските кристали сега бяха в ръцете на орките. Той не се съмняваше, че Дуротан е прав и скоро шаманите му ще отключат тайните им. Но орките бяха пропуснали един. Бяха го пропуснали, защото Велън не искаше да бъде открит, а що се отнася до кристалите, светлината се подчиняваше на желанията му и се изкривяваше така, че виолетовият да остане скрит от погледите на претърсващите орки.

Сега той го държеше близо до сърцето си и усещаше как топлината му преминава през древната му плът. Беше рискувал и се беше провалил, макар и не напълно и за това свидетелстваше фактът, че той и другарите му бяха живи и се прибираха у дома. Но той се надяваше орките да го послушат или поне да го придружат до сърцето на свещената си планина, за да видят нещо, което не само не отрича вярата им, но което всъщност я е създало.

Перспективата бе мрачна. Докато минаваше през лагера, той видя какво се случва там. Малките тренираха толкова усилено, че припадаха от изтощение. Ковачниците работеха до късно през нощта. И макар сега Велън да вървеше свободен, той знаеше, че днешният инцидент с нищо няма да промени това, което предстои. Орките, дори тези, водени от мъдрия и трудно избухлив Дуротан, не само се приготвяха за вероятна война. Те бяха убедени, че със сигурност ще се случи. Когато утре сутринта слънцето покажеше жълтата си главица, щеше да види неизбежното.

Кристалът, който той държеше близо до сърцето си, запулсира, сякаш усещаше мислите му. Велън се обърна към другарите си и ги погледна натъжен.

— Орките няма да се откажат от този път — каза той. — Затова, ако искаме да оцелеем... ние също трябва да поемем по пътя на войната.

Някъде далеч, разбито, умиращо и в най-пълен покой под водите на свещения басейн, съществото, познато като К'уру, нададе дълбок,

болезнен вой.

Велън се сепна, разпознавайки гласа, и склони глава. Орките Фростулф ахнаха и се обърнаха към идеалния триъгълник на Ошу'гун.

— Предците ни са разгневени! — извика един млад шаман. — Гневят се, защото освободихме Велън!

Дуротан поклати глава. Трябваше да порицае младежа и, ако на другата сутрин нещо подобно се случеше, със сигурност щеше да го направи. Но сега сърцето му бе изпълнено с мъка. Това, което се чу от планината, не беше гневен вой. Това беше болезнен вик на огромна печал и той потръпна, чудейки се защо предците скърбяха толкова, толкова дълбоко.

ЕДИНАДЕСЕТ

Нер'зул... Гул'дан.

Две от най-тъмните имена, които някога са петнили историята ни.

И все пак Дрек'Тар ми казва, че някога Нер'зул е бил уважаван, дори обичан и наистина се е грижел за хората, чийто духовен водач е бил. Трудно е да свържа тези думи с това, в което Нер'зул се превърна, но се опитвам. Опитвам се, защото искам да проумея.

Но колкото и да се опитвам... не успявам.

— Какво? — яростният изблик на Нер'зул накара Гул'дан да потръпне, но Дуротан не мигна.

— Освободих Пророка Велън — спокойно заяви вождът на Фростулф.

— Беше ти заповядано да заловиш него и останалите от групата му! — гласът на Нер'зул се повишаваше с всяка следваща дума.

Било е толкова просто и лесно. Какво си въобразяваше Дуротан? Да захвърли тази възможност като оглозган кокал? Колко ли информация щяха да изтръгнат от Велън? Каква ли сила е упражнил, за да освободи дренайските си другари?

Но тези мисли бяха засенчени от ужаса при мисълта за реакцията на Кил'джейден. Какво ли щеше да направи като научи, че Велън не е пленен? Красивото същество изглеждаше доволно от плана на Нер'зул. Шаманът бе изпълнен с гордост от хитростта си и си мислеше за сигурната си победа. Той дори посмя да предложи Велън на Кил'джейден като някакъв вид дар. Но какво щеше да се случи сега? Шаманът осъзна, че вместо с разочарование от лошата новина, той се изпълва със страх.

— Беше ми заповядано да го заловя и така и направих — отвърна Дуротан. — Но няма никаква чест в това да държа пленник, който доброволно се е предал. Искате да сме силни заедно, а не като отделни кланове, но не можем да бъдем такива без кодекс на честта, който е неприкосновен, който е...

Дуротан продължи да говори с дрезгавия си дълбок глас, но Нер'зул не го слушаше. В онзи момент, в онзи смразяващ миг Нер'зул изведнъж осъзна, че Кил'джейден може да не е милосърдният дух, за който се представяше. Дуротан, увлечен в опита си да обясни действията си, не забеляза, че шаманът не му обръща внимание. Но Нер'зул усети върху себе си погледа на Гул'дан. При мисълта, че чиракът му става свидетел на първите наченки на колебание у господаря си, в шамана се надигна нова вълна на страх. „Какво е правилното решение? Как мога да служа най-добре? Защо Рулкан вече не ми се явява?“

Той примигна и се съвзе, осъзнавайки, че Дуротан вече мълчи. Огромният вожд наблюдаваше Нер'зул и чакаше отговора му. Как може да се справи с това? Дуротан беше уважаван от всички кланове. Ако Нер'зул го накаже заради решението му, щяха да последват много реакции в защита на клана Фростулф. Това можеше да накърни онази тъкан, която Нер'зул се опитваше да изтъче, стегнатата тъкан на обединената нация на орките... Ордата. От друга страна, ако опрости действията на Дуротан, това можеше да се приеме като тежък и обиден удар върху онези, които пламенно подкрепяха идеята му за елиминиране на дренаите.

Нер'зул се колебаеше. Той се вторачи в Дуротан, който леко се намръщи.

— Господарят ми е толкова разгневен, че дори не може да намери думи — прозвуча спокойният глас на Гул'дан.

Дуротан и Нер'зул се обърнаха към младия шаман.

— Ти наруши директна заповед от духовния си водач. Върни се в лагера си, Дуротан, син на Гарад. Господарят ми ще ти изпрати писмо, за да те уведоми за решението си.

Дуротан се обърна към Нер'зул, разкривайки негодуванието си от думите на Гул'дан. Нер'зул се съвзе, изправи рамене и този път намери думите, които търсеше.

— Махай се, Дуротан. Ти ме разочарова, а по-лошото е, че разочарова съществото, което се отнася към нас с такава благосклонност. Много скоро ще те потърся.

Дуротан се поклони, но не си тръгна веднага.

— Нося ви нещо — каза той.

Той подаде на Нер'зул един малък вързоп. Шаманът го прие с треперещи ръце и отчаяно се надяваше, че и Дуротан, и Гул'дан ще видят в това гняв, а не страх.

— Взехме тези неща от пленниците — продължи Дуротан. — Шаманите ми смятат, че може да притежават сила, която да използваме срещу дренаите.

Той замълча за момент, сякаш очакваше някакъв коментар от страна на Нер'зул. Когато тишината се проточи по-дълго от уместното, той отново се поклони и се оттегли. Известно време господар и чирак стояха безмълвни.

— Господарю, моля ви, простете, че ви прекъснах. Видях, че сте толкова разярен, че не можете да говорите и се опасявах, че този Фростулф ще изтълкува погрешно гнева ви като знак на колебание.

Нер'зул го изгледа изпитателно. Думите му звучаха искрено. Лицето на Гул'дан изглеждаше искрено. И все пак... Преди Нер'зул можеше да си позволи да признае на чирака си, че се колебае. Той му вярваше и го обучаваше с години. Но сега, в този момент, макар и раздиран от съмнения, сякаш беше попаднал под ударите на противоположни ветрове, Нер'зул бе напълно сигурен в едно. Той не искаше да показва слабост пред Гул'дан.

— Наистина бях изпълнен с ярост — излъга Нер'зул. — Честта не струва нищо, ако обрича хората ти на страдание.

Сега той осъзна, че държи вързоп, който Дуротан му остави. Гул'дан се взираше в него почти като прегладняло животно.

— Какво ви даде Дуротан, за да смекчи гнева ви? — попита Гул'дан.

Нер'зул го изгледа отвисоко.

— Аз ще го разгледам пръв и после ще го покажа на Кил'джейден, чирако — хладно отвърна той.

Шаманът очакваше реакция и се страхуваше от нея. За един кратък миг по лицето на Гул'дан премина гняв. По-младият орк се поклони дълбоко и разкаяно рече:

— Разбира се, господарю. Беше нахално от моя страна да си помисля... Просто ми е любопитно, нищо повече. Искрах да разбера дали вождът на Фростулф е допринесъл с нещо, което си струва.

Нер'зул поомекна. Гул'дан му служеше добре и му беше верен от много години, а и когато му дойдеше времето, щеше да заеме позицията му. Старият шаман явно беше започнал да се страхува от собствената си сянка.

— Разбира се — каза Нер'зул, този път по-спокойно. — Ще ти кажа, ако науча нещо. Все пак ти си моят чирак, нали?

Гул'дан засия.

— Винаги готов да служа, господарю.

Доволен, той се поклони и остави Нер'зул сам.

Нер'зул се отпусна на кожата, които му служеха за легло. Той сложи вързопа в скута си и се помоли на предците: макар че Дуротан не бе успял да доведе водача на дренаите, то поне да е успял да се сдобие с нещо ценно.

Шаманът си пое дълбоко дъх, развърза вързопа и остана с отворена уста. Върху меката кожа бяха положени два блестящи кристала. Нер'зул предпазливо докосна червения и ахна. През тялото му премина енергия, вълнение и чувство на сила. Ръцете му пожелаха да хванат оръжие, въпреки че той от години не се нуждаеше от такова нещо, но все пак сега копнееше да размаха едно. Той по някакъв начин разбра, че ако този кристал бе негов, целта му щеше да е правдива. Какъв дар беше това за орките! Трябваше да разбере как да подчини на целите си тази гореща, червена страст за борба, която се криеше в центъра на този камък. Нужни му бяха огромни волеви усилия, за да го пусне.

Той дишаше дълбоко, успокоявайки се и прочиствайки съзнанието си. Следваше жълтият. Нер'зул го сграбчи. Вече знаеше какво да очаква. Отново почувства топлината и енергията, които излъчваше. Но този път нямаше вълнение, нямаше настойчивост. Докато държеше жълтия кристал, съзнанието му се проясни и той осъзна, че досега бе виждал нещата сякаш през гъста мъгла. Шаманът не можеше да открие думи, с които да го опише, но имаше чистота, яснота и точност във всичко. Всъщност беше толкова интензивно и ясно, че Нер'зул започна да усеща проясняването на съзнанието си като болка.

Той изтърва кристала в скута си. Бляскавата яснота, остра като нож, по някакъв начин отслабна. Нер'зул се усмихна. Щом не може да предостави Велън на Кил'джейден, поне тези ценни неща можеха да успеят да успокоят величественото същество.

* * *

Кил'джейден освирепя.

Нер'зул се разтнесе пред гнева му, просвайки се на земята, шептейки „Прости ми...“, а Кил'джейден беснееше. Той стисна очи, очаквайки болка, каквато не беше усещал досега, но изведнъж гневът секна.

Нер'зул внимателно пое риска да погледне към благодетеля си и видя, че Кил'джейден отново изглежда спокоен, уравновесен и сияен.

— Много... съм разочарован — измърмори Красивия. Той премести тежестта на тялото си от едното си копито на другото. — Но знам две неща. За това е отговорен вождът на клана Фростулф. Затова никога повече няма да му се доверяваш за толкова важни задачи.

Нер'зул почувства облекчение и едва не припадна от това силно усещане.

— Разбира се, милорд. Никога повече. Но все пак... открийме тези кристали за вас.

— Няма да са ми от голяма полза — каза Кил'джейден.

Нер'зул потръпна.

— Но мисля, че може да помогнат на хората ти в борбата срещу дренаите. Това е ваша битка, нали?

Сърцето на Нер'зул отново се сви от страх.

— Разбира се, господарю! Такава е волята на предците.

Кил'джейден го изгледа за миг, а в искрящите му очи проблясваха пламъци.

— Такава е моята воля — каза просто той и Нер'зул нервно кимна.

— Разбира се, разбира се, такава е волята ви и аз ви се подчинявам.

Кил'джейден изглеждаше доволен от отговора и кимна. После изчезна, а Нер'зул отново се отпусна и избърса обляното си в пот от

ужас лице. С крайчеца на окото си той долови нещо бяло да проблясва. Гул'дан беше видял всичко.

* * *

„От известно време планирахме атаката и снощи, когато Бледата Дама не се появи, отрядът ни се придвижи към малкия спящ град. Никой не остана жив, дори и няколкото деца, които открихме. Запасите им — храна, брони, оръжия, някакви странни неща, които не познаваме и захвърлихме — всичко това бе поделено между двата съюзени клана. Кръвта им, синя и гъста, сега съхне по лицата ни, докато танцуваме и празнуваме.“

В писмото пишеше още нещо, но Нер'зул не го прочете. Нямаше нужда. Макар подробностите да се различаваха, същността винаги беше една и съща. Успешна атака, славно клане и радост от пролятата кръв. Нер'зул се загледа в купчината писма, които беше получил само тази сутрин — бяха седем.

С всеки изминал месец, дори през дългите и тежки зимни месеци, орките все повече усъвършенстваха атаките си срещу дренаите. С всяка своя победа те научаваха по нещо за врага си. Камъните, които Дуротан бе дал на Нер'зул, наистина се оказаха полезни. Нер'зул ги използваше, отначало сам, но после и в компанията на други шамани. Те нарекоха червения кристал „Сърцето на яростта“^[1] и откриха, че когато го носи водачът на нападението, не само се бие с повече енергия и ловкост, но и подчинените му черпят от силата му. На всяка нова луна камъкът се предаваше от един клан на друг и беше много желан. Но Нер'зул не познаваше орк, който би го откраднал за себе си.

Вторият камък нарекоха „Ярката звезда“^[2] и Нер'зул откри, че когато го носи, шаманът получава несравнима концентрация и яснота. Докато „Сърцето на яростта“ възбуждаше емоциите, „Ярката звезда“ ги усмиряваше. Мисловният процес ставаше по-бърз и точен, а

концентрацията — по-силна. Резултатът беше мощна магия, точно насочена... още един ключ към успеха на орките. Чудесната ирония, че използват магията на дренаите срещу самите тях, допълнително повдигаше духа им.

Но всичко това не окуражаваше Нер'зул. Внезапното усещане за колебание, което го разтърси, докато разговаряше с Дуротан, го завладя напълно. Той се бореше с подозренията, ужасен от вероятността Кил'джейден да чете мислите му. Те се появяваха като личинки от труп, за да преследват мислите му, дори в съня му. Кил'джейден прекалено много наподобяваше дренаите. Възможно ли беше да е някак си като тях? И дали Нер'зул не бе просто използван за някаква гражданска война?

Една нощ той реши, че вече не издържа. Облече се тихо и събуди вълка си Скайчейсър^[3], който се изпъна и примигна сънливо.

— Хайде, приятелю — каза другарски Нер'зул, докато се наместваше на гърба на огромното същество.

Никога досега не беше яздил до свещената планина. Традицията повеляваше до там да се ходи пеша. Но трябваше да се върне, преди да забележат липсата му, а и той бе сигурен, че неотложната му мисия ще смекчи обидата към предците.

Беше почти пролет, почти време за празника Кош'харг, но на Нер'зул пролетта му се струваше твърде далеч, докато леденият вятър щипеше ушите и носа му. Той се приведе, благодарен за топлината на големия вълк, и се опита да се прикрие от вятъра и тъкмо появилия се сняг.

Вълкът напредваше през преспите, без да забавя темпото. И най-накрая Нер'зул вдигна очи и видя идеалната триъгълна форма на Планината на Духовете, и сякаш огромен камък падна от сърцето му. За пръв път от месеци той наистина почувства, че прави правилното нещо.

Скайчейсър нямаше да може да се изкачи, затова му заповяда да спре. Вълкът си издълба една дупка в прясната и се сви на кълбо. Нер'зул не мислеше да се бави повече от няколко часа и побърза да изкачи планината. Той не бе чувствал такава лекота от много дълго време, макар че сега носеше манерки с вода. Отдавна трябваше да дойде тук. Трябваше да дойде право при източника на мъдрост, както

всички шамани преди него бяха правили. Нер'зул не беше сигурен защо не се сети по-рано.

Най-накрая той стигна до входа и се спря пред идеалния ѝ овал. Колкото и нетърпелив да бе за срещата с предците, ритуалът трябваше да се уважи. Той запали сноп сухи треви и остави сладкият им аромат да прочисти мислите му. После пристъпи напред, прошепвайки заклинание, което да запали факлите по пътя. Нер'зул вече не помнеше колко пъти беше идвал тук и краката му се движеха стабилно, сякаш по свое желание. Гладката пътека се извиваше надолу, а сърцето на Нер'зул се изпълваше с надежда, докато пристъпваше в мрака.

Изглежда му отне повече време от обичайното да долови светлината. Нер'зул пристъпи в пещерата и му се стори, че сиянието, което се излъчва от басейна, е някак си по-слабо. Това го притесни. Той си пое дълбоко дъх и се укори за мисълта си. Просто беше донесъл собствените си тревоги в това свято място, нищо повече. Шаманът се приближи до басейна, извади манерките с вода и изля съдържанието им. Мекото разплискване на водата беше единственият звук, който отекваше. След като направи дарението си, Нер'зул седна до ръба на басейна и се вгледа в сияйните му дълбини.

Нищо не се случи. Той не се паникьоса. Понякога предците не се появяваха веднага. Но след като мина известно време, той усети как го завладява безпокойство и заговори с вълнение.

— Предци... любими мъртви. Аз, Нер'зул, шаманът от клана Шадоумуун, водач на децата ви, дойдох да потърся... не, дойдох да помоля за съвет. Загубих пътя към светлината ви. Времената са тъмни и страшни, въпреки че ставаме все по-силни и по-единни като народ. Съмнявам се за пътя, по който съм поел, и ви умолявам за съвет. Моля ви, ако някога сте обичали тези, които вървят по стъпките ви, явете се пред мен и ме насочете, за да мога да ги вода добре!

Гласът му потрепери. Той знаеше, че звучи отчаян и жалък и за миг упоритата му чест го накара да се изчерви от срам. Но после над това чувство надделя увереността, че наистина е загрижен за хората си, че наистина иска да постъпи така, както е добре за тях, само дето в този момент не знае точно как.

Басейнът засия. Развълнуван, Нер'зул се наведе, очите му заиграха по повърхността, а във водата се появи образ, който срещна погледа му.

— Рулкан — въздъхна той.

За миг сълзите му милостиво замъглиха образа ѝ. Той примигна и сърцето му се сви от болка, когато видя призрачните ѝ очи. Тя го гледаше с омраза. Нер'зул се отдръпна, сякаш нещо го удари. Във водата се появиха и други образи, десетки лица. Всички го гледаха със същото изражение. Шаманът се олюля и извика:

— Моля ви! Помогнете ми! Дарете ме с мъдрост, за да мога отново да възвърна благоразположението ви!

Строгото изражение на Рулкан като че ли се смекчи, и тя заговори с глас, в който се долавяше съчувствие.

— Нищо не можеш да направиш... нито сега, нито след сто години, за да възвърнеш благоразположението ни. Ти не си спасител на народа си, ти си неговият предател.

— Не! — извика той. — Не, кажете ми какво да направя и ще го направя! Не е късно, със сигурност не е късно...

— Не си достатъчно силен — каза друг дрезгав глас, този път на мъж. — Ако беше, никога нямаше да стигнеш толкова далеч по този път. Нямаше да бъдеш толкова лесно подмамен и да действаш по волята на същество, което не изпитва никаква любов към народа ни.

— Но... Не разбирам — прошепна Нер'зул. — Рулкан, ти ми се яви! Аз те чух! Ти, Грекшар! Ти ме съветваше! Вие ми казахте да послушам Кил'джейден! Великия Приятел на орките!

Тя не му отговори, нямаше нужда. Още докато думите се сипеха от устата му, той разбра колко дълбоко е бил подведен. Предците никога не му се бяха явявали. Всичко е било трик на Кил'джейден, който... каквото и да е той. Те имаха право да не му вярват сега. Никой шаман, който се лъже толкова лесно, нямаше как да спечели доверието им, за да поправи нещата. Всичко е било сложна мрежа от лъжи, измама и манипулация. И той, Нер'зул, е бил първото глупаво насекомо, което да се заплете в нея.

Бяха избити почти сто дренаи. Нямаше връщане назад, не можеше да се поиска помощ от предците. Той не можеше да вярва повече на виденията си, освен за да се убеди, че наистина са лъжа. И най-лошото бе, че той бе предал хората си в ръцете на някого, който, въпреки вида си и сладките си като мед думи, не носеше успеха им в сърцето си, ако изобщо имаше такова. Още докато се взираше в очите

на любимата си, тя се обърна и си отиде. Един по един десетките образи, отразени във водата, я последваха.

Нер'зул потръпна от ужас при мисълта за това, което беше направил. Нямахте как да поправи грешките си. Нямахте какво да направи, освен да продължи по този път, който Кил'джейден толкова внимателно бе замислил, и да се моли на предците, които вече не го слушаха, по някакъв начин нещата да се развият за добро. Той скри лицето си с ръце и зариде.

Свит в мрака зад ъгъла в тунела, Гул'дан слушаше плача на господаря си и се усмихна на себе си. Кил'джейден щеше да остане доволен от тази новина.

[1] „Сърцето на яростта“ — Heart of Fury (англ.). — Б.пр. ↑

[2] „Ярката звезда“ — Brilliant Star (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Скайчейсър — Skychaser (англ.). — sky (небе); chaser (преследвач) — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Всеки е слаб по един или друг начин, без значение от расата му.

Понякога тази слабост е прикрита сила. Понякога е причина за гибелта ни. Понякога е и двете.

Мъдрият човек познава слабостите си и се опитва да се поучи от тях. Глупакът им позволява да го контролират и унищожат.

А понякога мъдрият човек е глупак.

По пътя на връщане ръцете на Нер'зул бяха толкова замръзнали, че той се чудеше дали ще може да ги откъсне от гъстата черна козина на вълка. Той яздеше Скайчейсър и се молеше нощта да го погълне. Как можеше да се върне при хората си, знаейки какво им беше причинил? От друга страна, как можеше да избяга и можеше ли изобщо да отиде някъде, където Кил'джейден да не го открие? Той горчиво копнееше за куража да извади ритуалния нож, който винаги носеше със себе си, и да го забие в сърцето си, но знаеше, че не може да го направи.

Орките не приемаха самоубийството като славно деяние, според тях така отвърщаха на проблемите си само страхливците. Нямаше да му бъде позволено да продължи да живее като дух, ако поемеше по този примамлив път на бягство от ужаса, пред който беше изправен.

Можеше да продължи да се преструва, че нищо не подозира и може би дори хитро да подкопае Кил'джейден. Въпреки невероятните му сили, нищо не свидетелстваше за това, че т.нар. Красивия може да чете мисли. Тази мисъл някак си ободри Нер'зул. Да... той можеше да смекчи щетите, които този натрапник се опитваше да нанесе на хората му. Така щеше да продължи да им служи.

Изтощен както физически, така и психически, Нер'зул се добра до палатката си в ранния час малко преди зазоряване. Имаше намерение да се строполи върху кожата на земята и да заспи в опит да забрави поне за малко болката от това, което беше навлякъл на всички. Вместо това обаче го заслепи ярка светлина и той падна на колене.

— Значи искаш да ме предадеш? — заговори Красивия.

Нер'зул вдигна ръце, опитвайки се да защити очите си от невероятната светлина. Стомахът му се сви и той се уплаши да не повърне от ужас. После светлината отслабна и той свали ръце. До Кил'джейден стоеше чиракът му и се усмихваше мрачно.

— Гул'дан — прошепна с отвращение Нер'зул. — Какво си направил?

— Информирах Кил'джейден, че имаме плъх — спокойно отвърна Гул'дан, а зловещата усмивка не напускаше лицето му. — И сега той ще реши какво да направи с вредителя, който е решил да му се опълчи.

По раменете на Гул'дан все още имаше следи от сняг. Нер'зул смътно осъзна какво се бе случило. Чиракът му, жаден за власт, го беше проследил. Как така Нер'зул е могъл да си затваря очите пред нещо толкова очевидно толкова дълго време? Гул'дан беше чул думите на предците. И все пак продължаваше да стои на страната на Кил'джейден? За миг собственият му страх и себелюбие се изпариха и Нер'зул почувства само вълна на съжаление към орка, който бе паднал толкова ниско.

— Боли ме — каза Кил'джейден.

Сепнат, Нер'зул го погледна.

— Аз избрах теб, Нер'зул. Дадох ти силите си. Показах ти какво е нужно, за да подобриш положението на хората си и те никога повече да не са на второ място в този свят.

Нер'зул проговори, без да мисли.

— Ти ме измами. Ти ми изпрати фалшиви видения. Ти оскверни предците и всичко, за което са се борили. Не знам защо правиш това, но знам, че не е от обич към хората ми.

— Но те все пак процъфтяват. За пръв път от много векове са единни.

— Обединени от лъжа — каза Нер'зул.

Той се беше увлякъл в бунта си. Но се чувстваше добре. Може би, ако продължи, Кил'джейден ще изгуби търпение и ще го убие на място и така проблемът на Нер'зул щеше да бъде решен. Но Кил'джейден не отвърна със смъртоносна ярост, на която се надяваше шаманът. Вместо това той въздъхна дълбоко и поклати глава като родител, разочарован от своенравното си дете.

— Не е късно отново да получиш подкрепата ми — каза Кил'джейден. — Имам задача за теб. Ако я изпълниш, ще простя моментната ти загуба на вяра.

Устните на Нер'зул помръднаха. Той искаше да крещи в знак на протест, но този път не успя да продума. После осъзна, че моментът е изтекъл. Не искаше да умира, не повече от всяко друго съзнателно същество, и остана безмълвен.

— Това, което стана с вожда на клана Фростулф, ме тревожи — продължи Кил'джейден. — Не само защото той не е единственият, който мърмори срещу всичко, което се случва. Има и други — онзи, който държи дуумхамъра, и други от клановите Блейдуинд^[1] и Редуокър^[2]. Щеше да е друго, ако тези гласове не принадлежаха на авторитетни лица, но много от тях са такива. Не трябва да излагаме плана ми на никакви рискове. Затова ще подсигурия подчинението им. Не е достатъчно да ми се закълнат във вяроност.

Кил'джейден замислено докосна бузата си с дългия си червен пръст.

— Твърде много орки изглеждат склонни да променят значението на думите „чест“ и „клетва“. Трябва... да гарантираме сътрудничеството им сега и завинаги.

Малките очи на Гул'дан проблеснаха.

— Какво предлагате, Велики?

Кил'джейден се усмихна на Гул'дан. Нер'зул вече виждаше връзката между тях, виждаше коренно различното отношение на Кил'джейден към Гул'дан. Красивия беше използвал подли лъжи и трикове, за да привлече Нер'зул за каузата си, но с Гул'дан той разговаряше открито.

— Има начин — каза Кил'джейден, обръщайки се към двамата шамани. — Има начин да ги свържем завинаги с нас. Да ни бъдат верни завинаги.

Нер'зул беше решил, че е неспособен да изпита по-голям ужас след това, което предците му разкриха, но сега осъзна, че може да почувства шок на съвсем ново ниво, слушайки плана на Кил'джейден. Свързани завинаги. Завинаги верни. Завинаги поробени.

Той се взря в блестящите очи на Кил'джейден и не успя да проговори. Достатъчно бе само да кимне, но той не можеше да направи дори и толкова. Вместо това той просто стоеше и гледаше като птичка пред змия. Кил'джейден въздъхна дълбоко.

— Значи се отказваш от шанса си за изкупление пред мен?

Щом чу думите на Кил'джейден, Нер'зул усети как сякаш се разваля някаква магия. Думите, заклепени в гърлото му, се изляха от устата му и, въпреки че осъзнаваше, че го грози гибел, шаманът не се опита да ги спре.

— Категорично отказвам да обрека хората си на вечно робство — извика той.

Кил'джейден го изслуша и после кимна с огромната си глава.

— Това е твоят избор, но избра и последствията. Запомни едно, шамане. Твоят избор няма да промени нищо. Моите желания ще бъдат изпълнени. Хората ти ще бъдат роби. Но вместо да ги водиш и да се радваш на подкрепата ми, ти ще бъдеш само един безсилен наблюдател. Мисля, че това наказание ще е по-сладко от това просто да те убия.

Нер'зул понечи да отвърне, но не успя. Кил'джейден присви огромните си очи и шаманът дори не успя да помръдне. Дори сърцето му, което биеше лудо в гърдите му, продължаваше да тупти само по волята на Кил'джейден и Нер'зул го знаеше. Как можеше да бъде такъв наивен глупак? Как не бе успял да прозре лъжите? Как можа да се заблуди от илюзията, която това... чудовище му изпрати в образа на любимата му съпруга? Очите му се наляха със сълзи, които се стекоха по бузите му само защото Кил'джейден им позволи.

Кил'джейден му се усмихна, после бавно се обърна към Гул'дан. Дори в злочестото си състояние Нер'зул успя да намери капка облекчение от мисълта, че той не се бе обърнал към Кил'джейден с изражението на гладно кученце, чакащо награда, както сега изглеждаше Гул'дан.

— Няма нужда да те мамя с красиви лъжи, нали, мой нов слуга? — обърна се Кил'джейден почти с любов към Гул'дан. — Ти не се

страхуваш от истината.

— Не, господарю. Живея, за да ви служа.

Кил'джейден се засмя.

— Ще ти спестя лъжите, но ти трябва да направиш същото. Ти живееш за власт. Жадуваш за нея. Копнееш за нея. И през последните няколко месеца успя да развиеш умения, които ще са ми от полза. Нашето съдружие няма да се основава на възхищение и уважение, а на взаимна изгода и лична печалба. Това означава, че има голяма вероятност да бъде успешно.

По лицето на Гул'дан преминаха различни емоции. Той явно не знаеше как да реагира на тези думи и Нер'зул остана доволен от притеснението на чирака си.

— Щом... така казвате — запелтечи накрая Гул'дан, но продължи по-уверено. — Кажете ми какво да направя и се кълна, че ще бъде изпълнено.

— Без съмнение си разбрал, че желая да елиминирам дренаите. Причината за това не е твоя грижа. Стига ти да знаеш, че така искам. Орките се справят сравнително добре с това, но могат и по-добре. Те ще се справят и по-добре. Воинът е добър, колкото е добро оръжието му, Гул'дан, и аз възнамерявам да дам на теб и хората ти оръжия, каквито не сте си представяли. Ще отнеме малко време, първо трябва да се изучиш, преди да можеш да обучаваеш другите. Готов ли си за това?

Очите на Гул'дан проблеснаха.

— Започнете с уроците, Велики, и ще видите колко усърден ученик съм аз.

Кил'джейден се засмя.

* * *

Дуротан беше покрит с кръв, повечето от която негова собствена. Какво се беше объркало? Всичко се развиваше както обикновено. Откриха ловна хайка, обградиха я, атакуваха и зачакаха шаманите да използват магията си срещу дренаите. Но те не го направиха.

Вместо това един след друг Фростулф биваха посичани от блестящите мечове и бяло-синята магия на дренаите. В един момент,

докато се бореше за собствения си живот, Дуротан видя, че Дрек'Тар отчаяно се бори, разчитайки не на друго, а на жезъла си. Какво се беше случило? Защо шаманите не им помогнаха? Какво си мислеше, че прави този Дрек'Тар? Той размахваше жезъла си не по-добре от едно дете... защо не използва магията си?

Дренаите се сражаваха яростно, възползвайки се от възможността, която очевидно бездействие на шаманите им предостави. Те се бореха по-ожесточено, отколкото Дуротан ги беше виждал, а очите им блестяха така, сякаш за пръв път предчувстваха победа.

Тревата бе хлъзгава, напоена с кръв, и Дуротан усети как губи почва под краката си. Той падна, а нападателят му вдигна меча си. Значи това бе моментът. Дуротан щеше да загине в славна битка. Само че нямаше чувството, че това е славна битка. Той инстинктивно вдигна секирата си, за да парира предстоящия удар, въпреки че ръката му бе дълбоко прорязана при свързките на бронята му и трепереше. Той вдигна очи към този, който щеше да го убие.

И разпозна Ресталаан. В същия миг блестящите сини очи на дренайския капитан на стражата се озариха и той спря замаха си. Дуротан си пое дъх, опитвайки се да събере сили да се изправи, за да продължи битката. Ресталаан изрече нещо на мелодичния си език и всички дренаи застинаха на място.

Докато Дуротан се изправяше на крака, осъзна, че малцина от воините му бяха останали живи. Още малко и дренаите щяха да довършат цялата група срещу само две-три жертви от тяхна страна. Ресталаан се обърна към Дуротан. По лицето му се изписаха различни емоции — състрадание, отвращение, съжаление, решителност.

— Заради жеста на състрадание и чест към нашия Пророк, ти, Дуротан, син на Гарад, и останалите ти хора ще бъдете пожалени. Погрижи се за ранените си воини и се върнете у дома. Но не мисли, че ще видиш милост от нас втори път. Честта бе заплатена.

Дуротан махна с ръка, сякаш беше пил твърде много, а от раните му струеше кръв. Той положи голямо усилие да се задържи на крака, докато дренаите се оттеглиха и изчезнаха зад хоризонта. Щом изчезнаха от погледа му, той се подчини на краката си и се свлече на колене. Явно имаше няколко напукани или счупени ребра и при всяко вдигване усещаше остра болка.

— Дуротан!

Беше Драка. Тя също беше тежко ранена, но гласът ѝ бе силен. Дуротан се изпълни с облекчение. Благодарение на предците тя все още беше жива. Дрек'Тар се спусна към него, постави ръце върху сърцето му и започна да шепти нещо. Дуротан усети топлина и скоро болката му изчезна. Той вдиша дълбоко освежаващ въздух.

— Поне ми позволяват да лекувам — каза Дрек'Тар толкова тихо, че Дуротан не бе сигурен дали чува правилно думите му.

— Погрижи се за другите, после ще говорим — отвърна Дуротан.

Дрек'Тар кимна, без да поглежда към вожда си. Той и останалите шамани можаха да излекуват с магия някои от раните, а другите, които не можаха, третираха с мехлем и превръзки. Дуротан имаше наранявания, но не и опасни за живота, и също помогна на шаманите.

Когато направи всичко по силите си, той се изправи и се огледа. Върху зелената трева изстиваха поне петнадесет тела, включително това на Рокар, неговия заместник. Шокиран и невярващ, Дуротан поклати глава.

Трябваше да докладва с писма и да отнесе телата на загиналите по домовете им. Щяха да бъдат изгорени на клада, дарени на огъня, прахта им щеше да се разпръсне от вятъра и да се върне във водата и земята. Духовете им щяха да отидат в Ошу'гун и шаманите щяха да се съветват с тях по важни въпроси. Но така ли щеше да стане наистина? Беше се случило нещо ужасно и той щеше да разбере какво точно.

Изведнъж Дуротан се изпълни с гняв заради загубата си. Въпреки това, което му бяха казали предците, нещо вътре в него му нашепваше, че тази атака срещу дренаите е голяма грешка. Той се обърна към Дрек'Тар, който седеше и тъкмо отпиваше вода, сграбчи го с гърлен рев и го вдигна на крака.

— Това си беше чисто клане! — извика Дуротан, разтърсвайки яростно шамана си. — Петнадесет от нашите лежат мъртви в краката ни! Земята е дълбоко напоена с кръвта им, а аз не видях нито теб, нито някои от шаманите ти да помагате в битката!

За миг Дрек'Тар не успя да продума. На поляната цареше мъртвешка тишина, докато всички орки наблюдаваха сблъсъка. После Дрек'Тар отговори с тих глас:

— Елементите... те не се появиха този път.

Дуротан присви очи. Държейки все още кожения елек на стреснатия шаман, той попита настоятелно:

— Вярно ли е това? Не пожелаха да ни помогнат в битката?

Шокиран и изтощен, шаманът кимна. Друг се обади с треперещ глас:

— Вярно е, велики вожде. Обърнах се към всеки поотделно. Те казаха... казаха, че балансът е нарушен и повече няма да ни позволят да използваме силата им.

Дуротан се отърси от шока си и гневно изсъска. После се обърна към намръщеното лице на Драка.

— Това е повече от знак! Това е вик, боен вик, че правим нещо нередно!

Бавно, опитвайки се да осъзнае величината на случилото се, Дуротан кимна. Ако Ресталаан не беше проявил милост, той и всеки един от групата му щяха да лежат на тази земя и телата им щяха да изстиват. Елементите бяха отказали подкрепата си. Те бяха отрекли това, което шаманите искаха от тях.

Дуротан пое дълбоко дъх и поклати глава, сякаш искаше физически да се отърси от мрачните си мисли.

— Да заведем ранените у дома възможно най-бързо. А после... после ще изпратим писма. Ако това, от което се боя, е истина, ако не само шаманите от клана Фростулф са лишени от силата на елементите заради това, което причиняваме на дренаите, трябва да се противопоставим на Нер'зул.

[1] Блейдуинд — Bladewind (англ.). — blade (острие); wind (вятър) — Б.пр. ↑

[2] Редуокър — Redwalker (англ.). — red (червен); walker (който ходи, броди) — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Как не го видяхме?

Лесно е да хвърлим вината за падението ни върху обаятелния Кил'джейден или малодушния Нер'зул, или жадния за власт Гул'дан. Но те поискаха от всеки един орк да се престори, че горещото е студено, че сладкото е горчиво и дори когато всичко в нас крещеше, че грешим, ние се подчинявахме.

Аз не бях там и не мога да кажа защо. Може би аз самият също щях да се подчиня като псе пред камшик. Може би страхът е бил толкова голям или уважението към водачите ни е било толкова безусловно.

Може би. А може би аз, като баща ми и някои други, щях да започна да виждам грешките.

Така ми се ще да вярвам.

Блекхенд погледна изпод гъстите си вежди и се намръщи. Той винаги изглеждаше намръщен, може би защото почти винаги беше такъв.

— Не знам, Гул'дан — избоботи той.

Огромната му ръка се присегна към меча му и го попипа нервно. Когато Гул'дан повика за среща Блекхенд преди две седмици и му заръча да доведе най-вещите си шамани, но да не споменава за това пред никого, той се съгласи. Блекхенд винаги предпочиташе Гул'дан пред Нер'зул, макар да не беше сигурен защо.

Когато Гул'дан седна с него на богата трапеза и сподели с него настоящата ситуация, Блекхенд остана доволен, че е дошъл. Сега той вече разбра защо толкова харесва Гул'дан. Бившият чирак и настоящ

водач на шаманите беше същият като него. Той не се водеше от идеали, а от практичност. И власт, хубава храна и кръвопролития — все неща, които и двамата орки обичаха.

Блекхенд беше вождът на клана Блекрок. Той не можеше да се издигне повече. Поне... не и до днес. Когато клановете бяха самостоятелни, най-голямата слава бе позицията на вожд на клан. Но сега... сега клановете бяха задружни. Сега Блекхенд виждаше блясъка на алчността в малките очички на Гул'дан. Почти можеше да надуши глада, който се излъчваше у другия орк, глада, който той сам усещаше.

— Нер'зул е почитан и ценен съветник — каза Гул'дан, докато дъвчеше някакъв сушен плод и чоплеше с нокът парченцата, които засядаха между зъбите му. — Той притежава голяма мъдрост. Но... беше взето решение от тук нататък аз да поведе орките.

Блекхенд се усмихна диво. Нямаше и следа от Нер'зул.

— А мъдрият водач се обгражда с верни съюзници — продължи Гул'дан. — С хора, които са силни и покорни. И които изпълняват задълженията си. Такива хора ще бъдат високо ценени и богато възнаградени за верността си.

Блекхенд се беше замислил над думата „покорни“, но се успокои, когато Гул'дан спомена „високо ценени“ и „богато възнаградени“. Той отмести поглед към осемте шамани, които беше довел със себе си. Те стояха приведени около друг огън малко настрани и за тях се грижеше един от слугите на Гул'дан. Изглеждаха злощастно недоволни и бяха достатъчно далеч, за да не подслушват разговора. Блекхенд каза:

— Поиска да ти доведе шамани. Предполагам, че знаеш какво става с тях.

Гул'дан въздъхна и се присегна за един бут от талбък. Той заби дълбоко зъби в него, а по брадата му се стече сок от сочното месо. После нехайно забърса издадената си челюст, сдъвка, преглътна и отвърна:

— Да, чух за това. Елементите вече не им се подчиняват.

Блекхенд сериозно го наблюдаваше.

— Носят се някакви слухове, че е защото вършим нещо нередно. Ти така ли мислиш?

Блекхенд повдигна огромните си рамене.

— Не знам какво да мисля. Това е нова територия за мен. Предците казват едно, а елементите отказват да се появят.

Той все повече се съмняваше в предците, но запази тази мисъл за себе си. Блекхенд знаеше, че мнозина го смятат за глупак. Той предпочиташе да ги остави да си мислят, че не притежава нищо повече от две силни ръце и един мощен меч. Това му даваше известно предимство. Гул'дан го гледаше изпитателно и Блекхенд се зачуди дали новият духовен водач на орките усеща, че не му казва всичко.

— Ние сме горда раса — каза Гул'дан. — Понякога е болезнено да признаем, че не знаем всичко. Кил'джейден и съществата, които води... А-а, Блекхенд, какви тайни крият само! Каква сила имат... сила, която искат да споделят с нас!

Сега очите на Гул'дан искряха от вълнение. Сърцето на Блекхенд заби лудо. Гул'дан се наведе напред и продължи да шепти благоговейно:

— Ние сме като деца пред тях. Дори ти... дори аз. Но те искат да ни обучат. Да споделят с нас част от силата си. Тази сила не е подвластна на капризите на духовете на въздуха, земята, огъня или водата. — Гул'дан махна пренебрежително с ръка. — Това е незначителна сила. Не е надеждна. Може да те напусне наред битка и да те остави напълно безпомощен.

Лицето на Блекхенд доби студен израз. Той беше станал свидетел на такова нещо и воините му трябваше да положат неистови усилия, за да завоюват победата си, докато шаманите ревяха от ужас, че елементите вече не им помагат.

— Слушам те — каза тихо той.

— Представи си какво можеш да правиш, ако водиш шамани, които контролират своя енергиен източник, вместо да се молят и да получават нищожна сила — продължи Гул'дан. — Представи си, че тези шамани също имат свои слуги, които да се бият за теб. Слуги, които, да речем, могат да накарат врага безпомощно да бяга от ужас. Които да източват магията им както насекомото смуче кръв през лятото. Които да отвличат вниманието на врага от битката.

Блекхенд повдигна рошавата си вежда.

— При тези условия мога да си представя само успех. Предимно успех.

Гул'дан кимна, доволно озъбен.

— Точно така.

— Но откъде знаеш, че това е истина, а не някакво празно обещание, прошепнато в ухото ти?

Усмивката на Гул'дан се разшири.

— Защото, приятелю... вече го изпитах. И ще науча онези шамани ей-там на всичко, което знам.

— Впечатляващо — изръмжа Блекхенд.

— И това не е всичко, което мога да ти предложа. Воините... Знаем как да направя всеки, който се бие редом с теб, много по-силен, по-яростен, по-смъртоносен. Всичко това може да бъде наше, стига да го пожелаем.

— Наше?

— Не мога да продължа да си губя времето в разпавии с всеки вожд на клан, всеки път, когато реши да се оплаква от нещо — отвърна Гул'дан и махна повелително с ръка. — Най-добре да работим с тези, които са съгласни с това, което аз и ти мислим... а с тези, които не са съгласни...

— Продължавай — каза Блекхенд.

Но Гул'дан не го направи, поне не веднага. Той замълча и се опита да си събере мислите. Блекхенд хвана една пръчка и разрови огъня. Той знаеше, че повечето орки, дори някои от собствения му клан, го смятат за сприхав и поривист, но знаеше и цената на търпението.

— Предвиждам две групи от лидери на орките. Едната — обикновен управителен съвет, който да взема решения от името на вождовете. Дейността му ще се извършва открито пред всички, а неговият лидер ще се избира. Втората... ще е сянка на съвета. Скрита. Тайна. Мощна — прошепна Гул'дан. — Този... „Съвет в сянка“ ще се състои от орките, които споделят идеите ни и които са склонни да направят нужните жертви, за да ги превърнат в реалност.

Блекхенд кимна.

— Да... да, разбирам. Публична власт... и частна власт.

Устата на Гул'дан бавно се изкриви в доволна усмивка. Блекхенд го изгледа за миг и после попита:

— И към коя група ще принадлежа аз?

— Към двете, приятелю — моментално отвърна Гул'дан. — Ти си роден за водач. Притежаваш харизма, сила и дори враговете ти

знаят, че си отличен стратег. Нищо чудно дори да бъдеш избран за лидер на орките.

Очите на Блекхенд проблеснаха.

— Аз не съм ничия пионка — изръмжа тихо той.

— Разбира се, че не си — отвърна Гул’дан. — Точно затова ти казвам, че ще бъдеш член на двете групи. Ти ще бъдеш водачът на тази нова порода орки, тази... тази Орда, ако щеш. Но също така ще участваш в Съвета в сянка. Не можем да работим заедно, ако не си вярваме, нали?

Блекхенд се загледа в бляскавите хитри очи на Гул’дан и се усмихна. Той изобщо не вярваше на шамана и подозираше, че Гул’дан се чувства по същия начин. Но това нямаше значение. И двамата искаха власт. Блекхенд знаеше, че не притежава таланта и уменията, които да му позволят да упражнява властта, за която Гул’дан жадува. А Гул’дан не искаше точно тази власт, към която се стремеше Блекхенд. Двамата не се конкурираха, а можеха да бъдат във взаимноизгоден съюз, при който никой не може да оцети другия.

Блекхенд се замисли за семейството си — съпругата му Урукал, двамата му синове — Ренд^[1] и Мейм^[2] и дъщеря му Гриселда. Той не ги обичаше така сляпо, както Дуротан обичаше Драка, разбира се, но все пак беше загрижен за тях. Искаше да види съпругата си окичена с бижута, синовете и дъщеря си — почитани, както подобава на децата на Блекхенд.

С крайчеца на окото си той долови някакво движение. Щом се обърна, видя Нер’зул, някога мощен, а сега отхвърлен, да се изнизва от палатката.

— Ами той? — попита Блекхенд.

Гул’дан сви рамене.

— Какво за него? Той не е от значение. Красивия предпочита да го запази засега. Явно му е подготвил... нещо специално. Той ще продължи да бъде значима фигура. Любовта на орките към Нер’зул все още е твърде силна, за да го изключим напълно. Но не се тревожи, той не представлява заплаха за нас.

— Шаманите на Блекрок... казваш, че ще ги научиш на тези нови магии? Магиите, които самият ти си изучил? Наистина ли ще бъдат непобедими?

— Аз лично ще ги обуча и, ако се адаптират добре към новите практики, ще ги поставя на челни позиции сред новите си вещици или уорлоци^[3].

Уорлок... Значи така се нарича тази нова магия. Звучеше интересно... Уорлок. И уорлоците на Блекрок щяха да бъдат сред първите избрани.

— Блекхенд, вожд на клана Блекрок, какво ще кажеш за предложението ми?

Блекхенд бавно се обърна към Гул'дан.

— Казвам слава на Ордата... и слава на Съвета в сянка.

* * *

В подножието на свещената планина се събра разярена тълпа. Дуротан беше изпратил вест на всички, на които имаше доверие, и беше получил потвърждение, че елементите са отказали да подкрепят шаманите. Един особен доклад дойде от клана Боунчуър. Цялата им група паднала под ударите на дренаите и избиването им останало мистерия, докато няколко дни по-късно един от шаманите се опитал да излекува болно дете.

Сега се събираха всички — вождовете на кланове и шаманите им, за да се срещнат с Нер'зул и да поискат обяснение. Нер'зул се появи да ги поздрави, помахаше с ръка и помоли за тишина.

— Знам защо сте дошли тук днес — започна той.

Дуротан се намръщи. Нер'зул беше толкова далеч, че изглеждаше като малка пращинка, а се чуваше идеално. Той знаеше, че обикновено Нер'зул постига този ефект, като помоли вятъра да отнесе думите му до всички. Но, ако елементите наистина бяха обърнали гръб на шаманите, как беше възможно това сега? Дуротан размени поглед с Драка, но и двамата замълчаха.

— Истина е, че елементите вече не отговарят на зова за помощ на шаманите.

Нер'зул продължи да говори, но думите се удавиха сред недоволните възгласи. Той сведе поглед за миг, а Дуротан го изгледа строго. Духовният водач на орките изглеждаше по-отслабнал, по-

изтормозен, отколкото Дуротан го беше виждал някога. „Разбира се“ — помисли си Дуротан.

Не след дълго подвикванията стихнаха. Орките бяха гневни, но искаха отговори повече, отколкото имаха нужда да излеят яда си.

— Някои от вас прибързано са решили, че това се дължи на факта, че вършим нещо нередно. Но това не е вярно. Ние се борим за сила, каквато не познаваме. Моят чирак, благородният Гул’дан, е изучил тези сили. Нека той отговори на въпросите ви.

Нер’зул се обърна, подпирайки се на жезъла си и отстъпи настрана. Гул’дан се поклони дълбоко на господаря си, но Нер’зул изглежда не го забеляза. Той стоеше със затворени очи и изглеждаше стар и немощен. Дуротан забеляза, че за разлика от него Гул’дан изглежда по-добре от всякога. Сякаш кипеше от някаква нова енергия, а в присъствието и гласа му се усещаше невероятна увереност.

— За някои от вас може да е трудно да разберат това, което предстои да ви кажа, но аз вярвам, че хората ми не са тесногръди по отношение на възможността да подобрим положението си — каза той, а гласът му беше ясен и силен. — Както бяхме изненадани и изумени да научим за съществуването на други мощни същества, освен предците ни и елементите, така научихме, че има други начини да използваме магия, освен да работим с елементите. Има сила, която не се основава на искане или молби или умоляване... сила, която се появява, защото ние сме достатъчно мощни, за да я *принудим* да се появи. Да я контролираме. Да я накараме да *ни* се подчинява, да се подчини на волята *ни*, а не обратното.

Гул’дан замълча, за да остави думите му да стигнат до съзнанието на събралите се орки и внимателно ги огледа. Дуротан се обърна към Дрек’Тар.

— Възможно ли е това? — попита той приятеля си.

Дрек’Тар безпомощно сви рамене. Той изглеждаше напълно изумен от думите на Гул’дан.

— Нямам представа — каза той. — Но след онзи последен удар... Дуротан, шаманите вършат работата на предците! Как може елементите да ни отказват подкрепа при тези обстоятелства? И как може предците да позволяват подобно нещо?

Докато говореше, гласът му ставаше все по-остър. Той още бе шокиран и изпълнен със срам. Дуротан разбираше как се чувства

шаманът му — като воин, който уверено се присяга за секирата си, но вижда как тя се превръща в пепел в ръцете му, секира, която е получил от верен другар, секира, която е помолен да използва за добри цели.

— Да! Да, разбирам цената на това, което аз... това, което Красивия, който ни е приел под крилото си, предлага — каза Гул'дан, кимайки. — Бях обучаван от това същество, както и тези благородни шамани.

Той отстъпи назад и няколко шамани, облечени в едни от най-красиво изработените кожени брони, които Дуротан някога беше виждал, пристъпиха напред.

— Те са орки Блекрок — прошепна Драка и се намръщи.

Дуротан също беше забелязал това.

— Това, което са научили — продължи Гул'дан, — ще бъде предадено на всеки шаман, който пожелае да се научи. Заклевам се в това. Последвайте ме до откритото поле, където от незапомнени времена се провеждат ритуалите на Кош'харг. Там те ще демонстрират страхотните си умения.

По някаква необяснима причина, на Дуротан изведнъж му прилоша, а Драка стисна окуражително ръката му, явно забелязала рязкото му пребледняване.

— Какво има, съпруже? — попита тихо тя, докато заедно с всички останали се придвижваха към мястото за провеждане на фестивала Кош'харг.

Той поклати глава.

— Не знам — отвърна също толкова тихо той. — Просто... Имам чувството, че предстои да се случи нещо ужасно.

Драка изсумтя.

— От известно време насам и аз имам такова предчувствие.

Дуротан полагаше усилия да запази спокойно изражение. Той бе отговорен за благополучието на хората си, а отношенията му с Нер'зул, а сега явно и с Гул'дан, вече бяха деликатни. Дуротан добре осъзнаваше, че ако някой от двамата шамани пожелае да злепостави него или клана му, сега ще е доста по-лесно. Ясно фокусирани върху единството, ако решаха кланът Фростулф да бъде отлъчен, това щеше да е равносилно на заличаването му. Дуротан не одобряваше посоката, в която се развиваха нещата, но не можеше да протестира. Той не се тревожеше за себе си, но не можеше да позволи кланът му да страда.

И все пак... кръвта му кипеше, сърцето му биеше лудо, а тялото му се тресеше от лошо предчувствие. Той изрече наум кратка молитва към предците — да продължават да напътстват мъдро хората му.

Орките достигнаха равната речна долина, където поколения наред честваха празника Кош'харг. Щом краката му докоснаха свещената земя, Дуротан се поуспокои. В съзнанието му нахлуха спомени, които го накараха да се усмихне. Той си спомни съдбовната нощ, когато той и Оргрим решиха да провокират традицията и дръзнаха да шпионират възрастните, докато си говорят... спомни си колко разочаровани останаха и двамата, осъзнавайки колко са скучни разговорите им.

Вече помъдрял, той бе сигурен, че двамата с Оргрим, колкото и храбри да си въобразяваха, че са тогава, вероятно не са били първите, нито пък щяха да са последните, способни на такава дързост. Той си спомни още и първия път, когато зърна женската, която щеше да му стане съпруга. Спомни си как ловуваше в тези тучните поляни, как танцуваше около огъня в ритъма на барабаните, който вибрираше във вените му и как пееше на лунна светлина. Докато хората му можеха да се радват на всичко това, мислеше си той, всичко ще е наред.

Леко ободрен, той се загледа към мястото, което обикновено подготвяха за танците. Там имаше малка палатка и той се зачуди за какво ще се използва. Той и Драка спряха на няколко метра от палатката, предполагайки, че е част от демонстрацията. Останалите последваха примера им. Слънцето блестеше ярко, а орките продължаваха да прииждат. Дуротан забеляза, че повечето от тези, които бяха дошли днес, са вождове на кланове и шамани и мястото нямаше да приюти толкова много хора, колкото за празника.

Гул'дан изчака всички да се съберат, преди да се запъти към палатката. Шаманите, обучени в тази мистериозна нова магия, го последваха. Всички пристъпваха уверено и гордо. Гул'дан спря пред входа на палатката и даде знак на няколко воини Блекрок, които пристъпиха напред и застанаха мирно. В следващия миг вятърът смени посоката си. Очите на Дуротан се разшириха удивени, когато позната миризма достигна ноздрите му. *Дренаи...*

От тихото шушукане покрай себе си той разбра, че не е единственият, разпознал миризмата. В този миг Гул'дан кимна на воините и те влязоха в палатката. Не след дълго от там се появиха осем

дренаи със здраво вързани ръце. Лицата им бяха подпухнали и подуты от бой. Устата им бяха запушени с парцали. По кожата им имаше засъхнала кръв и това, което бе останало от дрехите им. Дуротан зяпна.

— Когато кланът Блекрок се бори, използвайки магията, която ще ви покажа сега, победата им беше толкова безусловна, че дори успяха да заловят няколко пленници — гордо заяви Гул’дан. — Тези пленници ще ми помогнат да ви покажа на какво са способни новите ни магически умения.

Дуротан се изпълни с ярост. Да убиеш враг в битка е едно, а убийството на беззащитен пленник — съвсем друго. Той отвори уста, но една ръка върху рамото му възпря думите му. Той погледна гневно към спокойните сиви очи на Оргрим Дуумхамър.

— Знаел си за това — изсъска Дуротан в ухото на другаря си.

— Говори по-тихо — отвърна Оргрим, оглеждайки се на всички страни, за да се увери, че никой не ги наблюдава.

Така и беше, вниманието на всички беше насочено към Гул’дан и дренайските пленници.

— Да, знаех. Бях там, когато ги заловихме. Така се правят някои неща, Дуротан.

— Орките не правеха така — каза Дуротан.

— Сега го правят — отвърна Оргрим. — Това е тъжна необходимост. Но въпреки всичко не вярвам да се превърне в обичайна практика. Целта е да убият дренаите, не да ги измъчват.

Дуротан се вторачи в стария си другар. Оргрим задържа погледа си за малко, после се изчерви и се извърна настрана. Дуротан усети, че по някакъв начин гневът му намалява. Поне другарят му разбираше колко погрешно е това, макар че го подкрепяше. Но какво друго можеше да направи Оргрим? Той беше заместник-командир на Блекхенд и беше дал клетва да подкрепя вожда си. Също като Дуротан той имаше отговорности, които не можеше да пренебрегне току-така.

За пръв път в живота си на Дуротан му се прииска да е обикновен член на клан. Той сведе поглед към очите на съпругата си, която гледаше ужасена ту към него, ту към Оргрим. Накрая видя тъгата и примирението, които се изписаха на лицето ѝ, преди да сведе глава.

— Тези същества ще са ни от полза сега — казваше Гул’дан.

Дуротан почувства как тялото му натежава, сякаш е от олово и едва вдигна поглед към шамана.

— Ще ги използваме, за да демонстрираме новите си сили.

Гул'дан кимна на първия шаман Блекрок, който му се поклони. Сякаш леко нервна, женската затвори очи и се концентрира. Ушите на Дуротан се изпълниха със звук, наподобяващ силен вятър. В краката ѝ проблесна странен знак, изписан с виолетова светлина, който я обгради. Над главата ѝ се завъртя виолетов куб. После изведнъж в краката ѝ се появи дребно, крякащо същество. То подкачаше, червените му очи блестяха, а малките му остри зъби бяха оголени в нещо, наподобяващо усмивка. Дуротан дочу шепот и съскане от страх.

Другите шамани също пристъпиха напред и започнаха да призовават същите зловещи виолетови кубове, които съживяваха същества сякаш от нищото. Някои бяха огромни безформени неща в сини и виолетови нюанси, които се носеха страховито във въздуха. Други бяха по-поносима гледка, като се изключат краката им, завършващи с копита, и крилете им като на прилеп. Някои същества бяха големи, други малки и седяха или стояха тихо до тези, които ги съживили.

— Много симпатични зверчета — чу се характерният и изпълнен със сарказъм глас на Гром Хелскрийм. — Но какво правят?

Гул'дан се усмихна снизходително.

— Търпение, Хелскрийм — каза покровителствено той. — Това е сила, не слабост.

Хелскрийм склочи вежди, но замълча. Дуротан реши, че явно е точно толкова любопитен, колкото всички останали. Блекхенд стоеше леко усмихнат и изглеждаше като горд баща. Само той като че ли не бе изненадан от случващото се тук и Дуротан осъзна, че сигурно вече познава новите сили на шаманите. Видял ги е и ги е одобрил.

Един от дренаите беше пуснат и изтикан напред. Ръцете му все още бяха вързани и той залитна няколко крачки, но после се спря и се изправи. Изражението му беше спокойно. Само слабото движение на опашката му издаваше притеснението му.

Първият шаман пристъпи напред, раздвижи ръце и прошепна нещо. Дребното създание до нея изпищя и заподскача, и после изведнъж от ноктестите ѝ пръсти изригна огън, който се насочи към злочестия дренаи. В същия миг кълбо от... мрак се заформира на върха

на пръстите на шамана и се стрелна към пленника. Той изохка от болка, когато синята му плът бе обгорена от атаката на дребното същество, но падна на колене, очевидно в агония, чак когато тъмното кълбо го улучи. Шаманът отново прошепна нещо и от самата плът на дреная изригнаха пламъци. Докато преди малко стоеше горд и мълчалив, сега той крещеше от болка, а виковете му все пак се чуваха, въпреки запушената му уста. Той се мяташе и гърчеше на земята като риба на сухо, а очите му се въртяха безумно. После се спря. Въздухът се изпълни с воня на изгоряла плът.

За миг настъпи тишина. После се появи звук, който Дуротан никога не бе очаквал да чуе — одобрителни възгласи и радостни викове при вида на врага, умиращ от безмилостна болка.

Дуротан гледаше втрещен. Още един пленник беше убит за целите на демонстрацията. Той беше бит с камшик от един от поносимите слуги на шамана, който стоеше като закован на място, докато върху дреная се лееше дъжд от огън и тъмни юмруци. После трети беше изведен напред, магическата му същност беше изсмукана от едно чудовищно същество, което изглеждаше като деформиран вълк с пипала, излизаци от гърба му.

На Дуротан започна да му прилява, гледайки как някогашната свещена земя се просмуква със синя кръв... земята, която дори сега беше тучна и плодородна, макар присъщото ѝ спокойствие да бе брутално нарушено. Той бе танцувал тук, беше пял на луната, беше играл с приятеля си и беше ухажвал любимата си. Тук поколения орки празнуваха единството си — в това толкова свято място, където всеки конфликт биваше моментално прекратен, а участниците в него — принудени да се помирят или да си отидат.

Дуротан не беше шаман. Той не усещаше земята или духовете, но нямаше нужда да го прави, за да почувства болката им като своя собствена. „Майко Кашур, със сигурност не си искала подобно нещо“ — помисли си той. Възторжените викове изпълваха ушите му, а вонята на кръв и изгорена плът измъчваше ноздрите му. Най-лошото беше гледката на братята му, някои дори от собствения му клан, които бяха погълнати от безумието да се измъчват същества, лишени от възможност дори да заплюят противника си.

Той почти не усети болката в ръката си. Сякаш замаян, Дуротан погледна надолу и видя как Драка я стиска толкова силно, още малко и

да я счупи.

— За шаманите! — извика някой.

— Не! — гласът на Гул’дан се понесе над врявата на тълпата. — Те вече не са шамани. Те бяха изоставени от елементите... Те вече няма да ги търсят, няма да ги молят за помощ. Вижте тези, които имат сили и които не се страхуват да ги използват. Представям ви... *уорлоците!*

Дуротан откъсна поглед от ръката си, вплетена в тази на съпругата му, и се обърна към свещената планина. Тя се издигаше към небето както винаги, страните ѝ улавяха светлината и я отразяваха, и за един дълъг миг Дуротан се зачуди защо не се разтресе и строши на парченца като сърцето на едно съзнателно същество, изпълнено с ужас от това, което се случва в някогашната ѝ мирна сянка.

Тази нощ имаше големи празненства. Дуротан не участва в нито едно от тях и забрани на хората от клана си да участват. Докато шаманите на Фростулф седяха до малкия огън, унили и похапващи мълчаливо, Дрек’Тар дръзна да зададе въпроса, който Дуротан знаеше, че тревожи сърцата им.

— Вожде — започна тихо Дрек’Тар, — ще ни позволиш ли да изучим практиките на уорлоците?

Последва дълга тишина, нарушавана само от пращенето на огъня. Накрая Дуротан проговори.

— Първо искам да ви питам нещо — каза той. — Одобрявате ли това, което бе причинено на пленниците днес?

Дрек’Тар изглеждаше притеснен.

— По-добре... по-добре да беше честна битка — призна той. — Но те са наши врагове. Доказаха го.

— Доказаха, че ще се отбраняват, когато ги нападат — отсече Дуротан. — Това е единственото нещо, което са доказали.

Дрек’Тар понечи да се възпротиви, но Дуротан му махна с ръка да мълчи.

— Знам, че това е волята на предците, но днес видях нещо, което не бях вярвал, че мога да видя. Видях свещените поля, където векове наред орките са се събирали с мир, опетнени от кръвта на същества, които дори не можеха да вдигнат ръка, за да се защитят.

Той долови движение в края на кръга и надуши миризмата на Оргрим, но продължи.

— В сянката на самата Ошу'гун! Тези, които убиха дренаите днес, не го направиха, за да ни защитят от някаква заплаха. Те избиха пленници, за да покажат новите си... умения.

Оргрим тихо се покашля и Дуротан му даде знак да се приближи. Оргрим беше добре познат на присъстващите и седна до огъня като техен другар.

— Оргрим — каза Драка, и го докосна дружелюбно. — Първите... уорлоци... са от твоя клан. Какво мислиш за това?

Оргрим се загледа в огъня, сключил вежди, сякаш се опитваше да подреди мислите си.

— Ако ще се бием с дренаите... и дори вие, Фростулф, осъзнавате нуждата от това... трябва да се борим за победа. Елементите са изоставили шаманите. Ако не друго, те са променливи и непредсказуеми и никога не са били особено надеждни съюзници. Не и като истински приятели.

Той погледна към Дуротан и леко се усмихна. Въпреки натежалото си сърце, Дуротан му отвърна с усмивка.

— А тези същества, тези странни сили... те изглеждат по-сигурни. И по-унищожителни.

— Има нещо в тях... — гласът на Драка замря.

Дрек'Тар бързо се намеси.

— Драка, разбирам опасенията ти. Това със сигурност не са естествени сили, поне и не така естествени, както шаманите винаги са ги познавали. Но кой може да каже, че са погрешни? Те съществуват и трябва да имат някакво място в реда на нещата. Огънят е огън. Дали се появява от пръстите на малко танцуващо създание или от духа на огъня, огънят изгаря плътта по един и същ начин. Съгласен съм с уважавания ни гост. Ние приехме да се отдадем на битката. Със сигурност не се бием, за да я загубим!

Драка все пак поклати глава, а красивите ѝ очи изглеждаха невероятно тъжни. Ръцете и се движеха така, сякаш физически се опитваше да намери правилните думи.

— Това е повече от призоваване на огън или дори странните тъмни мълнии — каза тя. — Аз съм се борила с дренаи. Убивала съм дренаи. И никога не съм ги виждала да се гърчат от болка по такъв начин или да издават звук от мъка. Онези неща, които се подчиняват на уорлоците... изглежда се наслаждаваха на това.

— Ние обичаме да ловуваме — отбеляза Дуротан. Той не обичаше да спори със съпругата си, но както винаги, трябваше да разгледа въпроса от всички страни, за да вземе правилното решение за клана си. — Вълците обичат да ядат топла плът.

— Лошо ли е да искаме да победим? — намеси се Оргрим, присвивайки очи. — Лошо ли е да се радваш на победата?

— На лова, на победата — не. Говоря за измъчването.

Дрек'Тар сви рамене.

— Може би призованите същества се хранят от това. Може би е нужно за тяхното съществуване.

— Но нужно ли е за нашето? — очите на Драка проблеснаха на светлината на огъня и Дуротан с болка усети, че не е от гняв, а от сълзи от мъка.

— Дренаите винаги са владеели по-силна магия от нас, дори с помощта на елементите — каза Дрек'Тар. — Аз винаги съм бил шаман. Роден съм да бъда такъв. И сега ти казвам, че ще поема по пътя на уорлока, ако вождът ми позволи. Защото разбирам какво можем да постигнем с тези сили, след като толкова дълго време сме разчитали на елементите. Затова бих казал, Драка, съжалявам, но да... Да... това е нужно за нашето съществуване. Ако не можем да разчитаме на силата на елементите, дренаите ще ни заличат от лицето на земята.

Драка въздъхна и скри лице в дланите си.

Малката група седеше мълчаливо, чуваше се само пращането на огъня. Дуротан усещаше, че нещо липсва и сега разбра какво. Той не чуваше гласовете на нощните същества, птиците и насекомите и другите живи неща, които преди изпълваха въздуха с тихите си звуци. Това, което се случи преди малко, ги беше отблъснало от свещеното място. Той се опита да не мисли за това като за поличба.

— Ще позволя на клана Фростулф да изучи тази магия — каза тежко той.

Дрек'Тар сведе глава.

— Благодаря, Дуротан. Няма да съжаляваш.

Дуротан не отговори.

[1] Ренд — rend (англ.) — разкъсвам, раздирам. — Б.пр. ↑

[2] Мейм — maim (англ.) — осакатявам, повреждам — Б.пр. ↑

[3] уорлок — warlock (англ.) — вещер. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Дрек'Тар ридеае, докато ми разказва тези неща, сълзи се стичат от очите му, които вече не могат да виждат настоящето, но могат ясно да видят миналото.

Аз не мога да му дам утеха. Това, че елементите отново отвържат на повика му, както и на моя и на всеки един оркски шаман, е свидетелство за тяхното състрадание и прошка, за желанието им да видят баланса възстановен.

Острието, което все още подслонява мрака, не е на този континент. Физически сме достатъчно надалеч от злото му, но не сме излезли напълно от сянката му. Сянката, която падна толкова отдавна, в онзи ден след оскверняването на най-святото ни място.

Сянката на една черна ръка.

Дуротан дълго не можеше да заспи. Нито пък Драка, която само се въртеше и въздишаше. Накрая той се предаде и остана да лежи буден, опитвайки се да осмисли случилото се през деня. Всичко в него крещеше, че не трябва да приема магическия път, който толкова очевидно съществуваше за сметка на страданието на друго същество. И все пак какво друго можеше да направи? Елементите бяха изоставили шаманите, въпреки че самите предци бяха поставили тази задача на орките. Без магията си орките щяха да бъдат заличени от по-напредналата технология и познание на дренаите.

Дуротан стана и излезе от палатката, където спяха всички. Той запали огън, за да се отърси от студа преди зазоряване и бавно загриза едно парче сурово месо. Докато нарушаваше постите си, взрян в озаряващото се небе, той забеляза, че приближава вестоносец. Без да

спира, ездачът му подхвърли един свитък и продължи по пътя си. Дуротан разгъна пергамента и затвори очи, след като прочете съдържанието.

След два дни предстоеше нова среща. Тогава вождовете щяха да изберат лидер, който да говори от името на всички. Който да взема решения за всички. Щяха да изберат един, който да се нарича Военачалник^[1].

Нежна ръка погали косата му. Той се обърна и видя Драка, която надничаше през рамото му и четеше.

— Може да си останеш вкъщи — каза грубо тя. — Всичко вече е решено, така или иначе.

Той ѝ се усмихна натъжено.

— Преди не беше толкова цинична, мила моя.

— Преди не живееш в такова време — отвърна тя.

В сърцето си Дуротан знаеше, че е права. Имаше само един орк, който беше достатъчно познат, достатъчно обаятелен, за да събере нужните гласове и да бъде избран за Военачалник. Гром Хелскрийм можеше да се конкурира с Блекхенд, но Хелскрийм беше твърде импулсивен, за да му бъде поверена такава отговорност. Блекхенд беше забележителна фигура от самото начало. Първо се възпротиви, но после подкрепи Нер'зул. Неговите шамани станаха първите уорлоци. Той беше спечелил повече битки срещу дренаите от всеки друг.

Драка, както почти винаги, беше права и за това. И два дни по-късно Дуротан гледаше с натъжени очи как гласовете на вождовете се преброяват и Блекхенд от клана Блекрок бива избран за Военачалник. Той усети няколко погледа върху себе си, докато Гул'дан съобщаваше името на Блекхенд, а огромният орк се изправи и с фалшива скромност прие новата си титла. Дуротан дори на си направи труда да протестира. Какъв смисъл имаше в това? Вече го наблюдаваха със съмнение за нелоялност. Той не можеше да каже нищо, с което да промени нещата.

По едно време се обърна към Оргрим. За всички останали заместник-командирът на клана Блекрок изглеждаше стабилен и верен на вожда си. Но Дуротан познаваше Оргрим по-добре от всекиго и забеляза леката бръчка на челото на приятеля си, стиснатите му устни. Това ясно му показваше, че Оргрим е недоволен от вота колкото него. Но той самият също не беше в положение да протестира. Дуротан се надяваше, че Оргрим, заемайки толкова близка позиция до Блекхенд,

може да успее да смекчи щетите, които вождът му със сигурност щеше да нанесе.

Сега Блекхенд стоеше отпред, махаше с ръка и се усмихваше на приветстващата го тълпа. Дуротан не можеше да възрази, но не можеше и да се радва на орк, който бе пример за всичко, което той презира. Оргрим стоеше от дясната страна зад вожда си. Гул'дан, когото Дуротан подозираше, че по някакъв начин е манипулирал вота, стоеше отзад и гледаше Блекхенд с уважение.

— Мои братя и сестри орки! — провикна се Блекхенд. — Окажете ми чест и аз ще ви докажа, че заслужавам да бъда Военачалник на това огромно море от благородни воини. С всеки изминал ден подобряваме оръжията си. И сега се отказваме от непредсказуемата сила на елементите и прегръщаме истинската сила — силата, която нашите уорлоци владеят и контролират, без да се унижават да молят нещо или някого. Това е освобождение! Това е сила! Ние имаме една цел. Ние ще заличим дренаите от лицето на земята си. Те няма да могат да устоят на тази вълна от воини и уорлоци, на тази помитаща Орда. Ние ще бъдем техният най-лош кошмар. На оръжие!

После вдигна ръце и извика:

— За Ордата!

И хиляди възбудени гласове го последваха.

— За Ордата! За Ордата! *За Ордата!*

Дуротан и Драка се прибраха у дома малко след избирането на Блекхенд, тъй като бяха прекалено отвратени, за да останат по-дълго. Шаманите останаха, за да бъдат обучени. Когато се върнаха след няколко дни, Дуротан видя, че те отново стоят уверени и горди. Тази нова магия им беше върнала вярата в себе си... нещото, което се беше изпарило като сутрешна мъгла, когато елементите ги напуснаха. Той обичаше клана си и знаеше, че води добри орки. Затова не искаше да ги вижда съсипани и отчаяни.

Отначало шаманите му упражняваха новите си умения върху зверове, придружаваха ловните хайки и пращаха странните си слуги след клефтхуфи и талбъци. Дуротан все още се притесняваше от страданието, на което бяха подлагани атакуваните същества. С времето зверовете започнаха да страдат по-малко — не защото болката им намаля, а защото уорлоците се научиха да убиват по-бързо и по-умело.

Допълнителната помощ на странните „помощници“ или „любимци“, както някои уорлоци ги наричаха, явно се оказа особено ползотворна.

Блекхенд изглеждаше доволен от новата си позиция. Почти всеки ден пристигаха свитъци, носени от вестоносци, чиито одежди, както и тези на вълците им, всеки следващ път изглеждаха по-пищни. Дуротан трябваше да признае, че беше полезно да се информира за това, което се случва в останалите кланове.

Но един ден в лагера му дойде някой, който не беше вестоносец. Дуротан разпозна одеждите му. Приближаващият орк, възседнал вълк с особено лъскава козина, беше Кър'кул — един от личните уорлоци на Блекхенд. Той спря вълка си, слезе от него и се поклони на Дуротан.

— Вожде, нося вест от Военачалника — каза той с изненадващо благ глас.

Дуротан кимна и му даде знак да го последва. Двамата повървяха малко, докато се уверят, че никой няма да ги чуе.

— Какво е толкова важно, че Блекхенд изпраща един от най-важните си уорлоци? — попита Дуротан.

Кър'кул се усмихна, оголвайки бивниците си.

— Яздя до всеки клан — каза той, явно с намерението да успокои Дуротан.

Изглежда кланът Фростулф не беше удостоен с някаква особена чест. Дуротан изсумтя, скръсти ръце и зачака.

— Най-важният фактор за евентуалната ни славна победа над дренаите е числеността ни — продължи Кър'кул. — Те са малко, а ние — много. Но трябва да сме още повече.

— И какво иска Блекхенд? — изръмжа Дуротан. — Да се откажем от традиционната борба за женска?

Кър'кул не мигна.

— Не да се откажем от борбата, но да... да окуражим воините си да се размножават. Ще бъдете възнаградени за всяко дете, родено в клана ви. Това ще ви е от помощ. Но за съжаление имаме нужда от воини сега, а не след шест години.

Дуротан го изгледа втрещен. Беше приел думите му за груба шега. Какво се случваше?

— Децата, които тренират от шестгодишни — продължи Кър'кул, — са достатъчно силни да воюват, когато навършат дванадесет. Съберете всички младежи от клана си.

— Не разбирам — каза Дуротан. — Защо да ги събера?

Кър'кул въздъхна, сякаш Дуротан беше малко глупаво дете.

— Притежавам способността да ускоря растежа им — каза той.

— Ние ще... ще ги подсилим малко. Ако сега вземем всички деца на възраст между шест и дванадесет и ги развием до възраст дванадесет, ще можем да увеличим броя на воините си с почти петдесет процента.

Дуротан не вярваше на ушите си.

— Категорично не!

— Опасявам се, че нямате избор. Това е заповед. Всеки клан, който откаже, ще бъде обявен за предател на Ордата. Кланът ще бъде прокуден, а вождът му, както и съпругата му — екзекутирани.

Дуротан отново го изгледа втрещен. Кър'кул му подаде свитък. Той го прочете и се разтреса от гняв, осъзнавайки, че уорлокът говори истината. Той и Драка щяха да бъдат осъдени на смърт, а кланът Фростулф щеше да бъде прокуден.

— Значи ще ги лишите от детство — каза студено той.

— В името на бъдещето им? Да, ще източа малка част от живота им... само до шест години. Това няма да им навреди. Нищо лошо не се случи с децата от клана Блекрок. Блекхенд настоя неговите собствени три деца да са първите, удостоени с такава чест. И в замяна на това още сега те ще могат да се бият за славата на Ордата — във време, когато това си струва.

Дуротан изобщо не се изненада, че Блекхенд беше позволил да бъде извършено такова нещо с децата му. За пръв път той се зарадва, че в клана му има много малко деца. Имаше само пет на повече от шест и по-малко от дванадесет години. Той отново прочете заповедта, чувствайки едновременно гняв и отвращение. Тези деца трябваше да могат да бъдат просто деца. Уорлокът търпеливо чакаше. Накрая Дуротан отговори с умишлено по-суров глас, с който да прикрие болката си:

— Направи каквото трябва.

— За Ордата! — каза Кър'кул.

Дуротан не отговори.

Това, което последва, беше варварско. Дуротан положи огромни усилия да запази спокойствие, докато Кър'кул изричаше заклинанието си пред петте деца Фростулф. Те се сгърчиха от болка, крещяха и се превиваха на земята, докато костите им се разтягаха, а кожата и

мускулите им нарастваха до неестествени размери. Противна зелена нишка свързваше децата с уорлока, с която той сякаш изсмукваше самия им живот. Изражението на Кър'кул беше възторжено. Ако децата страдаха, той определено не усещаше болка. За един ужасен миг Дуротан се уплаши, че уорлокът няма да спре до дванадесетгодишната им възраст, а ще продължи да източва живота им, докато се съсухрят от старост.

Но за щастие Кър'кул спря. Младите орки вече не бяха деца и лежах там, където бяха паднали, когато започна източването. Известно време не можеха да станат, а когато го направиха... плакаха тихо и задъхано, сякаш нямаха сили за нищо друго.

Дуротан се обърна към уорлока.

— Свърши работата, за която дойде. Сега изчезвай!

Кър'кул изглеждаше оскърбен.

— Вожде Дуротан, вие...

Дуротан го сграбчи за алената роба. По лицето на вещера се изписа страх.

— Изчезвай! Веднага!

Дуротан го изблъска назад и Кър'кул залитна и едва не падна. Той се озъби на Дуротан.

— Блекхенд няма да е доволен, когато разбере за това — изръмжа Кър'кул.

Дуротан не посмя да отвърне. Ако кажеше още нещо, щеше да обрече на гибел целия си клан. Вместо това той се обърна, разтресен от гняв, и се запъти към децата, които вече не бяха деца.

* * *

Известно време след това нищо друго не беше поискано от клана Фростулф, с изключение на по-интензивни тренировки и доклади, свързани с тях. Дуротан изпитваше едновременно облекчение и безпокойство. Някак си той беше сигурен, че когато Блекхенд и Гул'дан го нарочат, задачата му ще е особено тежка. И нямаше да остане разочарован.

Дуротан разглеждаше новия модел за броня, който ковачът му беше начертал, когато в лагера на Фростулф пристигна ездач на вълк.

Без да намалява скорост, ездачът подхвърли на Дуротан един свитък, обърна и потегли обратно. Дуротан разви свитъка и се зачете, а в очите му започна да се появява тревога. Той бързо вдигна поглед към отдалечаващия се ездач... не беше официален вестоносец.

„Скъпи друже, сигурен съм, че няма да се изненадаш от новината, че те наблюдават. Ще ти поставят задача, която знаят, че можеш да изпълниш. Трябва да го направиш. Не знам какво ще направят, ако откажеш, но се опасявам от най-лошото.“

Нямаше подпис, нямаше и нужда. Дуротан познаваше ясният почерк на Оргрим. Той смачка пергамента, хвърли го в огъня и го гледа как се изкривява като живо същество, докато пламъците го поглъщат.

Оргрим го предупреди точно навреме. Още същия следобед ездач, носещ официалния плащ на вестоносец, се приближи до вожд на Фростулф и му подаде пергамент. Дуротан кимна, прие го и го остави настрана. Не искаше да го чете веднага. Но куриерът изглеждаше неспокоен. Тя не слезе от вълка, но и не обърна, за да си тръгне.

— Заповядано ми е да изчакам отговора ви — каза тя след малко неловката пауза.

Дуротан кимна и разви свитъка. Почеркът беше красив, от което си личеше, че Блекхенд беше диктувал на някого. Военачалника, колкото и умен и хитър да беше, все пак бе слабо грамотен.

Писмото беше по-лошо, отколкото очакваше. Дуротан внимателно поддържаше спокойно изражение, въпреки че с крайчеца на окото си виждаше, че Драка го наблюдава.

„На Дуротан, син на Гарад, вожд на клана Фростулф, Блекхенд, Военачалник на Ордата, изпраца поздрави.

Ти още не си имал възможността да видиш уменията на новите уорлоци, приложени в действие. Време е да поведеш атака срещу враговете ни. Дренаите от град Телмор са близо до границата на клана ти. Трябва да

сформиращ боен отряд и да ги нападнеш. Разбрах от Оргрим, че като деца сте влизали в града. Знам, че си видял тайната, с която дренаите се пазят от чужди очи. Оргрим ме информира също, че притежаваш отлична памет и можеш да си спомниш как да разкриеш града пред атакуващите ни воини. Сигурен съм, че няма нужда да ти обяснявам какво би означавало разрушението на града за Ордата, както и за клана Фростулф. Предай веднага своя отговор и ще започнем подготовка за нападение. За Ордата!“

Подписът представляваше мастилен отпечатък от дясната ръка на Блекхенд.

Дуротан побесня. Как е могъл Оргрим да сподели с вожда си такава информация? Наистина ли подкрепяше Блекхенд до там, че да разкаже на Военачалника за стария инцидент и по този начин да постави приятеля си в такова безизходно положение? Гневът му нарасна, когато осъзна за каква информация говори Блекхенд — отиването им до града като малки момчета, начина, по който градът се прикрива, почти свръхестествената памет на Дуротан. Това бяха неща, които може да са били подметнати в разговор по всяко време от последните няколко години. Блекхенд беше достатъчно интелигентен да събере трошичките информация и да ги запази, докато станат полезни.

Дуротан реши да излъже и да каже, че не помни думите, с които Ресталаан беше развалил илюзията, която пазеше дренайския град скрит от очите на огрите... а сега и от очите на орките. Беше минало много време, а и той бе чул думите само веднъж. Всеки би могъл да ги забрави. Но заплахата в писмото беше толкова тънко намекната, че звучеше почти абсурдно. Ако Дуротан се съгласи да поведе атаката, ще докаже лоялността си на Ордата, на Блекхенд и на Гул’дан... поне засега. Ако откаже, дори с твърдението, че не помни думите, които Блекхенд му заповядва да изговори... Е, също като Оргрим, Дуротан се опасяваше от най-лошото.

Вестоносецът чакаше. Дуротан взе единственото възможно решение. Той изправи спокойното си лице към вестоносеца.

— Ще изпълня заповедта на Военачалника, разбира се. За Ордата!

Вестоносецът го изглежда едновременно с облекчение и изненада.

— Военачалника ще остане доволен от отговора ви. Имам инструкции да ви дам това.

Тя се присегна към кожената си чанта, от която извади малка торбичка и я подаде на Дуротан.

— Вашите воини и уорлоци трябва да тренират с тези неща.

Дуротан кимна. Той знаеше какво му дават — „Сърцето на яростта“ и „Ярката звезда“, които беше заповядал да бъдат иззети от Велън. Тези камъни може би бяха единственото нещо, заради което бе пощаден, когато си навлече гнева на Нер'зул. Сега щеше да ги използва точно срещу тези, от които ги беше взел.

— Скоро Военачалника ще се свърже с вас — каза вестоносецът, наклони глава и обърна вълка си.

Дуротан я погледа как се отдалечава. Драка пристъпи тихо до него. Той ѝ подаде писмото и се прибра в палатката им. След малко тя отиде при него и обви ръце около тялото му в гръб, а той зарови лице в ръцете си, огорчен от събитията, довели до ужасното решение, което беше принуден да вземе.

* * *

След няколко дни бойният отряд се събра в лагера на Фростулф. Повечето воини и уорлоци бяха от клана Блекрок, но в тълпата се виждаха и доста оцветени лица от Уорсонг и дори няколко от Шатърд Хенд. Дори най-непроницателните орки Фростулф можеха да усетят недоверието и презрението на гостите. Дуротан знаеше, че неслучайно другите орки бяха членове на най-войнствените кланове. Всички те бяха дошли, за да се уверят, че Фростулф няма да допуснат грешка в някой критичен момент. Дуротан бегло се зачуди кой ли от тях е инструктиран да пререже гърлото му при първия намек за колебливост. Надяваше се да не е Оргрим. Двамата другари размениха само няколко думи и Дуротан прочете съжалението в очите му. И поне това го накара да се зарадва.

Предварително беше изпратен вестоносец, за да може да бъдат подготвени достатъчно огънове, храна и напитки за гладните „гости“. Мнозина от орките Фростулф предоставиха собствените си домове, за да могат тези, които на следващата сутрин ги чакаше битка, да си починат възможно най-добре. Дуротан и Оргрим се срещнаха с останалите, които щяха да водят атаката, за да ги запознаят с разположението на града, доколкото го помнеха.

На зазоряване бойната група — една малка армия орки — потегли. Те преминаха ливадите, които обикалят гората Терокар — мястото, където преди много време Оргрим и Дуротан се състезаваха и бяха изненадани от страховития огър.

Никакви тромави гиганти не притесниха вълните от орки, които решително се придвижваха към своята цел. Дуротан яздеше своя Найтстолкър^[2] в челната редица до Оргрим. Двамата мълчаха, но Дуротан не пропусна да забележи, че сивите очи на Оргрим попиват гледката на мястото, където две момчета бяха спасени от дренайски воини.

— Много дълги години минаха, откакто бяхме тук — каза Дуротан.

Оргрим кимна.

— Дори не съм сигурен, че се движим в правилната посока. Гората и полята са се променили, а дори навремето тук нямаше много забележителни места.

Дуротан отвърна тежко:

— Аз помня пътя.

А му се искаше да не го помни. Купчина камъни тук, оголена скала със странна форма там — за него такива неща бяха достатъчен ориентир. Всеки друг нямаше дори да ги забележи. Блекхенд беше предупредил хората си, че дренаите прикриват града си. Въпреки това острите уши на Дуротан долавяха тревожно шушукане. Той се намръщи.

— Приближаваме — каза той. — Трябва да сме тихи. Има голяма вероятност да ни забележат и да докладват за пристигането ни.

Бойният отряд се смълча. Оргрим направи знак на неколцина от хората си да се разпръснат и да огледат района. Съзнанието на Дуротан се върна назад към онзи момент на здрачаване, когато той също се притесняваше накъде отива и какво са планирали дренаите за тях.

Той спря вълка си и слезе на земята. Найтстолкър поклати глава и разсеяно почеса ушите си. Беше наблизо... или почти близо. Дуротан отчаяно се надяваше дренаите да помнят, че са разкрили тайната си пред него и да са преместили скривалището на магическия камък, от който зависеше защитата им.

Нямаше отличителен камък, под който криеха зеления кристал. Затова паметта му не можеше да му помогне с това. Той се концентрира, пристъпи бавно и се заслуша в подрънкването на оръжията и тихия звън от допира с броните на останалите, които гледаха и чакаха. После затвори очи и в съзнанието си видя как Ресталаан коленичи на земята, отмества листа и борови иглички, за да разкрие...

Дуротан отвори очи и направи няколко крачки наляво. Изпрати бърза молитва към предците, макар да не беше сигурен дали иска да открие камъка или да не го открие. Той протегна надолу бронираните си ръце и започна да разрива горския килим пласт след пласт, докато накрая докосна нещо твърдо и студено. „Вече няма връщане назад.“

Дуротан сви пръсти около кристала и го вдигна. Дори в състоянието си на силен смут той усети успокояващата енергия, която се излъчваше от камъка. Той легна в ръката му, сякаш беше изваян за нея. Дуротан прокара левия си показалец по повърхността му, запечатвайки момента, след който всичко можеше безвъзвратно да се промени.

— Открил си го — въздъхна Оргрим, който тихо пристъпи към другаря си.

Дуротан беше завладян от емоции и не можа да отговори веднага. Той просто кимна, после откъсна очи от красивия пулсиращ кристал и погледна към изумените лица, които също се взираха в съкровището в ръката му.

Оргрим рязко кимна.

— Заемете позиции — каза той. — Имаме късмет, че никой не е предупредил за идването ни.

Кристалът действаше толкова успокояващо, че Дуротан просто искаше да го държи и да се взира в дълбините му, но знаеше, че вече е направил своя избор. Той си пое дълбоко дъх и изговори думите, които Ресталаан изрече толкова отдавна на същото това място.

— Кела мен самир ламаа кал.

Искаше да вярва, че грубият му оркски акцент няма да активира камъка. Че може да изпълни задължението към хората си, без да атакува малък град, пълен с невинни цивилни. Но очевидно думите му бяха разбрани от силата, каквато и да бе тя, която контролираше зеления кристал. Илюзията започна да се разпада, дърветата и големите камъни проблясваха, стопявайки се във въздуха и пред очите на оркската бойна група се разкри широк, павиран път, който сякаш ги подканваше да тръгнат по него.

Воините нямаха нужда от покана. Величественият град на дренаите се простираше пред тях и с викове, които се откъснаха от стотици гърла, орките се впуснаха към него.

[1] Военачалник — Warchief (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Найдтолкър — Nightstalker (англ.) — night (нощ(ен)); stalker (който дебне, ловец). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Дрек'Тар говори с треперещ глас за разрушени славни места, унищожена красота и убийства на деца. В историята му се долавя безмълвното извинение: Тогава изглеждаше правдиво.

Предполагам, че е изглеждало така. Наистина е изглеждало като правилното решение. Мога само да се моля на предците никога да не попадам в положението на баща ми — разкъсван между това, което ми казва сърцето, и защитата на хората ми.

Затова и продължавам да се стремя да поддържам крехкия мир между нас и Алианса.

Защото няколко обиди и конфликти в този или в някой друг свят са достатъчни да доведат до убийството на деца.

По-късно Дуротан щеше да се чуди защо в град Телмор не се беше получило предупреждение за приближаващата вълна от орки, възседнали вълци. Но нямаше да може да разговаря с дренаи, за да разбере. Можеше само да предполага, че дренаите са били толкова сигурни в илюзорното си прикритие, че никога не им е хрумвало, че може да бъде разрушено.

Спокойната атмосфера беше раздрана от звука на бойни викове и вой на вълци, когато ездачите щурмуваха града. Няколко невъоръжени дренаи бяха посечени още в първите секунди от нападението. Белите павета скоро се покриха със синя кръв, но не след дълго стражите на града отвърнаха на атаката.

Щом зеленият камък постигна целта си, Дуротан го прибра в торбата си. Кристалът щеше да се присъедини към червения и жълтия,

които бяха отнети от Велън. Дуротан бързо възседна вълка си и потегли с мрачна решителност, готов да извади секирата си. Макар да си беше обещал да не напада невъоръжен противник или дете, той бе направил избора си и бе готов да убие или да загине заради него.

Първата вълна наводни града. Река от орки се разклони на потоци, които поеха по широките каменни стъпала и се изляха в широките обществени сгради от двете страни на главния път. Уорлоците язدهа последни. Съществата им бяха тихи и послушни, с изключение на дребните, които постоянно бърбореха нещо. Те изчакваха подходящия момент, в който да отприщят огнения дъжд, тъмните мънии и различните проклетия, захранвани от чуждото страдание.

Воините се появяваха окъпани в кръв, ботушите им оставяха кървави стъпки по широките стъпала, а те продължаваха към следващата сграда и другите след нея.

Дренайските стражи вече бяха наизлезли по улиците и правеха своите магии. Дуротан се отмести от седлото си точно навреме, за да избегне удар от меч, който сияеше от синя енергия. Мечът се удари във върха на секирата му и проряза ръката му до костта. Но това бе нищо в сравнение с шока, който изпита, когато разпозна нападателя си.

За втори път той и Ресталаан се срещаха в битка. Дуротан беше помилвал Велън и като отплата за това Ресталаан беше помилвал него, когато лежеше безпомощен в краката му. Дуротан забеляза, че дренаят също го позна и присви блестящите си сини очи. Всички дългове между тях бяха платени. Този път никой от тях нямаше да прояви милост към другия.

Ресталаан извика нещо на своя мелодичен език. Вместо да атакува отново, той издърпа Дуротан от седлото му. Дуротан беше хванат неподготвен и преди да осъзнае какво се случва, вече лежеше на земята пред врага си. Присегна се към секирата си, докато Ресталаан замахваше с меча си, но знаеше, че дори пръстите му да успеят да се доберат до дръжката ѝ, няма да е достатъчно бърз.

Найтстолкър обаче беше трениран почти толкова, колкото и орка, който го яздеше. В мига, когато вълкът усети, че ездачът му вече не е на гърба му, той се обърна към Ресталаан. Огромните му зъби се впиха в ръката на дреная. Ако Ресталаан не носеше защитната си броня, ръката му щеше да бъде моментално отхапана. Но все пак атаката бе

достатъчна, за да го осакати, принуждавайки го да изпусне меча си. Дуротан изрева и замахна със секирата си колкото сила имаше. Тя се заби в гърдите на Ресталаан, острият ѝ връх премина през бронята му и потъна дълбоко в плътта му.

Ресталаан падна на колене, а безполезната му ръка все още беше между зъбите на Найтстолкър. Белият вълк стегна още по-силно захапката си, оголи зъби и започна да подмята ръката на дреная, сякаш беше някакво дребно животно. Още малко и щеше да я откъсне. От раната на Ресталаан струеше кръв. Той не издаде звук, въпреки болката, която изпитваше.

Дуротан се изправи на крака и отново замахна, този път за смъртоносен удар — милостив удар. Ресталаан се строполи и вълкът веднага пусна ръката му. Капитанът на стражите на Телмор беше мъртъв. Дуротан не си позволи да изпита съжаление. Той бързо се метна върху Найтстолкър и се огледа за следващата си жертва.

Такива не липсваха. Градът със сигурност не беше с размерите на дренайската столица Шатрат, но беше доста голям. Имаше достатъчно много дренаи за избиване. Въздухът бе изпълнен с кръвожадни викове, с крясъци от болка и страх, с шума от сблъсъка на оръжия в щитове и пращането на магически заклинания. До ноздрите на Дуротан достигаха всякакви миризми — на кръв, изпражнения и урина, и болезнено познатата воня на ужас.

Яростта, която бушуваше в него, беше хубаво чувство. Сетивата му бяха изострени както никога досега и Дуротан като че ли се движеше, без да мисли. Ето там — друг страж се биеше с Оргрим. Дуротан се напрегна и докато понечи да се спусне към другаря си, видя как дуумхамърът пори въздуха и разбива черепа на дреная през шлема му. Дуротан се усмихна диво. Оргрим нямаше нужда от помощ.

Дуротан усети присъствието до себе си, преди още да е чул или подушил нещо, обърна се и нададе бойния вик на клана си. Той вдигна покритата си със съсирена кръв секира и се приготви да я стовари надолу. Детето едва беше излязло от пубертета, но изкрещя яростно, сграбчвайки го за бронирания крак. По бледото ѝ лице се стичаха сълзи, а зъбите ѝ бяха оголени. Синя кръв, твърде много, за да е нейната, се бе пропила в дрехите, полепнали по тялото ѝ. Тя безуспешно го налагаше с юмруци, а очите ѝ горяха от болка и гняв.

За няколко ужасни секунди на Дуротан му се стори, че вижда същото момиче, което с Оргрим бяха срещнали тук преди много години. Не можеше да бъде... със сигурност онова момиче трябваше да е вече зряла жена. Или пък не? Но това нямаше значение. Това беше малко момиче, което едновременно храбро и глупаво се опитваше да атакува с голи ръце оркски воин, яздец вълк.

Вече замахнал, Дуротан с мъка спря секирата си във въздуха. Той нямаше да нарани дете — това не беше неговият кодекс, това не беше нещо, което орките правят...

Изведнъж момичето замръзна на място с обезумели очи. От устата ѝ бликна кръв и Дуротан отмести погледа си от лицето към гърдите ѝ, където стърчеше връх на копие. Преди Дуротан да успее да реагира, оркът от Шатърд Хенд, който беше убил момичето, избута копието настрана, оставяйки тялото ѝ да падне на земята. После постави ботуша си върху рамото ѝ. Ръмжейки, той извади копието и се захла на Дуротан.

— Дължиш ми едно, Фростулф — каза оркът и изчезна в приближаващата тълпа от убийци и жертви.

Дуротан отметна глава назад и изрева, изливайки болката си пред предците.

Орките продължаваха напред, застилайки пътя си с трупове. Повечето мъртви бяха дренаи, но тук-там можеше да се видят и кафявите тела на загинали орки. Някои от падналите орки бяха още живи и молеха за помощ, но виковете им не бяха чути. Шаманите можеха да ги излекуват със заклинания, но очевидно магията на уорлоците не включваше лечение. Затова те оставаха там, където са паднали, някои издъхваха до телата на дренаите, които самите те бяха убили, а неудържимата вълна продължаваше напред.

Орките поеха по пътя към планината, влизаха във всяка сграда по пътя и убиваха всеки, когото срещнат. Дуротан бе сигурен, че някои дренаи бяха успели да се скрият и се надяваше да не бъдат открити. Той не вярваше, че някой ще откликне на молитвите му. Щом завършеха атаката си, щяха да плякосват и да търсят оцелели. Той знаеше. Такъв беше планът.

Бяха стигнали до най-голямата сграда, онази, която се намираще най-високо в планината и Дуротан веднага я позна. Това беше домът на господаря, където с Оргрим бяха поканени на вечеря с Пророка.

Дуротан с горчивина си помисли, че Велън може би не е толкова голям пророк, щом не е могъл да предвиди този черен момент. Найтстолкър тичаше нагоре по стъпалата и Дуротан не можа да се сдържи. Той се извърна назад и погледна надолу към града, както беше направил първия път, когато изкачи тези стъпала със собствените си два крака.

Тогава дренайският град блестеше като разпръснати на поляната скъпоценни камъни. Сега приличаше точно на това, което беше — разбит град, облян в кръв, в който цареше смърт не само за жителите му, но и за всякаква надежда за мир или примирие, или преговори. Дуротан затвори очи от болка.

„Гордея се с хората си и с града си“ — беше му казал Ресталаан. Ресталаан, който сега лежеше мъртъв на бялата улица сред безброй други дренаи. — „Много се потрудохме тук. Обичаме Дренор. И никога не съм си мислил, че ще имам възможност да го споделя с орк. Пътищата на съдбата наистина са неведоми.“

По-неведоми, отколкото някой орк или дренайски страж можеше да си представи.

Стаите, които преди години бяха потиснали леко двамата младежи, сега изглеждаха напълно задушаваци, натъпкани с огромни оркски воители. Повечето помещения бяха празни. Явно са имали време за бягство — с изключение на тези, които се бяха заклели да загинат в служба на града си. И те загинаха, загинаха стражите, които се опитаха да се опълчат на орките. Красивите орнаментирани мебели бяха използвани за оръжия, които се стоварваха върху главите на дренаите, а потрошаването им само допълни насладата от битката. Орките пробиваха гладките заоблени стени само за удоволствие. Леглата бяха насечени от мечове, купи с плодове и майсторски изваяни статуетки бяха пометени от мебелите и донатрошени от секири или чукове.

Дуротан не можа да издържи повече.

— Стой! — извика той, но никой не го слушаше.

Съществата, контролирани от уорлоците, изглеждаха особено доволни от това поведение. Но времето за разрушения беше свършило и вече нямаше нужда от безпощадно варварство, след като всички жители на Телмор бяха или избити, или избягали.

— *Стой!* — извика отново Дуротан.

Този път Оргрим го чу и го послуша. Оркът от Уорсонг поклати глава, като че ли да се отърси от нещо неясно и объркващо, и също се

опита да укроти воините си. По-назад при останалите уорлоци Дрек'Тар не беше опиянен от кръвопролитие то като другите орки и можа да спре тези, които продължаваха да правят заклинания.

— Чуйте ме! — изрева Дуротан.

Повечето бяха достигнали залата, където Велън ги беше посрещнал за вечеря. Стаята беше празна, столовете и масата — преобърнати, а украсата по стените — разкъсана на парчета и намачкана по пода.

— Завземте града, сега е време да вземем каквото ни е нужно от него!

Сега вече го слушаха и дишаха тежко, изпълвайки стаята с дрезгави звуци. Но поне бяха спрели да размахват оръжия или всичко друго, което можеха да помръднат... и дори това, което не можеха.

— Първо ще се погрижим за ранените — заповяда Дуротан. — Няма да оставим братята си да страдат по улиците.

Някои от орките се спогледаха виновно след тези думи. Дуротан с отвращение осъзна, че много от воините напълно бяха забравили, че някои от хората им все още лежат и се измъчват навън, докато те се забавляват да трошат господарската къща. Той потисна чувствата си и кимна към Дрек'Тар.

— Уорлоците може и да не лекуват, но преди са били шамани и знаят как да се погрижат за раните по традиционния начин.

Дрек'Тар направи знак на няколко уорлока и тръгна назад по пътя, по който бяха дошли.

— После — градът има запаси, каквито не сме виждали досега. Има предостатъчно храна и оръжия и брони и други непознати за нас неща. Неща, които ще послужат на Ордата в борбата ѝ за...

Дуротан не можа да изрече думите, които си бе намислил. „В борбата си да елиминира дренаите.“ Вместо това той добави нещо някак си несвързано:

— В борбата си. Ние сме армия. Армията марширува на пълен стомах. Трябва да сме добре нахранени, добре напоени, здрави, отпочинали, защитени. Оргрим, ти вземи една група и започнете от този край. Гутор, ти вземи група и се върнете при портите. Вървете по главния път, докато срещнете групата на Оргрим. Всеки, който може да лекува, да докладва на Дрек'Тар и да прави точно, каквото му се казва.

— Ами ако открием жив дренаи? — попита някой.

Да, наистина. Нямахме подготовка за задържане на пленници и всъщност единствената цел на вземането на пленници бе за вероятни преговори. След като бе станало повече от ясно, че основната цел на Ордата е пълното заличаване на дренаите, нямаше смисъл да се вземат пленници.

— Убийте ги — каза грубо Дуротан.

Той се надяваше дрезгавината на гласа му да се възприеме като израз на ярост, вместо убийствената болка, която усещаше.

— Избийте всички.

Докато орките под негово командване се втурнаха да изпълняват заповедите му, на Дуротан му се прииска Найтстолкър да не бе избързал да го спаси. Щеше да е много по-лесно, ако днес беше загинал от ръката на Ресталаан, отколкото да изрече думите, които току-що изрече. При повече късмет по време на тази ужасяваща кампания за заличаването на раса, която никога не бе вдигала ръка срещу орките, смъртта щеше да срещне Дуротан по-скоро, отколкото по-късно.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Съветът в сянка. Дори сега, след толкова много години, знаем толкова малко за това кои са били и какво са правили. Гул'дан отнесе много, много тайни в гроба си. Дано да гние там във вечни мъки.

Достатъчно ми е трудно да повярвам, че един-двама могат да станат толкова продажни, че да обрекат на гибел наследниците си в замяна на власт приживе. Това, че са били толкова много, дори не се знае колко точно, е отвъд пределите на ограниченото ми въображение.

Но дори техният брой нямаше да бъде от значение, ако не бяха демоните, които ги държаха в ръцете си. Ликувам от тяхната болка и презирам с всяка частица от тялото си това, което са сторили на онези, които са се подчинили, защото са им повярвали.

— Това беше отличен тест — каза одобрително Кил'джейден и се усмихна на слугите си.

Гул'дан се поклони, а очите му блестяха от радост. Нер'зул се наведе и впи поглед в земята. Но дори в това положение продължи да слуша.

— Признавам, че съм изненадан да разбера, че Дуротан е успял да изпълни заповедта ни — каза Гул'дан. — Очаквах да се възпротиви или поне да постави някакви ограничения на орките, които води. Но градът бе завладян и унищожен, милорд. Всички дренаи, които живееха там, ги няма... повечето са мъртви.

— Повечето не са достатъчно, Гул'дан. Много добре знаеш.

Гул'дан се сепна леко от критиката. Той не за пръв път се зачуди за връзката между Кил'джейден и дренаите и защо Красивия толкова много ги презира.

— Това беше първият ни опит за атака на тяхна територия, а не просто нападение на малка ловна хайка, Велики — отвърна уорлокът, изненадан от собствената си дързост.

Кил'джейден изправи рогатата си червена глава, замисли се и кимна.

— Така е. А и има още време.

Изминаха няколко дни от падането на Телмор. Гул'дан, впечатлен от успеха на Дуротан, се беше опитал да даде града на клана Фростулф, но Дуротан отказа предложението му. Той твърдо заяви, че Фростулф ще продължат да живеят в земите на предците си.

Блекрок обаче не бяха толкова глупави. Блекхенд и семейството му сега спяха в леглата в господарския дом. Отначало орките не знаеха как да използват убежищата на дренаите, но сега бяха започнали да възприемат начина на живот на жертвите си. Те седяха на столове, хранеха се на маса, разучаваха и тренираха с дренайските оръжия и пригодяваха броните им за по-едрите оркски тела. Някои от женските и по-малко мъжки от клана Блекрок бяха започнали да обличат дренайски дрехи, съчетавайки ги с традиционните оркски туники, роби и бричове.

Гул'дан знаеше, че мнозина се питат защо той и Нер'зул не са поискали града за себе си. Беше изкушаващо, но Гул'дан последва мъдрия съвет на господаря си. Комфортът беше хубаво нещо, но властта — още по-хубаво и колкото по-малко Гул'дан открито искаше за себе си, толкова по-голяма скрита власт щеше да получи. Кил'джейден нямаше да го разочарова, стига Гул'дан да върши добре работата на господаря си.

Няколко неща бяха донесени в това ново място, което той наричаше дом — огромна дървена кръгла маса, инкрустирана с нежно проблясващи мидени черупки и камъчета, заедно с няколко стола.

Гул'дан пристъпи към голямата маса, прокара ръка по гладката ѝ повърхност и се усмихна доволно. Оставаше само да свика онези, които смяташе, че ще се отзоват. Някои имена бяха ясни от самото начало. Други се появиха след дълги размисли. Но сега той имаше

списък с имена, който беше достатъчно дълъг, за да е изчерпателен... и за да позволява пълен контрол.

Скоро, дори по-скоро, отколкото се бе надявал, щеше да се сформира Съвета в сянка. Докато пред очите на всички Гул'дан подобряваше орките като раса, давайки им сили и елиминирайки „врага“ в лицето на дренаите, шепа орки, които бяха почти толкова продажни и жадни за власт, колкото него, дърпаха конците. Не ставаше въпрос за орките като раса. Никога не е било въпрос за орките като раса.

Въпросът беше за власт — получаването ѝ, упражняването ѝ и запазването ѝ. Нер'зул така и не го разбра. Той обичаше властта, но не бе склонен да пожертва нужното. Не бе склонен да приеме резултата, който Кил'джейден изискваше.

Измами, лъжи, манипулация — дори Блекхенд, който вярваше, че е запознат с всички заговори на Гул'дан, не беше схванал величината на амбициите на уорлока. Тя беше огромна, колкото желанието на Кил'джейден да унищожи дренаите. Беше обширна като небето, дълбока като океана и остра като глада.

Гул'дан гледаше Нер'зул с презрение, докато старият орк, който навремето бе негов учител, сега седеше свит в ъгъла. Погледът му се отправи към блестящите очи на Кил'джейден и величественото същество кимна.

— Свидай ги — каза Кил'джейден, а устните му се разделиха в усмивка и откриха остриите му бели зъби. — Те ще дойдат, когато ги повикаш. И ще танцуват на твоята музика. Аз ще се погрижа за това.

Съюзници. Те имаха нужда от съюзници.

Гул'дан се чудеше как така Кил'джейден не го беше предвидил. Орките наистина бяха мощни, особено когато бяха правилно контролирани и насочвани. През дългите месеци, вече повече от година, откакто започна войната, те станаха още по-силни. Най-добрите им мозъци бяха започнали да разбират технологията на дренаите. Беше започнал строеж на централна крепост, която Гул'дан нарече Цитадела. Там щеше да бъде настанена, обучавана и въоръжавана армията им. Орките никога досега не бяха правили подобни неща и Гул'дан се гордееше с идеята си.

Имаше воини и шамани — сега, разбира се, уорлоци, имаше лечители и занаятчии. Първите три вида орки имаха ясна роля и не им

липсваше възможност да изпълняват задълженията си. Занаятчиите допринасяха на различни нива — изработваха брони и оръжия, издигаха сгради, с които се възнаграждаха онези, които славно обливаха телата си с дренайска кръв. Някои приемаха тези работници като по-нисша класа орки. Самият Гул’дан тайно си мислеше същото. Но той беше достатъчно мъдър, за да оцени работата им. Макар тя да не беше особено славна и едва ли можеше да им спечели някакво признание, беше толкова необходима, колкото желанието на война за борба или умелите заклинания на уорлока.

Тези, които осигуряваха храна, подслон, оръжия — воините и уорлоците нямаше да стигнат далеч без тях. Затова Гул’дан беше започнал да раздава хвалби на занаятчиите, а хубавият резултат бе, че те се вдъхновяваха да работят още по-усърдно и постепенно да се усъвършенстват. Но въпреки че всеки член на клан правеше всичко по силите си и Гул’дан разполагаше с шпионин във всеки клан, за да е сигурен в това, все пак не беше достатъчно.

Завладяването на Телмор се оказа изненадващо лесно и силно повдигна духа на всички. Но Гул’дан знаеше, че успехът на Ордата се дължи до голяма степен на чист късмет. Никой в онзи таен град и за миг не си беше помислял, че домът им може да бъде разкрит и опустошен за няколко часа. Дренаите вярваха, че са в пълна безопасност, защитени от магията на зеления камък, който Гул’дан нарече „Сянката на листото“^[1] — камъкът, който ги скриваше от очите първо на огрите, а после на орките. Тази лесна победа нямаше да се повтори. Как можеше...

— Огри — замислено промълви той и потупа издадената си брадичка с ноктестия си пръст.

* * *

— Огри... Категорично не! — извика Блекхенд.

Той взе разстоянието между себе си и Гул’дан на две крачки и се изправи пред по-дребния орк. Гул’дан трябваше да използва всяка капка смелост, която можа да изсмуче от себе си, за да не отстъпи пред страховитото лице, което се появи само на сантиметър от неговото.

— Хайде сега, Блекхенд — каза благо Гул'дан. — Успокой се и ме изслушай. Все пак не друг, а ти ще имаш най-голяма полза от това.

Блекхенд се хвана на думите му. Той изръмжа, изсумтя и отстъпи назад. Гул'дан се постара да не покаже очевидното си облекчение.

— Те са помияри — изръмжа Блекхенд. — Много отдавна са врагове на орките. Много по-отдавна от дренаите. Каква полза бих могъл да имам аз?

„Да си дойдем право на думата“, помисли си Гул'дан със задоволство. Правилно беше преценил Блекхенд.

— Има орки, които все още мърморят, че не си бил честно избран — каза Гул'дан. — Ако пожънеш успех с това, ще добавиш още слава към името си.

Блекхенд присви очи.

— Може би — призна той. — Но дали огрите ще се съгласят на подобно нещо?

Гул'дан си позволи да се усмихне.

— Ще се съгласят, ако ги накараме — отвърна той, а Блекхенд отметна глава назад и избухна в смях.

* * *

Оргрим нервно се намести на седлото и погледна към вожда си. Когато Блекхенд му обясни какво иска да направи, Оргрим се възпротиви. През годините той бе участвал в безброй ловни хайки, за да елиминират огрите. Той приемаше това много по-лично, отколкото повечето орки. Оргрим така и не се отърси от срама си, че преди години бе побягнал от един такъв тромав и едроглав гигант. А сега Блекхенд предлагаше такова нещо...

Но Оргрим знаеше, че какъвто и да беше вождът му, а той беше много неща, които Оргрим не харесваше, той все пак бе добър стратег. Можеше да признае, че планът му е добър, ако успееше да пренебрегне емоциите си. Затова се съгласи да го подкрепи.

Получаването на информация беше рисковано. Блекрок бяха заловили трима огри и им отне цяла нощ да разговарят с тях, използвайки достатъчно малко думи, за да накарат измамно дундестите същества да проумеят целта им и да се съгласят да

сътрудничат. Сега всеки воин, уорлок и лечител от целия огромен клан чакаше, готов за битка.

Огрите им бяха казали къде се крият господарите им и ги бяха довели до това място — горска поляна в подножието на планинската верига Блейдс Едж^[2]. Те не се опитваха да се крият. Цялата местност беше покрита с отпадъци, а по земята се виждаха много следи от стъпки. Още докато Оргрим се оглеждаше, той успя да види малка група огри, които се дотърриха на открито. Явно си мислеха, че са в безопасност, също както дренаите в Телмор и може би преди година щяха да са прави. Но много неща се бяха променили от тогава.

Орките вече не бяха групи от разпръснати кланове, а единна бойна сила, готова да пренебрегне стара вражда в името на новата си омраза. Блекхенд яздеше отпред, обграден от тримата огри. Зад него бяха синовете му Ренд и Мейм, които тихо си говореха помежду си и от време на време се кикотеха. Отначало Оргрим беше против тези момчета да влизат в битка, но те бяха доказали, че са по-силни и по-добри от очакваното. Те не притежаваха хитростта на баща си, но определено бяха наследили жаждата му за кръв. Гриселда също тренираше, но тя не беше роден воин като братята си. И все пак имената на момчетата им подхождаха. Баща им ги мерна с гневни очи и те моментално се укротиха.

Оргрим се чудеше дали Блекхенд ще произнесе реч и се надяваше да не го прави. Военачалника беше най-добър на действия, а не на думи и кланът му бе повече от готов да го следва. За негово облекчение Блекхенд огледа морето от воини, кимна и даде заповед за атака.

Първата вълна се спусна напред с диви викове и заля предпланинската местност, където се криеха огрите. Отначало гигантите бяха толкова объркани, виждайки трима от своите на страната на орките, че просто стояха и се оставиха да бъдат избити. После, когато бавните им мозъци започнаха да проумяват, че това е атака, съществата живнаха. Те все пак не атакуваха своите хора, които се потърриха през редиците им, за да разговарят с водача на стражите, скрит в пещерата.

Оргрим беше решен да се забавлява на това клане на огри, което явно за последен път щеше да му се позволи, и размахваше дуумхамъра с нещо, наподобяващо радост. Вълкът му беше бърз и

лесно се промъкваше между дебелия като дънери крака на огъра, който безсилно се гневеше и замахваше яростно с боздугана си. Оргрим си спомни колко огромни му се струваха, когато бе дете. Те все още си бяха големи, но той също порасна и освен това сега умело държеше легендарно оръжие. Оркът нарани пиццала на огъра и той изрева от болка. Вълкът на Оргрим отскочи встрани от пътя на гиганта, който се сгромоляса и разтърси земята. Опита да се изправи, отблъсвайки туловището си от земята с големите си дебели ръце, но други орки Блекрок вече се бяха нароили около него. По-бързо, отколкото дори Оргрим успя да види, огърът умря, облян в кръв от над двайсетина разреза.

Оргрим се обърна навреме, за да види как един от другарите му полита във въздуха, погубен от един-единствен удар на огромния огърски боздуган. Ръмжейки, Оргрим се съвзе и се спусна към убиеца, но чу някой да вика „Стой! Стой!“ и се спря.

Това бе доказателство за властта на Блекхенд, която дори сега, когато повечето Блекрок бяха погълнати от жаждата си за кръв и желанието да убият древен враг, ги накара да спрат. Огрите не спряха, или поне не веднага и Оргрим трябваше да избяга от битката, докато бавният мозък на огъра разбере какво се случва. Мисълта за бягство го притесняваше. „Това е за доброто на всички нас, Оргрим“ — каза си той.

Той се обърна и видя как огрите, които се бяха сприятелили с Блекрок, разговаряха със своите. Или по-скоро ревяха срещу тях и от време на време ги удряха. Поне огрите бяха спрели да гонят отстъпващите орки и изглежда се бяха заслушали. Един от тях, по-едър и окичен с нещо като официален колан, явно наистина притежаваше мозък. Оргрим не разбираше долните същества и използва затишието да се успокои и да пие вода.

— Нямам търпение пак да можем да ги убиваме — каза Ренд.

Оргрим се обърна към по-големия син на вожда си.

— Ако успеем, те ще се бият на наша страна — каза му Оргрим.

— Няма да ви бъде позволено да ги убивате.

Мейм се изплю.

— Х-м, вярно. Ще ги убиваме тайно.

Оргрим се намръщи. На него самия му се искаше същото, но...

— Неколцина вече са мъртви заради усилията ни да постигнем успех. На баща ви няма да му хареса, ако се опитате да подкопаете работата му.

Ренд се усмихна подигравателно.

— И кой ще му каже?

— Аз. Ако планът проработи и те ни послушат... и ако някой от тях умре, вашите имена ще са първите, които ще спомена.

Ренд го изгледа заплашително. Сега той бе толкова млад, че по-скоро изглеждаше като недовошно дете, но вътрешно Оргрим се изпълни с лошо предчувствие. Той никога не бе харесвал Блекхенд и с изключение на малката Гриселда, още по-малко харесваше децата му. Не беше сигурен дали се дължи на възпитанието им или на насилствения им растеж, но в тях имаше нещо тъмно, което Оргрим долавяше. Един ден, ако оцелееха и започнеха да използват мозъците си в допълнение на мощните си мускули, Ренд и Мейм щяха да бъдат още по-опасни и смъртоносни от баща си.

— Казах ти, че няма да ни послуша, Ренд — каза раздражено Мейм. — Старецът е забравил какво значи вените да пулсират от кръвожадност. Да вървим.

С една последна самодоволна усмивка Ренд последва брат си. Оргрим въздъхна. Точно сега имаше много по-големи проблеми от тези двама младоци. Той насочи внимание към преговорите, въпреки че се съмняваше огрите да познават тази дума.

Изглежда атаките бяха спрели. Блекхенд, който беше напуснал бойното поле, както беше заповядал да направят всички от клана му, сега насочи вълка си обратно към събралите се огри. Оргрим се присъедини към вожда си, пристигайки точно навреме, за да чуе водача на стражата.

— Ние не харесва грони. Грони наранява нас.

Той повика един огър, който се обърна, за да покаже гърба си на Оргрим и Блекхенд. Целият му гръб беше покрит с белези. Оргрим не изпита и капка състрадание към съществото, все пак с години огрите бяха причинявали много по-лоши неща на орките. Но бе полезно да знае. Пленените огри също бяха говорили за такива неща и сега кимаха като истински мъдреци.

— Какво дадете ако ние с вас? — попита настоятелно стражът.

Блекхенд се усмихна.

— Е, със сигурност няма да ви бием.

Оргрим се сети за синовете на самия Блекхенд, но си замълча.

— Ще се погрижим да сте добре нахранени и ще ви снабдим с нужните оръжия.

Оргрим се успокои, че Блекхенд не им обещава брони, защото поне трима орки трябваше да се лишат от брони, за да се осигурят материали за броня на един-единствен огър. И за щастие, стражът — явно един от по-умните огри — още не бе достатъчно досетлив, за да се сети за това.

— Ще имате храна, подслон и удоволствието да смачквате дренаите на малки мокри следи по тревата.

Останалите огри слушаха внимателно и сега един от тях буквално заподскача от радост.

— Аз смачква! — изрева весело той и още няколко подхванаха простата, но явно особено развеселяваща фраза.

Блекхенд изчака ентусиазмът им да позатихне, преди да продължи.

— Значи се договорихме?

Огърът-капитан кимна.

— Няма повече наранява огри — изрева той и се обърна към хората си.

Малките му очички блестяха насълзени и този път, виждайки огрите с покрити с белези гърбове, Оргрим изпита леко съжаление към тях. Но съвсем леко.

— Как се казваш? — попита Оргрим.

Капитанът премести погледа си към него.

— Крол — отвърна той.

— Значи, Крол — бързо се намеси Блекхенд, преди заместникът му да успее да каже нещо друго. — Кога мислиш, че ще можем да организираме съвместна атака?

— Сега — отвърна Крол и преди Оргрим или Блекхенд да се възпротивят, той изрева нещо на страховития си роден език.

Другите огри заподскачаха и земята под краката им се разтнесе. После всички се обърнаха и се прибраха в пещерата. Блекхенд хвърли поглед към Оргрим, който сви рамене. Той подозираше, че е по-лесно да спрат вълна, отколкото наплив на глупави единодушни гиганти.

— Извикай ги — каза Блекхенд.

Оргрим извади рога от клефтхуф и го наду. Орките изреваха радостно и се спуснаха обратно към тях.

Нямаше време да напомнят за плана на клана Блекрок. Оргрим се надяваше да го помнят, особено фанатизираните Мейм и Ренд. Очакваха ги достатъчно много огри за убиване, но трябваше да убият точно определените гиганти. Защото, ако не го направят и ако дадат на огрите причина да се съмняват в този неочакван и особен съюз, единствените Блекрок щяха да останат бебетата, старците и женските в лагера им.

Оргрим не беше оптимистично настроен. Кланът Блекрок винаги е бил свиреп в битка. Блекхенд беше повече от хитър дивак и Оргрим не беше пропуснал да забележи, че отскоро в клана му бе започнала да се прокрадва някаква маниакална ярост. Докато насочваше вълка си към пещерата, за да се присъедини към щурма на другарите си, той се зачуди дали очите му не го лъжат. Със сигурност зеленикавият оттенък на кожата на орките до него бе само трик на светлината.

[1] „Сянката на листото“ — Leafshadow (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Блейдс Едж — Blade's Edge (англ.) — blade (острие); edge (връх). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Дом. Това е дума, идея, която изпълва сърцето с копнеж, независимо от расата му.

Домът може да е древна земя на предци или ново място, което някой е направил свое. Домът може да се открие дори в очите на любимото същество. Но всички ние се нуждаем от него и знаем, че без него сме по някакъв начин незавършени.

Дълги години наред всеки клан имаше свой собствен дом. Имаше своя свещена земя, свои духове на земята, въздуха, водата, огъня и Дух на Пустошта.

Изкореняването ни започна и продължи, и ставаше все по-разтърсващо, докато накрая дойдохме в Калимдор. Тук открих дом за скитащия си народ. Открих място за отдих и убежище, където да се прегрупираме и преустроим.

Домът за мен сега носи името на баща ми — земята на Дуротар.

Дуротан вдигна глава и подуши въздуха. Миризмата, която изпълни ноздрите му, бе на смърт и съхнещи тленни останки и беше някак остра. Не бе миризмата на нещо горящо, не съвсем, но подобна. Навремето Дрек'Тар можеше по-добре да определя миризмите от него, но тези дни отдавна бяха минали. Той вече не беше шаман, а уорлок. Вече не можеше да повика въздуха, който да му доведе подробна информация, сякаш е изписана на пергамент. И по-лошото бе, че Дрек'Тар, както и другите уорлоци от клана Фростулф, като че ли не се интересуваха от това.

Известно време нямаше дъжд и лятото беше по-горещо от обичайното. Това бе второто лято поред, когато почти не преваливаше дъжд и на Дуротан му хрумна да коленичи и да зарови пръст в земята. Преди беше плодородна и глинеста, имаше тъмнокафяв цвят и излъчваше богат аромат. Сега пръстите му лесно задълбаваха в прахта. Кората се трошеше между пръстите му и веднага се превръщаше в пясък, който не можеше да задържи трева или посеви, не можеше да задържи нищо. Сипеше се между пръстите на ръката му като вода.

Той усети, че Драка приближава, но не се обърна. Ръцете ѝ обвиха кръста му и тя се притисна в гърба му. Двамата останаха така за известно време и после тя го стисна за последен път и отстъпи в страни, за да се изправи пред него. Дуротан изтупа ръцете си.

— И без това никога не сме разчитали особено на посевите — каза тихо той.

Драка го изгледа с тъмните си мъдри очи. Сърцето го болеше да я погледне. Тя беше по-добра от него в толкова много отношения. Но тя бе съпруга на вожд, а не вожд и не ѝ се налагаше да прави изборите, пред които се изправяше той. Изборите, които имаше.

— Най-вече разчитаме на това, което можем да уловим — каза Драка. — Но животните, които ловуваме, преживяват от това, което земята им дава. Ние всички сме свързани. Шаманите го знаеха.

Тя замълча, когато един от по-младите уорлоци притича покрай тях, следван от дребно подскачащо същество. Докато се разминаваше с тях, то се обърна към Драка и се усмихна, разкривайки пълната си с остри зъби уста. Драка не можа да се сдържи и потръпна.

Дуротан въздъхна и ѝ подаде свитък.

— Току-що го получих. Трябва да се подготвим за дълъг път. Трябва да напуснем земите си.

— Какво?

— Заповед на Блекхенд. Той се е преместил в онази нова Цитадела, която бе построена за него, и иска армията си там. Вече не е достатъчно просто да се присъединяваме към атаката. Трябва да живеем заедно и да сме готови да последваме Блекхенд накъдето ни поведе.

Драка се вторачи в него с невярващи очи и после погледна към свитъка. Тя бързо го прочете, нави го и му го подаде.

— По-добре да се приготвяме — каза тихо тя, обърна се и се отправи към палатката им.

Той се загледа след нея и се зачуди какво точно му къса сърцето при тази гледка.

Цитаделата не беше завършена, но в мига, когато се появи в полезрението на Дуротан, той застина на място. Около него някои зашушукаха изумени.

— Толкова е мощна!

— Толкова е голяма!

— Като за Военачалник!

Ако Дуротан се беше обадил, щеше да каже нещо като: „Богохулство! Петно за земята. Никаква хармония с всичко, което сме“.

Пътуващият клан Фростулф бе все още на много километри от Цитаделата, която бе кацнала на хоризонта като мишелов. Нищо в дизайна ѝ не подсказваше, че е творение на орките. Тази конструкция, този архитектурен кошмар, тази обида за окото и духа бе по-голяма дори от дренайските сгради. Разбира се, Дуротан знаеше какво е предназначението ѝ и всъщност трябваше да е огромна, за да бъде постоянен приют на елитната армия на орките. И все пак той очакваше нещо по-различно.

Вместо гладките, заоблени линии, характерни за постройките на дренаите, тази крепост имаше остри и ръбати очертания. Вместо да допълва пейзажа, тя изпъкваше. Издялана от черна скала и нащърбено дърво и метал, тя стоеше като наежена към небето. Дуротан знаеше, че от тук може да се види само главната кула, но това му стигаше. Той стоеше, сякаш беше пуснал корени на мястото си, без да има желание да направи и една крачка към това чудовищно творение.

Дуротан размени мълчалив поглед с Драка. Само те двамата ли можеха да го видят? Останалите от клана Фростулф продължаваха напред, задминавайки вожда си. Дуротан с неохота потупа вълка си и потегли напред.

От близо крепостта не изглеждаше по-добре. Сега Дуротан можеше да види и другите сгради — казарми, силози, широки равни заграждения за тренировки, в които се помещаваха огромни оръжия,

каквито досега не беше виждал. Те също изглеждаха мрачни, опасни и смъртоносни.

Официозни членове на клана Блекрок и други формално посрещнаха Дуротан и изпратиха орките Фростулф към една равна местност в западната част на комплекса, където да издигнат палатките си. Малко преди здрачаване Дуротан получи покана да докладва в двора на Цитаделата заедно с още няколко от хората му. Групата от двайсетина орки отиде до мястото и зачака.

Вождът на Фростулф първо чу барабаните в далечината и се напрегна. Изрично ги бяха инструктирали да не носят оръжия, а само да дойдат и да изчакат... не пишеше точно какво. Драка нервно погледна към него. Той не можеше да я успокои, защото самият той нямаше представа какво предстои.

Барабаните се приближаваха. Земята под краката на Дуротан започна да се тресе. Такова нещо беше обичайно, когато барабаните се движеха в кръг, но толкова отдалеч? Той чу разтревожено шушукане и разбра, че не е единственият, който се е притеснил.

Земята продължаваше да се тресе, а вибрациите се усилваха. Ездачите Блекрок се приближиха с тържествени изражения.

— Не се бойте, горди членове на Ордата! — извика един от тях. — Новите ни съюзници, доведени от великия Блекхенд, приближават! Приветствайте ги!

Имаше нещо познато в начина, по който се тресеше земята. Единственият друг път, когато Дуротан бе преживял такова нещо бе, когато бягаше от...

— Огри! — изкрещя някой.

И наистина, сега Дуротан ги видя. Десетки, огромни и целенасочени, те пристъпваха към събралата се група орки. Появиха се още ездачи на вълци от клана Блекрок, които крещяха и триумфално надуваха рогове. Тълпата подивяваше от радост, крещеше, танцуваше и подвикваше диво.

Това са новите съюзници? Дуротан не можеше да повярва. Още докато ги гледаше, без да може да намери думи, пред очите му се появи най-големият огър, когато някога беше виждал. Самият Блекхенд яздеше до него, грациозно и гордо, сякаш мамутът до него не го караше да изглежда като детска играчка.

— Ще смажем дренаите! — изрева Блекхенд и като че ли са чакали сигнал, огрите, маршируващи до него, нададоха вой:

— Мачкай! Мачкай! Мачкай!

За един ужасен, разтърсващ миг Дуротан отново се почувства като детето, което бягаше от едно такова чудовище. Той примигна и отново в съзнанието му изплува силното тяло на баща му, смазано и потрошено, кръвта му се стича по земята, а черепът му — раздробен от един-единствен удар на огърски боздуган.

Орките се бореха в съюз с чудовищни слабоумни същества, опитвайки се да унищожат интелигентна мирна раса. Светът бе полудял.

* * *

Велън потръпна. Помощникът му стоеше до него и му поднасяше топла, успокояваща напитка, но Пророка я отказа. Никаква напитка не можеше да го успокои сега. Вече не можеше да има никакво спокойствие.

Той скърбеше от новината за превземането на Телмор и загубата на скъпия си другар Ресталаан. Но беше особено мъчително да разбере как е започнала атаката. Велън беше забелязал нещо специално в младия Дуротан и след като попадна в ръцете на орките, той само затвърди вярата си във вожда на клана Фростулф. Но сега това...

Дуротан и Оргрим бяха единствените орки, видели как зеленият кристал защитава града. Единият от тях беше запомнил заклинанието, което сваля защитното прикритие на камъка. Шепа дренаи бяха успели да избягат и да дойдат тук, в Храма на Карабор. Раните им бяха излекувани, но нито Велън, нито някой друг можеше да им помогне да излекуват разбития си дух.

Но тепърва предстояха по-лоши новини. Бегълците не говореха за унищожителните им оръжия, състоящи се единствено от прости лъкове и стрели, секири, копия и чукове. С тихи, приглушени гласове те описваха зеленикавочерни мълнии, предизвикващи ужасна болка, за изтезания отвъд възможностите на някогашните шамани. Те разказваха за същества, издаващи нечленоразделни звуци и подскачащи в краката

на онези, които владееха магия, основана върху страдание и мъка. Те разказваха за ман'ари.

Изведнъж много неща си дойдоха на мястото с ужасяваща логика. Внезапните, безразсъдни атаки на орките. Рязкото подобряване на технологията и уменията им. Фактът, че бяха обърнали гръб на шаманизма — религия, за която Велън бе разбрал, че изисква двупосочна връзка между силите на елементите и онези, които ги използват. Тези, които контролираха ман'ари, не търсеха баланс или хармония със силите им, те искаха власт. Също както Кил'джейден и Аркемонд.

Орките не бяха нищо повече от пионки в ръцете на ередарите. Велън знаеше, че останалите дренаи, „изгнаниците“, са истинската цел. Ордата на орките, вече подсилена от невероятно мощни същества, беше оръжието, с което Кил'джейден се опитваше да го унищожи. За един кратък миг Велън се зачуди дали водачът на тази нова Орда би го изслушал и би се вразумил, дали би се обърнал, за да се бие на страната на дренаите, за да победи Кил'джейден, след като разбере как е бил използван.

Но почти моментално се отърси от тази мисъл. Имаше вероятност тези, които се подчиняват на Кил'джейден, да знаят за истинската същност на ередарите и тяхната цел, и предложението за власт да изглежда както реално, така и изкусително. Така се бяха поддали Аркемонд и Кил'джейден, а те бяха много по-стари, силни и мъдри от орките.

А сега още една идея добавяше сол в раната. Идеята за тромави огри в съюз с орките — нещо, което преди би отхвърлил като сън, възникнал от прекалено пикантна храна. Сега той знаеше, че е самата истина. Нещо беше променило вродената същност на орките толкова драстично, че те се бяха съюзили със същества, които са ненавиждали поколения наред, обръщайки се срещу дренаите — народ, с който почти толкова дълго са били мирни другари.

Ако това се беше случило на друго място, отговорът щеше да е прост. Велън щеше да събере хората си и да избяга, разчитайки на подкрепата на наару. Но корабът им се беше разбил и К'уру лежеше там и умираше. Вече нямаше друг изход, освен да се борят с Ордата и да се молят по някакъв начин да оцелеят.

„А-ах, К’уру, стари приятелю. Как ми липсва мъдростта ти сега и колко ми е тежко, че си в ръцете на врага, който дори не осъзнава, че съществуващ.“

Близко до сърцето си той държеше кристала, наречен „Песен на духа“^[1], и усети слабо проблясване от умиращия наару. Велън затвори очи и склони глава.

* * *

Гул’дан се огледа в стаята с пълно задоволство. Всичко се развиваше според плана. От известно време Съветът в сянка беше започнал да се събира и засега Гул’дан бе убеден, че правилно е подбрал членовете му. Всички те бяха готови... не, повече от готови да загърбят хората си, за да задоволят собствената си жажда за власт. Вече бяха постигнали толкова много, следвайки пионката си, която беше достатъчно глупава да повярва, че е истинска част от Съвета, докато всъщност бе само техен говорител. Лесно беше да бъде избран за Военачалник и докато Съветът му се усмихваше и кимаше одобрително за краткото време, през което присъстваше на срещите, той не се съмняваше в позицията си.

Но Блекхенд винаги си тръгваше преди да започне същинската среща — беше изпращан на някоя мисия, която да изпълни огромните му гърди с гордост.

— Поздрави — каза Гул’дан, намествайки се в стола си начело на масата.

Както винаги, Нер’зул се свиваше в ъгъла, без да бъде поканен да седне при останалите, но му беше позволено да слуша разговорите им. Така беше решил Кил’джейден и макар Гул’дан да не беше сигурен защо благодетелят му желае това, той предпочиташе да запази благосклонността на Кил’джейден и не възразяваше.

Съветът размени формални поздрави и Гул’дан премина на въпроса.

— Как реагират кланове на идеята за съюза ни с огрите? Каргат, да започнем с теб.

Вождът на клана Шатърд Хенд се усмихна и изсумтя.

— Те са кръвожадни и не ги интересува кой им помага да прерязват дренайски гърла.

Груб смях изпълни пещерата и мнозина от Съвета кимнаха одобрително. На слабата светлина от факлите на Гул’дан му се струваше, че очите им светят в оранжево. Някои от тях, обаче, се намръщиха и не се присъединиха към веселбата.

— Чух, че някои от клана Уайтклоу^[2] протестираат — каза един от тях. — И Дуротан от клана Фростулф все още е под наблюдение, въпреки че поведе атаката над Телмор.

Гул’дан вдигна ръка.

— Не се тревожете. Отдавна замислям нещо за Дуротан.

— Защо още не е елиминиран? — изръмжа гневно Каргат. — Лесно ще го заменим с някого, който одобрява плановете ни. Дуротан все повече се слави с недоволството си от позицията на Блекхенд... както и от твоята.

— Точно затова все още ми е нужен жив — отвърна Гул’дан, оглеждайки се, за да види кой друг го разбира, без да е нужно да дава повече обяснения.

Той срещна разбиране у няколко лица, но останалите все още изглеждаха объркани и гневни.

— Защото той е известен с по-умереното си отношение — продължи Гул’дан, със съжаление, че трябва да разяснява подобни неща на някого от Съвета. — Когато той най-накрая реши да направи нещо, всеки, който до момента е имал някакви съмнения, го следва. Той говори от името на мнозина, които не смеят да гъкнат. Ако Дуротан е съгласен, тяхната логика им казва, че всичко е наред. Както спомена Каргат, кланът Фростулф не е единственият, който явно има възражения.

— Но... ако настъпи момент, в който той се възпротиви? Ако реши да не престъпва някаква граница?

Гул’дан се усмихна ледено.

— Тогава ще се справим с него по такъв начин, че да не застрашаваме властта си. Както правим винаги.

Гул’дан реши да смени темата. Той се наведе напред и постави ръцете си на масата.

— И като стана дума за онези, които възразяват. Чух, че все още има такива, които се опитват да се свържат с елементите и предците.

Един от членовете изглежда се притесни.

— Опитвах се да ги разубедея, но не знам как да ги накажа за такова нещо. Все пак точно вярата, че предците ни искат да атакуваме дренаите, направи възможно всичко това.

Той прозвуча малко дръзко. Гул'дан се усмихна благо.

— Така е, наистина. Това бе стръвта, на която всички се хванаха толкова бързо.

Той погледна към Нер'зул. Старият шаман срещна погледа му и бързо склони глава. На тази стръв се беше хванал и самият той... стръв, която не изглеждаше толкова изкусителна за Гул'дан.

— Това повече не е нужно — продължи Гул'дан. — Трябва да се уверим, че няма да се върнем към старите си обичаи. Наистина извадихме късмет с плановете си и заедно с огрите има голяма вероятност успехът да продължи да ни следва. Но ако се появят някакви пречки, ако някоя битка не завърши добре, тогава тези, които не могат да откъснат шаманизма от сърцата си, може да намерят подкрепа у някои сънародници. Не можем да позволим подобно нещо.

Той замислено потупа брадичката си.

— Трябва да направим повече от това да окуражаваме уорлоците. Трябва активно да настроим хората срещу шаманизма. Ще бъде много жалко, ако по някаква причина предците все пак успеят да се свържат с потомците си.

Той отново погледна към Нер'зул. Единствено когато Нер'зул отиде в свещената планина и успя да говори с предците, разбра какво всъщност се случва. Преди това дори самият мощен шаман бе мамен от илюзии. Тогава отговорът беше ясен.

* * *

Дълбоко в безплътното пространство се носеха спящите същества на светлината. Те помнеха какво се бе случило и бяха надникнали в бъдещето. Те живееха тук от много време, подхранвани от Другия, който беше като тях, но не точно като тях. Те усещаха, че той вече е поел по пътя на бавната смърт. До неотдавна живееха в това състояние на битие-небитие в мир и спокойствие. Но сега се беше появила скверност, омраза и опасност. Те вече не можеха да

достигнат спящите, любими живи. А любимите живи не идваха както преди, за да напълнят свежения басейн и несъзнателно да удължат живота на Другия. Само Невероятно измадения дойде, плака и се моли, но бе твърде изгубен в илюзия, за да му помогнат.

Изведнъж дълбокият им сън бе нарушен. Те потрепериха. Изпълни ги болка и те извикаха за помощ Другия, който не можеше да им помогне, който не можеше да помогне на себе си. Идваха тъмните нечестиви неща, които преди бяха красиви неща. Предците усетиха приближаването им.

Те дойдоха безжалостно, свързаха силите си, създадоха кръг от мрак и разлъка около подножието на планината. Видим мрак тантуваше около изменените неща, които бяха последвали Саргерас, подмамани от обещанието за власт, подхранвани сега от обещанието за пълно унищожаване. Предците усетиха как кипящата, концентрирана омраза се слива като проява на зеленикавочерна енергия, завихряща се около няколко пипала, които се опитваха да се свържат. Бавно и безмилостно тяхната примка се стегна и като въже от тъмна енергия задуши планината, запечатвайки я така, че никой изгубен орк да не може да влезе в нея, нито пък някоя безумна душа да успее да я напусне.

И сега, докато кръгът се затваряше, Другия също викаше от мъка. След като шаманите не можеха повече да му носят вода, той нямаше да може да продължи да се лекува сам. А без Другия нямаше да ги има и предците.

Много далеч няколко орки, които тайно живееха като шамани, потрепериха и заплакаха в съня си, а сънищата им се превърнаха в кошмари на безкрайно изтезание и неизбежна гибел.

[1] „Песен на духа“ — Spirit’s Song (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Уайтклоу — Whiteclaw (англ.) — white (бял); claw (нокът). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

Аз принадлежа на второто поколение шамани, но също така съм и водач на втората, надявам се, по-добра и по-мъдра Орда. Говорил съм с елементите и духовете и много пъти съм работил в хармония с тях, въпреки че почти толкова пъти са ми отказвали помощта си.

Но никога не съм виждал духовете на предците дори и на сън. Душата ми копнее за такава връзка.

До съвсем неотдавна тези, които вървяха по пътя на шамана, дори не можеха да мечтаят да тръгнат отново по него, а сега го правят. Може би един ден бариерата между нас и любимите ни мъртви също ще се вдигне.

Може би.

Но се чудя дали, ако те наистина знаят колко сме се отдалечили от любимите им учения, ако са видели какво сме направили в Дренор, какво направихме с Дренор... Може би дори сега ще ни обърнат гръб и ще ни оставят на съдбата ни.

И ако изберат да го направят, не мога да ги виня.

— Не разбирам — каза Гън.

Той беше най-младият уорлок в клана и Дуротан с горчивина виждаше в него един идеалист. Беше забелязал как Гън сбръчква нос, виждайки странното същество, което бе принуден да съживи в битка срещу дренаите. Беше виждал как по лицето на младежа се изписва съжаление, когато жертвата пред него се сгърчва от болка. Дрек'Тар

насочи вниманието на Дуротан върху младежа, когато Гул'дан направи своята декларация.

— Какво лошо има в това да вярваме, че един ден елементите отново ще ни съдействат? И защо да не мога да отида до Ошу'гун?

Дуротан нямаше отговор. Постановлението, че никой повече не трябва да практикува шаманизъм под страх от сурово наказание или изгнание, или смърт в случай на неколккратно нарушение, сякаш се появи от нищото. Наистина, повечето от тези, които бяха поели по пътя на шамана, се бяха отказали от него, когато елементите ги изоставиха. Но какво щеше да стане с предците? Защо точно в този момент на криза и нужда Гул'дан беше решил да лиши орките от най-свещеното им място?

И точно защото Дуротан нямаше отговори за младежа, който ги заслужаваше, той все повече се гневеше. Гласът му беше груб и дълбок.

— За да подсигури триумфа ни срещу дренаите, нашият Военачалник привлече определени съюзници. Тези съюзници ни дадоха вещерските сили, които контролирате. Не ме лъжи, знам, че си доволен от резултатите.

Гън ровеше в земята с острите нокти на дългите си пръсти. Той извади един камък и започна да го подхвърля с ръка. Дуротан се намръщи, виждайки кожата на младежа. Сушата на това място и суровите условия, при които се трудеха усърдно вече почти две години, бяха започнали да оказват влияние. Обичайно гладката кафява кожа, изпъната върху закръглени мускули, сега бе суха и люспеста. Гън неволно се почеса на място, където имаше по-загрубяла кожа. Дуротан погледна към новия слой под нея. Имаше зеленикав оттенък.

И за миг Дуротан усети странна животинска паника. Той положи усилия да запази спокойствие и погледна отново. Нямаше грешка — кожата наистина беше леко зеленикава. Нямаше представа какво означава това, но беше нещо ново и странно и той инстинктивно не го хареса. Гън като че ли не беше забелязал. Той изсумтя, захвърли камъка и се загледа как изчезва в далечината. Ако Гън беше по-голям, щеше да усети предупредителния тон в гласа на вожда си. Но той бе млад и погълнат от собствените си грижи и не забеляза предупреждението.

— Заклинанията... съществата, които ми се подчиняват... Радвам се, че вършат работа. Но не ми харесва *как* го правят. Вижда ми се... вижда ми се нередно, вожде. Убийството е убийство и елементите ми даваха сили, които също убиваха врага. Но никога не съм се чувствал по същия начин с тази нова сила. Ние поведохме тази война, защото предците ни казаха, че трябва да елиминираме дренаите — продължи Гън. — Щом е така, защо Гул'дан сега твърди, че не можем да разговаряме с тях?

Нещо в Дуротан се прекърши. Той нададе яростен вой и изправи момчето на крака. Сграбчи младия уорлок за ризата и почти опря лицето си в неговото.

— *Няма значение!* — извика той. — Ще правя това, което е най-добро за клана Фростулф, и сега това означава да изпълнявам заповедите на Гул'дан и Блекхенд. Ти също ще изпълниш заповедта!

Гън се вторачи в него. Гневът на младежа се стопи така бързо, както се появи, и бе заменен от тъга. Дуротан прошепна строго в ухото му:

— Няма да мога да ти помогна, ако не го направиш.

Гън го изгледа и за миг очите му проблеснаха в странно оранжево. После сведе поглед и въздъхна.

— Разбирам, вожде. Няма да направя нищо, с което да накърня честта на клана Фростулф.

Дуротан го пусна. Гън отстъпи назад, приглади дрехите си, поклони се и се оттегли. Раздвоен, Дуротан се загледа след него. Гън също усещаше нередността в начина, по който се развиваха нещата. Но един-единствен младеж, който се опитва да се свърже с елементите, не можеше да им се противопостави. Нито пък един-единствен вожд, мислеше си горчиво Дуротан.

* * *

Следващото място, което падна под мощта на Ордата, беше свещено.

Веднага след официалната забрана на шаманизма дойде заповед за атака на мястото, което дренаите наричаха Храм на Карабор. Въпреки че се намиреше близо до долината Шадоумуун,

потомствените земи на клана на Нер'зул, който беше взел името си точно от тази долина, никой орк не го беше виждал. Храмът беше свещено място и беше почитано като такова от орките. Или поне беше почитано досега. Блекхенд се изправи пред събралата се армия и започна надута реч срещу т.нар. „духовност“ на дренаите.

— Градовете, които завладяхме досега, бяха просто загрявка — заяви Блекхенд. — Много скоро ще унищожим столицата им. Но преди да разрушим най-важния им град, ще ги разрушим като народ. Ще щурмуваме това място! Съборете статуите им. Унищожете всичко, което е ценно за тях. Избийте духовните им водачи. Те ще загубят кураж и тогава... тогава превземането на столицата им ще е лесно като убиването на сляпо вълче.

Дуротан, който стоеше при другите въоръжени воители, погледна към Оргрим. И както почти винаги, старият му другар стоеше до Блекхенд. Оргрим вече майсторски поддържаше спокойно изражение, но не можеше напълно да скрие чувствата си от Дуротан. Той също знаеше какво означава тази мисия. Храмът беше домът на Велън. Пророка беше отишъл в Телмор само за ден, когато се срещна с Оргрим и Дуротан. Неговият дом беше храмът, където той се молеше и медитираше и служеше като пророк и водач на хората си. Те щяха да го убият, ако днес е тук. Беше достатъчно тежко да убият Ресталаан. Дуротан се молеше да не се налага да убива и Велън... ако имаше на кого да се моли.

Шест часа по-късно, когато се изкачи на върха на дренайския храм, той едва не се задуши от миризмата, която нахлу в ноздрите му. Вече познатата миризма на дренайска кръв, вонята на изпражнения и урина и острия мирис на страх. И сладък наситен аромат на тамян. Кръвта полепваше по подметките на ботушите му, докато тъпчеше разпилените треви. Те отделяха чист аромат, който по някакъв начин правеше другите миризми още по-непоносими...

Дуротан се преви и повърна, а в устата му остана горчив вкус. Той продължи да се дави, докато напълно изпразни стомаха си. После с разтреперани ръце изплакна устата си с вода и се изплю. В ушите му отекна груб смях и той се изчерви. Обърна се и видя двете зверчета на Блекхенд — Ренд и Мейм, които му се присмиваха.

— Само така! — каза Ренд все още захилен. — Това заслужават — повръщано и плюнки.

— Да — каза неоригинално Мейм. — Нашето повръщано и плюнки!

Мейм ритна близкия труп на духовник, облечен в бледовиолетови одежди, и се изплю върху него. Дуротан се извърна от отвращение и ужас, но не можа да си отдъхне. Накъдето и да погледнеше, всички орки правеха същото с труповете — оскверняваха ги, тършуваха из окървавените им разпокъсани дрехи и се перчеха подигравателно. Други пълнеха торби с красиво изработени купи, чинии и свещници. В същото време дъвчеха сладките плодове, оставени като дарение за божествата, които орките не познаваха, нито пък имаха желание за това. Добавил поредната победа към славата си, Блекхенд беше открил някаква алкохолна напитка и се наливаше толкова бързо, че част от зелената течност се разля по бронята му.

„В това ли сме се превърнали? Убийци на невъоръжени жреци, крадци на свещени за тях неща, осквернители на телата им? Майко Кашур... по някакъв начин се радвам, че си забранена за нас... Не бих искал да видиш това...“

* * *

— Завладяха храма — каза Кил'джейден. — Но не откриха наградата ми.

Гласът на Кил'джейден беше както винаги сладък като мед, но опашката му се мяташе буйно. Стомахът на Гул'дан се сви от страх.

— Велън Предателя трябва да е разбрал по някакъв начин — каза Гул'дан. — Все пак го смятат за пророк.

Огромната глава на Кил'джейден се завъртя яростно и Гул'дан едва се сдържа да не потрепери. После Кил'джейден бавно кимна.

— Прав си — каза той. — Ако беше лесен и глупав враг, сега щеше да е тук.

Гул'дан отново започна да диша. Част от него искаше да попита какво бе направил Велън на този, за когото беше сигурен, че е от неговия вид, за да си навлече толкова силна омраза. Но уорлокът беше достатъчно мъдър да си замълчи. Щеше да преживее и с незадоволено любопитство по този въпрос.

— След като превзехме храма им, Велики, сигурно всички оцелели са избягали в града. Те ще са там и ще си мислят, че са в безопасност, докато всъщност ще са в капан.

Кил'джейден изпъна алените си пръсти и се усмихна.

— Да — каза той. — Да. Храмът ще е ваш. Блекхенд достатъчно удобно се е настанил в Цитаделата. Но преди да заповядаш на малките си пионки да атакуват дренайската крепост, имам... малък подарък за тях.

Нер'зул изчака, докато Гул'дан бъде готов. Той гледаше с полузатворени очи как Гул'дан пише писмо след писмо, зацапва късите си и дебели пръсти с мастило, и със същите къси и дебели пръсти навира парче плод или къс месо в устата си. Явно това бяха важни писма, защото обикновено Гул'дан караше някой от мазните си преписвачи да ги разпратят.

Храмът беше превзет... или както Гул'дан предпочиташе — прочистен. Жреците, които останаха храбро и глупаво да се противопоставят на вълните от орки, бяха безмилостно избити с бързина и ловкост. Нер'зул разбра, че телата им са били осквернени и откри, че част от него все още пази достатъчно състрадание, за да успее да се отврати от тази мисъл. Тези осквернени тела отдавна ги нямаше, както и свещените им предмети. Голяма част от храма беше затворена, Съветът и слугите му не се нуждаеха от толкова много място. Някои мебели бяха прибрани за нуждите на Съвета. Други бяха изпочупени, изхвърлени и заменени с тъмните, зловещо изострени украшения, които бързо започнаха неразривно да се свързват с Ордата. Цялата структура получи новото име Черен храм и вместо жреци и пророци, сега приютяваше лъжци и предатели. И Нер'зул с горчивина си мислеше, че самият той спада към тях.

Накрая Гул'дан свърши с писмата. Той посипа пудра върху мастилото, за да не се размаже. После вдигна поглед към бившия си господар и го изгледа с едва прикрито отвращение.

— Адресирай ги и бързо ги предай на вестonosците.

Нер'зул наклони глава. Той все още не можеше да се кланя на някогашния си чирак, а и Гул'дан много добре знаеше колко е разбит и не го притискаше. Старият орк седна на стола, който Гул'дан освободи,

и в мига, когато тежките му стъпки престанаха да се чуват, започна да чете.

Гул'дан, разбира се, очакваше той да прочете писмата. И наистина, в тях не се съдържаше нищо, което Нер'зул да не знае. Той присъстваше на всички срещи на Съвета в сянка, въпреки че беше принуден да седи на студения под в Черния храм, вместо на огромната каменна маса, където седяха онези, които имаха истинска власт. Той не беше сигурен защо му бе позволено дори това, знаеше само, че Кил'джейден има причина да го иска там. Иначе беше сигурно, че Гул'дан отдавна щеше да се отърве от него.

Очите му преминаха по думите и той се погнуси от тях. Почувства се абсолютно безпомощен като муха, хваната в лепкавия сок, който се стича по кората на дърветата олемба^[1]. Или който някога се стичаше по тях. Нер'зул беше чул, че дърветата, които даваха сладкия нектар, са били или изсечени за дървесина, нужна за оръжия, или умираха. Старият орк се отърси от образа в съзнанието си и започна да навива пергаментите. Но очите му се спряха върху празните листи до все още пълната мастилница и писалката.

Идеята му беше толкова дръзка, че сърцето му за миг замря. Той бързо се огледа наоколо. Беше напълно сам и нямаше причина Гул'дан скоро да се върне. Гул'дан, Кил'джейден, Съветът — те мислеха, че е разбит, безобиден като стар беззъб вълк, който ще топли старите си кости край огъня, докато се предаде на смъртта в съня си. И до голяма степен бяха прави. Но не изцяло.

Нер'зул се беше примирил с факта, че позволи да му бъде отнета властта. Отнеха му властта, но не и волята. Ако му бяха отнели и нея, той изобщо нямаше да може да се възпротиви на Кил'джейден. Нер'зул не можеше да действа директно, но можеше да се свърже с някого, който може.

Пръстите му се разтрепериха, когато взе едно парче пергамент. Беше принуден да се спре за известно време и да се успокои, преди да напише каквото и да е. Най-накрая той надраска едно кратко съобщение, напудри мастилото и нави свитъка. Вълкът беше беззъб... но не беше забравил как да се бие.

* * *

Още заповеди за атаки. На Дуротан беше започнало да му писва от тях. Вече нямаше време за почивка, само битка, поправка на брони, ядене на все по-жилесто и сухо месо, спане на земята и после пак битка. Беше отминало времето на барабаните, празниците, смеха и ритуалите. На хоризонта идеалният триъгълник на Планината на духовете беше заменен с тъмен, зловещ образ на острие, от което от време на време се издигаше черен пушек. Някой твърдяха, че в планината спи някакво същество, което един ден ще се събуди. Дуротан вече не знаеше на какво да вярва.

Когато вестносецът си отиде, той разви свитъка и започна да чете отегчено. Но скоро започна смаяно да се облещва и докато го прочете до края, вече се потеше и трепереше. Той вдигна поглед от страх да не би някой да е успял да надникне в съдържанието на писмото. Покрай него минаваха орки, яздеци вълци, а по грубите им кожи и очукани брони се виждаше напластен прах. Никой не го удостои с повече от един бърз безразличен поглед.

Дуротан побърза да отиде при Драка, единствената в света, на която можеше да довери такава информация. Докато четеше писмото, очите ѝ все повече се разширяваха.

— Кой друг знае за това? — попита тихо тя, опитвайки се да запази спокойно изражение.

— Само ти — отвърна също толкова тихо той.

— Ще кажеш ли на Оргрим?

Дуротан поклати глава. Сърцето му се сви от болка.

— Не смея. Той е дал клетва да докладва за всичко на Блекхенд.

— Дали Блекхенд знае за това?

Дуротан сви рамене.

— Нямам представа кой какво знае. Аз знам единствено това, че трябва да защитя хората си. И възнамерявам да го направя.

Драка се вторачи в него.

— Ако целият клан не направи това... ще привлечем внимание. Рискуваш да бъдеш наказан. Може би дори отлъчен или убит.

Дуротан заби пръст в писмото.

— Всеки един от тези варианти е по-добър от това, което ще се случи, ако се подчиним. Не! Заклел съм се да защитавам клана си. Няма да го предам на... — той със закъснение осъзна, че е повишил

тон и е привлякъл погледите на няколко орки. — Няма да го предам на това.

Очите на Драка се насълзиха и тя сграбчи ръката му. Ноктите ѝ се впиха в плътта му.

— Ето затова станах твоя съпруга — каза пламенно тя. — Толкова се гордея с теб.

[1] олемба — olemba tree (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Гордея се с наследството си. Гордея се, че Дуротан и Драка са мои родители. Гордея се с това, че Оргрим Дуумхамър ме смяташе за приятел и ми довери водачеството на хората, които обичаше.

Гордея се с храбростта на родителите си... и в същото време ми се иска да можеха да направят повече. Но не съм на тяхното място. Много е лесно да седна и, живеейки в безопасност и удобство, десетки години след случилото се да кажа: „Трябваше да направите това“ или „Трябваше да кажете това“.

Не мога да съдя никого, с изключение на шепата орки, които много добре са знаели какво правят, знаели са, че жертват живота и съдбата на хората си в замяна на собствената си изгода, и са го направили с радост.

А що се отнася до останалите... Мога само да поклатя глава и да се благодаря, че не съм бил принуден да се изправя пред техния избор.

Гул'дан беше толкова развълнуван, че едва се владееше. Той с нетърпение очакваше този момент, още откакто Кил'джейден за пръв път спомена за това. Вещерът искаше да напредва по-бързо дори от господаря си, но Кил'джейден само се беше засмял и после го бе помолил за търпение.

— Видях ги, още не са готови. Всичко зависи от точния момент, Гул'дан. Един удар, нанесен по-рано или по-късно, няма да убие, а само ще нарани.

Гул'дан прие думите на Кил'джейден за странна метафора, но разбра какво иска да каже с тях. И сега, най-сетне Красивия беше решил, че орките са готови за последната стъпка.

Черния храм имаше централен двор, открит за нощното небе. Когато мястото принадлежеше на дренаите, то беше градина с триъгълен басейн по средата. През последните няколко седмици завоевателите бяха пили до насита от сладката чиста вода, без да си правят труда да го напълнят отново и сега басейнът не беше нищо повече от едно празно пространство, оградено от камък и плочки. Дърветата и цъфтящите растения, които го заобикаляха, отдавна бяха мъртви, след като изсъхнаха удивително бързо. По искане на Кил'джейден сега Нер'зул и Гул'дан стояха до празния басейн. Никой от двамата не знаеше какво предстои.

Те стояха мълчаливо цели четири часа. Гул'дан се чудеше дали това по някакъв начин забавлява господаря му. От тази мисъл го изби студена пот и той погледна нервно към Нер'зул. Той се зачуди дали тази нощ дръзкият шаман няма да бъде убит заради неподчинението си и леко се развесели от тази мисъл. В съзнанието му се появяваха различни изтезания, които можеха да се приложат върху Нер'зул, когато изведнъж една гръмотевица накара и двамата да ахнат на глас. Гул'дан се загледа в небето. Това, което преди подслоняваше звездите, сега беше просто една черна бездна. Той преглътна с мъка, а очите му се впиха в мрака.

Изведнъж този мрак започна да се завихря. Изглеждаше като гръмотевичен облак — черен и пулсиращ. После започна да се върти спираловидно все по-бързо и по-бързо. Вятър вдигна косите на Гул'дан и развя робата му, отначало леко, а после все по-яростно, докато той усети как вече жули кожата му. От земята под краката му се чу тътен. С крайчеца на окото си той видя, че Нер'зул движи устни, но не можеше да чуе какво казва. Вятърът беше твърде силен, а грохотът на земята, който караше краката му да треперят, бе твърде мощен.

Небето се разцепи. Нещо светло и ярко изкрещя към земята право към Гул'дан и Нер'зул. То удари земята толкова силно, че Гул'дан загуби равновесие. За една ужасяващо дълга минута той не можеше да си поеме дъх, а просто лежеше и се гърчеше като риба на сухо. Накрая дробовете му си спомниха как работят и той си пое една

огромна глътка въздух. Изправи се, макар че краката му трепереха неудържимо, и отново остана без дъх от това, което видя.

То се извисяваше високо над него. Парчета земя се разхвърчаваха, щом помръднеште четирите си завършващи с копита крака и размахаше огромните си жилави криле. Косата му приличаше повече на грива, спускаше се под формата на зелени израстъци по врата му и назад по гърба. Зелените му очи проблясваха като огнени звезди, а щом отвореше устата си, зловещите му бивници отразяваха слабата светлина. Изглежда имаше няколко реда остри зъби, а щом чу рева му, на Гул'дан му се прииска да се свлече на земята и да заплаче от ужас. Но някак си успя да остане на крака и да замълчи пред чудовището. То вдигна юмруци и яростно ги размаха, после се наведе и огледа свитите орки.

„Какво е това нещо?“ — изкрещя безмълвно Гул'дан.

Изведнъж се появи Кил'джейден, погледна към Гул'дан и се усмихна свирепо.

— Посрещнете моя лейтенант Манорот. Той ми служи добре и ще продължи да го прави. В другите светове го наричат Унищожителя. Но тук той е ваш спасител, Гул'дан — измърка Кил'джейден и изведнъж на орка отново му призля. — Ти знаеш какво предлагам на хората ти.

Гул'дан преглътна тежко. Той не смееше да погледне към Нер'зул, чийто поглед усещаше върху гърба си. Да, той много добре знаеше какво предлага Кил'джейден. Власт, която не можеше да си представи... и вечно робство. Кил'джейден беше предложил първо на Нер'зул, но страхливецът се отказа. Той не искаше да обрече хората си на гибел. Гул'дан не притежаваше подобни скрупули. Той мислеше единствено за наградата, която Кил'джейден му беше обещал.

— Знаем, Велики — каза Гул'дан, изненадан от силата и увереността на гласа си. — Знаем и приемам щедрото предложение на господаря си.

Кил'джейден се усмихна.

— Отлично — отвърна той. — Ти си по-мъдър от предците си.

Уверен и въодушевен, Гул'дан се обърна злорадо към Нер'зул. Стариият шаман умолително впери очи в бившия си чирак. Той не смееше да говори, разбира се, но нямаше и нужда. Дори на слабата светлина на звездите изражението му беше ясно видимо.

Устните на Гул'дан се извиха около бивниците му и той се обърна към Манорот. Той все още бе ужасно внушителен, но страхът на Гул'дан се беше стопил на фона на жаждата му за власт. Той се взря в съществуването, осъзнавайки, че и то като него е високо ценено от онзи, на когото и двамата служат. Те бяха братя по оръжие.

— Само едно специално острие може да направи това, което искам от теб, Гул'дан — каза Кил'джейден.

Той протегна ръка. Камата изглеждаше нищожна в огромната длан, върху която лежеше, но когато Гул'дан я хвана в ръка, се оказа доста голяма.

— Това оръжие е изковано в огньовете на една далечна планина — каза Кил'джейден, посочвайки към димящото острие. — Слугите ми се трудиха дълго и усърдно, докато го изработят. Знаеш какво да направиш, Манорот.

Съществуването склони огромната си глава. То раздвижи опашка, за да балансира туловището си, коленичи с предните си два крака и протегна едната си ръка. После обърна нагоре длан и разкри сравнително по-меката плът на китката си.

За част от секундата Гул'дан се подвоуми. Ами ако това е някакъв номер, някакво изпитание? Ами ако Кил'джейден всъщност не иска той да прави това? Ами ако се провали? Ами ако Нер'зул е прав?

— Гул'дан — каза Кил'джейден. — Манорот е известен с много неща. Търпението не е едно от тях.

Манорот изрева тихо и очите му проблеснаха.

— Искам да видя какво ще се случи. Всичките ти хора... Направи го!

Гул'дан преглътна с мъка, вдигна острието, насочи върха му към китката на Манорот и стовари камата с все сили. И политна назад от ударната вълна, която създаде ревът от болка на съществуването. Замаян, той вдигна глава и примигна, опитвайки се да проясни погледа си.

От раната бликна течен огън, който излъчваше противна зеленикавожълта светлина, докато се изливаше в басейна на дренайските жреци. За огромното туловище на Манорот раната бе сравнително малка, но кръвта, която бликна от нея, се лееше като водопад.

Гул'дан едва забеляза, че слабакът Нер'зул плаче. Той не можеше да откъсне очи от гледката на порочната кръв, която не спираше да

изтича от съществото, а то продължаваше да реве и да се гърчи от болка. Оркът стана на крака и се приближи до ръба на басейна, като много внимаваше да не влезе в контакт с течността, бликаща от раната, която той самият бе направил.

— Вижте кръвта на Унищожителя — радваше се Кил'джейден. — Тя ще изгори всички, които не ви се подчиняват, Гул'дан. Тя прочиства мислите от колебание, объркване и несигурност. Тя създава глад, който може да бъде насочван в желаната от теб посока. Малката ти пионка си мисли, че води Ордата, но много се лъже. Съветът в сянка си мисли, че води Ордата, но и той много се лъже.

Гул'дан вдигна очи от басейна, пълен с бляскава зелена течност, която продължаваше да се източва от раната на Манорот, и се вторачи захласнато в Кил'джейден.

— Гул'дан... скоро ти ще водиш Ордата. Те са готови и са жадни за това, което ще им дадеш.

Гул'дан отново се обърна към бликащата течност.

— Извикай ги. Утоли жаждата им... и глада им.

* * *

Вече познатият рог, който будеше Ордата и събираше войните в двора, прозвуча малко преди зазоряване. Дуротан не беше спал, вече не можеше да спи. Той и Драка мълчаливо станаха и започнаха да се обличат. Изведнъж той дочу как тя рязко си поема дъх. Веднага се обърна и видя, че се е вторачила в него с широко отворени очи.

— Какво има? — попита той.

— Твоята... кожата ти — каза тихо тя.

Той погледна надолу към голите си гърди. Кожата му беше суха и люспеста, а като я почеса, плътта под нея изглеждаше... зелена. Той си спомни, че съвсем наскоро беше забелязал същото нещо у Гън.

— От светлината е — каза той, опитвайки се да увери не само нея, но и себе си.

Тя обаче не се лъжеше лесно. Драка вдигна ръката си и я почеса. Нейната кожа също беше зелена. Тя вдигна тъмните си очи към него. И двамата го видяха. Не беше от светлината.

— Какво се случва с нас? — попита Драка.

Дуротан не можеше да отговори. Те продължиха да се обличат мълчаливо, а когато той отиде в двора да чака, очите му продължаваха да се взират в ръката му, въпреки че зелената му кожа беше скрита под металната броня.

Известието за събирането се беше получило миналия следобед по време на тренировка с някои от по-младите орки. Дуротан все още не можеше да свикне с това да вижда деца, едва проходили преди няколко месеца, да размахват мечове и секири с невероятна сила. Те изглеждаха доволни, дори щастливи от новото си положение, но Дуротан с мъка се сдържаше да не поклати глава всеки път, когато ги види.

Дуротан осъзна, че дори не може да почувства любопитство относно следващата им цел. Тя щеше да е същата като предишната — клане, гняв, оскверняване на трупове. Отскоро дори телата на загиналите от Ордата бяха оставяни на бойното поле, вземаха само оръжията и броните им, за да ги използва някое живо тяло. Понякога приятел или роднина на паднал орк коленичеше да се поклони за миг пред някой труп, но и това вече се случваше все по-рядко. Бяха отминали дните, когато загиналите славни другари бяха връщани у дома, за да бъдат ритуално изгорени на клада, с церемония по изпращането на духовете им при предците. Сега нямаше време за ритуали, клади или предци. Нямаше време за мъртвите. Явно нямаше време за нищо, освен за избиване на дренаи и поправка на оръжия и брони, за да може Ордата да продължи марша си напред.

Той стоеше отегчен в двора и чакаше заповеди. Блекхенд поведе вълка си към Цитаделата, откъдето всички можеха да го виждат добре. Днес беше ветровито. В това пусто място нямаше нищо, което да възпира вятъра и знамената на различните кланове яростно плющяха.

— Предстои ни дълъг марш — извика Блекхенд. — Получихте указания да пригответе запасите си. Надявам се, че сте го направили. Воини, оръжията ви трябва да са готови, а броните ви — здрави. Лечители, подгответе лековете, отварите и превръзките си. Но преди да потеглим на война, ще поемем към триумф.

Той вдигна ръка и посочи към мрачната планина, която стърчеше към небето и изпускаше черен пушек в далечината.

— Това е първата ни цел. Ще изкачим планината... а това, което ще се случи там, ще се помни цяло хилядолетие. Ще настане време, в

което орките ще познаят невъобразима сила.

Той замълча, за да остави думите му да попият у всички и остана видимо доволен от шушукането, което се надигна сред тълпата. Дуротан се напрегна. „Значи... ще бъде днес...“

Типично за всеки, който никога не говори излишно, Блекхенд завърши речта си с „Напред!“. Ордата с готовност се втурна напред, любопитна и развълнувана от думите на Военачалника. Дуротан бързо се обърна към Драка, която просто кимна одобрително на плана му. После, полагайки усилия да мести тежките си крака, той последва помитащото движение на тълпата.

Имаше тясна стръмна пътека, която по средата на пътя до димящата планина водеше до едно широко плато. На Дуротан то му изглеждаше неестествено равно, сякаш някой бе отсякъл с меч парче от планината. При мисълта за това го побиха тръпки. Изглежда напоследък много малко неща в живота му бяха естествени. Три големи плочи от черен, полиран камък лежах в редица, частично побити в земята. Те бяха красиви, но в същото време и зловещи. Орките бяха изморени от дългото изкачване под яркото слънце, в пълно бойно снаряжение и натоварени с провизии, и Дуротан се чудеше защо бе всичко това. Нямахме голяма логика воините да се изтощават преди битка. Може би атаката щеше да се проведе на другата сутрин, след като всички са добре отпочинали.

За изненада на Дуротан, когато всички се събраха и умълчаха, не ги приветства Блекхенд, а Гул’дан.

— Не много отдавна — започна Гул’дан — ние бяхме разпокъсан народ. Събирахме се само два пъти в годината, и то само за да пеем и танцуваме, да бием барабаните и да ловуваме.

Гласът му бе изпълнен с презрение. Дуротан сведе глава. Векове наред клановете се събираха за фестивала Кош’харг. Това не беше нещо глупаво, както личеше от тона на Гул’дан, а нещо свято и мощно. Това бе нещото, което възпираше клановете да воюват помежду си. Но може и да е било твърде отдавна, съдейки по начина, по който орките около него реагираха. Те също ревяха недоволно, размахваха яростно оръжия и изглеждаха засрамени. Сред тях бяха дори орките, които навремето са били шамани.

— А вижте ни сега! Стоим рамо до рамо, клан до клан. Лафинг Скъл до Драгънмоу, Тъндърлорд до Уорсонг, всички под силното и

мъдро водачество на Блекхенд — орка, когото избрахте да ви обедини. За Блекхенд!

Избухнаха радостни възгласи. Дуротан и Драка не се включиха.

— Благодарение на проницателното му ръководство и благословията на съществата, които избрах да се съюзят с нас, ние станахме по-силни. Станахме по-горди. През последните две години подобрихме уменията и технологията си повече, отколкото през последните два века. Опасността, която преди ни грозеше, сега е разбита и остана само една последна крачка, преди да я заличим завинаги. Но първо... първо ще дадем обет на тази кауза и ще бъдем благословени.

Той се наведе и вдигна някакъв странен бокал. Изглеждаше като изваян от рог на животно, но Дуротан никога не беше виждал клефтхуф с толкова голям рог. Освен това беше извит и жълт. Върху него бяха гравирани странни знаци и когато се смрачи, те като че ли излъчваха слабо сияние. Това, което беше в бокала, също светеше. Докато Гул'дан го държеше пред себе си, зловеца жълто-зелена светлина озаряваше лицето му отдолу и хвърляше странни сенки.

— Това е Чашата на единството — каза Гул'дан с почитителен тон. — Това е Бокалът на прераждането. Предлагам я на всички лидери на кланове, а те могат да я предложат на всички от клана си, желаещи да бъдат благословени от съществата, които са толкова добри към нас. Кой ще дойде пръв да се закълне във вярност и да получи благословията си?

Гул'дан се обърна надясно към Блекхенд. Оркът се усмихна широко и отвори уста да каже нещо, когато див, познат глас прониза нощния въздух.

„Не“, помисли си Дуротан. „Не... не и той...“ Драка силно стисна ръката на Дуротан.

— Ще го предупредиш ли?

Гърлото на Дуротан пресъхна. Той не можа да продума и поклати глава. Не. Навремето слабият, но внушителен орк, който пристъпи напред, му беше приятел. Но сега Дуротан не можеше да разкрие, че знае какво се случва. Дори и заради Гром Хелскрийм.

Вождът на клана Уорсонг си проправи път през тълпата и застана срещу Гул'дан. Блекхенд изглеждаше леко смутен от Хелскрийм.

Очевидно както Гул'дан, така и самият Блекхенд очакваха Военачалника да пие пръв. Устата на Гул'дан се изкриви в усмивка.

— Винаги уцелваш момента, Гром — каза той и леко се поклони, подавайки му чашата, пълна със зелена течност.

От бокала се излъчваха вълни от топлина и светлина, а лицето на Гром — вече изписано да всява страх у врага и уважение у съюзниците му — изглеждаше още по-зловещо. Гром не се поколеба. Той доближи чашата до устните си и отпи дълбока глътка. Дуротан гледаше в очакване на реакцията му. Може би все пак писмото не беше изпратено от някого, който му желае доброто, може би е било капан...

Гул'дан едва успя да изтръгне бокала от ръцете на Гром, когато оркът се скова и потръпна. За миг се сви на две и от тълпата се чу разтревожено шушукане. Дуротан зяпна ужасен, виждайки как превитото тяло на Гром пулсира и се тресе. Пред очите му тесните за орк рамене на Гром се разшириха. Бронята му изскърца върху вече новото му мощно тяло. След това Гром бавно се изправи. Висок както винаги, но трансформиран от зелената течност — по-силен и с внушителни мускули, той се обърна към тълпата.

Дуротан успя да забележи, че лицето му изглежда гладко и здраво, и с изключение на татуираната му брадичка... напълно зелено. Гром отметна глава назад и отново изрева.

Викът му беше по-силен, отколкото Дуротан го беше чувал. Беше почти като звуков нож, който прорязва тялото и го оставя в кървящи рани. Дуротан запуши уши, като всички останали, но не можа да откъсне поглед от лицето на Гром. Очите на орка сега светеха в червено.

— Как се чувстваш, Гром Хелскрийм от клана Уорсонг? — попита Гул'дан особено спокойно.

По лицето на Гром бе изписано задоволство, сякаш почти до болка и той явно търсеше точните думи.

— Чувствам се... прекрасно! Чувствам се...

Той спря и изрева за трети път, като че ли само дивият рев можеше да опише състоянието му.

— Искам да разкъсам дренайска плът! Искам дренайска кръв по лицето си... Ще я пия, докато остана без дъх! Дайте ми кръвта им!

Гърдите му се повдигаха от вълнение, а ръцете му се свиваха в юмруци. Той изглеждаше готов за атака на цял град с нищо друго,

освен двете си голи ръце... и Дуротан си помисли, че може и да спечели битката. Хелскрийм даде знак на клана си.

— Гласове на Уорсонг! Излезте напред! Никой от вас няма да бъде лишен от този екстаз!

Воините от Уорсонг се втурнаха напред, нетърпеливи да почувстват това, което вождът им чувстваше. Чашата премина през ръцете им и един по един те отпиха от нея. Всеки от тях за миг потръпна от болка, всеки от тях премина през тази болка, за да достигне до очевидната наслада и увеличена сила. И очите на всички, които пиха, станаха блестящо червени.

Блекхенд наблюдаваше все по-намръщено. Когато последният воин от Уорсонг отпи, той изсумтя.

— Аз ще пия! — настоя той, грабна чашата и отпи голяма глътка.

Блекхенд стисна гърлото си за момент, но замълча, докато тази тъмна магия, каквато и да беше тя, вършеше дяволското си дело. Той беше свалил бронята си и мускулите, които се издуха под изпънатата му зелена кожа, се виждаха ясно. И когато накрая вдигна очи, те светеха в червено.

Блекхенд даде знак на синовете си Мейм и Ренд, които се втурнаха напред, нехайно избутвайки орките, стоящи на пътя им. Дуротан видя как Гриселда, единствената дъщеря на Блекхенд, се поколеба, преди и тя да пристъпи към чашата. Блекхенд я изгледа подигравателно.

— Ти не — изръмжа той.

Гриселда отстъпи назад, сякаш бе зашлевена. Дуротан, който винаги беше харесвал момичето, въздъхна с облекчение. Блекхенд искаше да я посрами, но вместо това несъзнателно я пощади. После Военачалника посочи към Оргрим.

— Ела, приятелю Оргрим! Пий с мен!

Дори сега, когато неговият най-стар и най-добър другар бе извикан да пие от тъмната течност, Дуротан не можа да продума. Но за щастие не му се наложи. Оргрим склони глава.

— Вожде, не бих отнел тази слава от вас. Аз съм втори по ранг, не съм вожд и не желая тази позиция.

Дуротан отпусна рамене от облекчение. Оргрим видя това, което и Дуротан видя, макар че не беше получил предварително предупреждение като него. Той не беше глупав. Беше господар на

душата си и нямаше да се предаде за такава сила, която изтезаваше тялото и караше очите да горят толкова зловещо.

Другите вождове на кланове бяха започнали да се редят на опашка, за да получат благословията, която толкова развълнува двама от най-известните и уважавани вождове. Дуротан не помръдваше. Дрек'Тар се наведе и прошепна:

— Вожде... не желаете ли благословията?

Дуротан поклати глава.

— Не, нито пък ще позволя някой от клана ми да пие.

Шокиран, Дрек'Тар примигна.

— Но... Дуротан, очевидно напитката дава страхотна сила и страст! Би било глупаво да се откажем от това!

Дуротан отново поклати глава, спомняйки си съдържанието на писмото. Отначало беше скептично настроен, но сега бе сигурен.

— Би било глупаво да пия — отвърна тихо той и когато Дрек'Тар понечи да протестира, той го спря с гневен поглед.

Без да ги търси и без да ги очаква, думите на дренайския пророк Велън отекнаха в съзнанието му: „Избрахме да не продаваме хората си в робство и затова бяхме прокудени“. Дуротан знаеше, че щом орките отпиеха от бокала, волята им вече няма да е тяхна. Гул'дан правеше точно това, което бяха направили водачите на дренаите в родния им свят. Той продаваше хората си в робство. Историята се повтаряше и сега Дуротан трябваше да се противопостави на водачите си, за да спаси хората си. Може би той и кланът му скоро щяха да станат „изгнаници“ като дренаите. Но това нямаше значение. Това бе правилното решение. Той сега осъзна, че всички вождове на кланове бяха минали реда си и моментът, от който се ужасяваше, беше настъпил.

Гул'дан му помахаше да пристъпи напред.

— Великият Дуротан! Героят от Телмор!

Дуротан с мъка запази спокойното си изражение.

— Ела и се присъедини към всички вождове. Отпий от бокала!

— Не, Гул'дан, няма да го направя.

На светлината от факлите Дуротан можа да види как крайчецът на дясното око на Гул'дан потрепва.

— Отказваш ли? Мислиш, че си по-добър от останалите? Мислиш, че нямаш нужда от благословия?

Сега другите вождове стояха намръщени, дишаха тежко, сякаш досега бяха тичали, а челата им блестяха от пот. Дуротан не се хвана на уловката.

— Това е моят избор.

— Може би останалите от клана ти имат друго мнение — каза Гул'дан, размахвайки ръка към събралите се орки Фростулф. — Ще им позволиш ли да пият?

— Не. Аз съм вождът на клана Фростулф и това е моето решение.

Гул'дан слезе от обсидиановата плоча и се запъти към Дуротан. Той се наведе и прошепна в ухото му:

— Какво знаеш и как си го разбрал?

Без съмнение това трябваше да прозвучи заплашително, но Дуротан се изпълни с надежда. Гул'дан бе усетил заплахата. Но вместо през някоя нощ да изпрати наемен убиец, който да го отърве от неудобен орк, той се опитваше да го сплаши и да го принуди да се подчини. Вещерът просто потвърди истинността на мистериозното писмо и показа, че няма представа кой го е написал. Дуротан осъзна, че все още може да оцелее и да защити клана си. Той отвърна също толкова тихо:

— Знам достатъчно, а ти никога няма да узнаеш как съм го разбрал.

Гул'дан се отдръпна с пресилена усмивка.

— Такъв е твоят избор, Дуротан, син на Гарад. И щом избираш да се лишиш от тази благословия, ще трябва да понесеш последствията.

Думите му бяха като нож с две остриета, но Дуротан не го беше грижа. Някой друг ден можеше и да се разтревожи за това, което Гул'дан планира за него. Но не и тази вечер.

Гул'дан се върна на мястото си и се провикна към тълпата.

— Всички, които желаят благословията на великия Кил'джейден, нашия благодетел, ще я получат. Приемете това място като свята земя, защото тук орките направиха стъпка напред и се превърнаха в нещо много по-голямо, отколкото бяха преди. Приемете тази велика планина като трона на Кил'джейден, където той седи и ни гледа, и ни благославя да правим това, което ще ни прочисти, за да станем нещо по-добро, най-доброто, на което сме способни.

Той отстъпи назад и кимна на Блекхенд. С блестящи червени очи и броня, отразяваща пламъците от факлите, Блекхенд вдигна ръка и се провикна:

— Тази нощ ще напишем историята. Тази нощ ще атакуваме последната крепост на врага. Ще изтръгнем крайниците от телата им. Ще се окъпем в кръв. Ще щурмуваме улиците на столицата им така, както не са сънували в най-лошите си кошмари. Кръв и гръм! Победа на Ордата!

Дуротан зяпна. Тази нощ? Стратегията не беше обсъдена. Блекхенд не говореше за някое малко селце, а за дренайската столица. Това беше последният им подслон и той беше сигурен, че ще го бранят по-ожесточено от всякога, като приклучени в ъгъла животни. Той си спомни за огромните военни машини, които бяха построени и които Блекхенд беше заповядал да бъдат преместени... но къде, никой не знаеше.

Лудост. Това беше пълна лудост. И докато гледаше крещящите тела около себе си, проблясващите им червени очи, той осъзна, че тази дума е по-точна, отколкото бе предполагал. Тези, които бяха отпили от зловещата чаша, наистина бяха полудели.

Гром Хелскрийм танцуваше до огъня, размахваше новите си мускулести ръце и отмяташе глава назад, а светлината от огъня пробягваше по вече зелената му кожа. Дуротан, погнусен и замаян от ужас, се загледа в блестящите червени очи, които толкова напомняха очите на съществата, които уорлоците призоваваха. Зелената им кожа бе в същия нюанс, който оцветяваше кожата на уорлоците като Гън, който дори беше започнал да се появява по кожата на самия Дуротан и орката, която обичаше с цялото си сърце.

Той се сети за съдържанието на писмото, написано на стар орски, който малцина образовани — шамани и вождове на кланове — познаваха:

„Ще те накарат да пиеш. Откажи. Това е кръвта на порочни души и ще опорочи твоята и всяка друга душа, в която попие. Ще ви пороби за вечни времена. В името на всичко, което някога е било важно за нас, откажи.“

На древния език имаше само една дума за порочна душа.

Те бяха подобни на нещата, които уорлоците контролираха, но не съвсем. Течността, която премина през устните на онези, които Дуротан наричаше както приятели, така и врагове, беше кръвта на точно такова нещо. И Дуротан гледаше как орките, които вече бяха свързани с тези порочни души, танцуваха диво на светлината на факлите, преди да се спуснат надолу по планината, изпълнени с неестествена ярост и енергия, за да атакуват най-добре укрепения град в този свят.

Порочни души. *Дае'мони*. Демони.

ДВАДЕСЕТ

Говорил съм с много от тези, които са присъствали на унищожаването на Шатрат. Когато ги попитам за случилото се, умовете им са затъмнени, а спомените им — оскъдни. Дори Дрек'Тар, който помни много, и то изключително ясно, се запъва и колебае, когато го помоля да си спомни детайлите. Сякаш с прясна демонична кръв в устата, тези орки помнят единствено яростта, която са почувствали, но не и нещата, които са извършили под влиянието ѝ. И дори тези, които не са пили, шепата орки, за които Дрек'Тар си спомня — дори те не си спомнят подробности. Сякаш жестокостта е била толкова ужасяваща, че е трябвало да бъде забравена.

Не е чудно, че някои дренаи са успели да оцелеят. Виждам съм с очите си тъжните, жалките същества, които някога са били славни дренаи, да се скитат окаяни тук, в Азерот, отпуснати и разбити и ридаещи за дома. Тези „изгубени“ дренаи заслужават съчувствие.

И така, за голямо съжаление, спомените за това събитие са неясни. Такъв момент, колкото и да е мрачен, не трябва да се забравя или да се забулва. Но това е предизвикателството за летописеца.

Орките се втурнаха по пътя, изгарящи от дивашка нужда да унищожават. Някои дотолкова преливаха от гняв и омраза, че помитаха и камъните по пътя си. Други ревяха яростно. Трети бяха мрачно,

смъртоносно мълчаливи и сдържаха всичката събираща се енергия, за да я излеят в подходящия момент.

По време на дългия поход Дуротан се страхуваше повече от собствените си хора — от орките, които навремето го наричаха приятел — отколкото от огър, размахващ боздуган или стадо талбъци... или вбесени, атакуващи дренаи. Избиваше го студена пот и трепереше в ботушите си, но не от страх за собствения си живот. Страхуваше за това, което предстоеше — не за дренаите, защото тяхната съдба вече беше написана, а за орките. Сега, докато тичаха към Шатрат, той не можеше да ги нарече Орда.

В един момент ужасяващ тътен подкоси всички. Докато се изправяха, те се обърнаха и погледнаха назад, откъдето бяха дошли. Като че ли планината беше избухнала. Течен огън изригваше в нощното небе, после падаше и се разливаше по назъбения връх. Той сияеше като демоничната кръв, която орките току-що бяха пили, макар че оттенъкът бе оранжеевожълт, а не злоещо зелен. Още и още разтопена скала бликаше от планината. Беше величествена, хипнотизираща и ужасяваща гледка.

Орките го приеха като знак и редиците избухнаха в бурни викове. След известно време на ликуване и приветстване на Трона на Кил'джейден^[1], благославящ начинанието им, те се обърнаха и продължиха към очакващите ги кръвопролития.

На километър от града те намалиха крачка. Местността беше разчистена и то съвсем наскоро, и за миг орките, които се появиха първи, просто спряха и се огледаха объркани. Беше им наредено да се съберат тук. Тук трябваше да се намират бойните машини.

После изведнъж нещо се материализира пред очите им. Съскайки, орките отстъпиха назад. После напук на здравия ум и логика, те започнаха да се зъбят на огромното нещо. То се издигаше над тях, тройно по-високо от най-едрия огър, червено от разцепените си копита до върха на опашката си, от извитите си рога до острите си черни нокти. Никога не бяха виждали нещо с такива размери, но формата му... Дуротан се вторачи в него, осъзнавайки, че не е нищо повече от един гигантски, червенокож дренаи. Внезапното осъзнаване, че орките са били замесени в личен конфликт, който никога не ги е засягал, се разби в него като приливна вълна.

— Няма от какво да се боите. Само веселие очаква тези, които ми се заклеха във вяроност! — извика то с глас, пронизващ мозъка на костите. — Аз съм Кил'джейден Красивия, този, който ви подкрепя от самото начало. И съм с вас и сега, когато ви предстои най-славната битка. Преди дренаите заговорничеха срещу вас, скривайки цял град от очите ви. Но вие унищожихте този град, както и още други, и завладяхте храма им. Остава една последна битка и врагът ще бъде елиминиран. Зеленият кристал, който преди криеше град Телмор, сега крие гибелта им. Кела мен самир ламаа кал.

И илюзията изчезна. Пред тях стояха десетки катапулти, тарани и всякакви други обсадни оръжия. До бойните машини мълчаливо и мирно стояха огрите, а по глуповатите им лица бе изписана решителност. Те носеха оръжия, подходящи за размерите им и Дуротан осъзна, че има поне трийсетина, готови за битка. До тези създания огромните оръжия изглеждаха като детски играчки.

— Има още... — продължи Кил'джейден и махна с ръка.

Уорлоците изреваха и за миг се хванаха за главите, но после примигнаха и се ухилиха доволно.

— В съзнанията ви бяха налети нови заклинания. Използвайте ги добре. Избийте дренаите... сега!

Кръвожадните орки се втурнаха напред, като че ли им беше отворил портите на града. Някои от тях се насочиха към оръжията, които щяха да разбият градските стени, и започнаха да ги избутват със сила, каквато Дуротан досега не беше виждал. Огрите моментално се присъединиха към тях, придвижвайки тежките машини с бодра крачка. Други орки бяха завладени от жаждата си за кръв и се затичаха право към града. Дуротан не знаеше какво ще направят, когато стигнат там, но той и кланът му чинно ги последваха.

Бойните машини, задвижвани от огри и орки, тътнеха напред. Но още преди да се позиционират, стените на града бяха атакувани. Огромни камъни със зелен блясък се появиха от небето и посипаха града. Кулите и цитаделите, които се извисяваха над градските стени, бяха разбити, а самите стени вече се пропукваха на много места. Но атаката не беше само камъни, които се изсипват от небето, а това, в което се превръщаха, след като паднеха на земята.

Отначало бавно, а после с ужасна скорост, съществата, които явно бяха изградени от същия светец зелен камък, се изправиха на

крака и атакуваха. Те се блъскаха в стените, присъединявайки се към обикновените камъни, изстрелвани от катапултите и огромните дънери, които се засилваха в огромните порти на града. Дървените врати допълнително се разтърсваха и от ударите на двама огри, които ги блъскаха с боздуганите си. Дуротан можеше да чуе отвътре викове от гняв и ужас, докато дренаите се опитваха да се преборят със съществата — инфернали^[2], както ги наричаха уорлоците.

Повечето вещици използваха новите си слуги, но някои от тях все още разчитаха на по-малките си и по-познати същества. Градът нямаше да удържи дълго на тази атака. С един мощен удар цял участък от стената се срути. Вълната обезумели орки и ревящи огри се изля към тази пролука, размахвайки оръжия. Дуротан остана на място, сякаш вкоренен в земята, и наблюдаваше как орките се биеха, и убиваха, и умираха.

Гневът и яростта, които бяха показали преди битката, бяха нищо в сравнение с това, което той виждаше сега. Нямаше никаква стратегия, никакъв опит за защита, никакви команди за отстъпление, когато имаше нужда от тях. Това не бе нищо повече от безпощадно клане, раздаване на смърт и получаването ѝ бързо и лесно в заложените капани. Същото очакваше и огрите и, когато тежките им окървавени тела се сгромолясваха, Дуротан не изпитваше никаква скръб за тях. Но орките... те не се интересуваха от нищо друго, освен усещането на собствената им кръв, която тътнеше в ушите им и бойните викове, които извираха от гърлата им.

Десетки... Не, не... тази нощ щяха да загинат *стотици*. Жертвите щяха да оставят града необитаем. На изгрев-слънце улиците щяха да бъдат покрити със сини и зелени тела. Но засега имаше клане и хаос и истинска лудост. Дуротан размахна секирата си, защото от това зависеше животът му, но дори сега, когато знаеше, че хората му са поели по мрачен път, той не желаше ничия смърт.

Кил'джейден и Манорот стояха заедно и наблюдаваха зелените метеорити, които се разбиваха в земята и се превръщаха в инфернали.

— Роят се като насекоми — изръмжа Манорот.

Кил'джейден кимна доволно.

— Така е. Красива гледка, много ме радва.

— Какво следва после?

Кил'джейден обърна леко изненадано очи към лейтенанта си.

— После? Няма после, поне не и тук. Орките ще постигнат целта ми. Те горят от кръвта ти, приятелю. Тя ще ги погълне, ако не намерят отдушник, а единственият отдушник за тях е избиването на дренаите до крак в този свят.

Той гледаше как огънят се слива със зеленото сияние в далечината.

— Много хубаво, че си готов тук — каза Манорот. — Аркемонд мърмори, че си губиш времето, докато господарят ни се нуждае от нас другаде.

Кил'джейден въздъхна.

— Това е вярно. Саргерас гладува и проявява голямо търпение към мен. Съжалявам само за едно — няма да мога да видя как заличават Велън. Е, нищо. Стига ми да знам, че се е случило. Да се махаме от тук.

Той махна с ръка и двамата с лейтенанта изчезнаха.

* * *

— Какво искаш да кажеш с това, че не е там? — извика Гул'дан.
— Това е невъзможно.

— Казвам ти истината — изръмжа Блекхенд. — Прочистихме града. Велън го няма никъде.

— Може някой подивял воин да се е натъкнал на него и да го е разчленил до неузнаваемост — каза нервно Гул'дан.

Това не беше добра новина. Той беше заповядал на Блекхенд да открие трупа на Пророка Велън и да донесе главата му. Това трябваше да бъде подарък за Кил'джейден.

— Възможно е, дори е много вероятно — отвърна Блекхенд. — Но от това, което ми казваш, дори тялото му да е било насечено на парчета, той не може да бъде сбъркан с обикновен дренаи.

Разтревожен и леко замаян, Гул'дан поклати глава. Дренаите имаха синя кожа и черна коса. Пророка Велън беше с бледа бяла кожа и бяла коса. Стига да имаше запазена част от кожата му, тялото му можеше да бъде разпознато.

— Прочистихте града?

Веждите на Блекхенд се склочица.

— Вече ти казах, че го направихме — каза мрачно той.

Дишането му започна да се ускорява, а червените му очи проблеснаха от гняв.

Гул’дан кимна. Колкото и заслепени от жажда за кръв да бяха орките, те нямаше да се провалят в откриването на най-желаното от господаря им тяло. Наградата за успех щеше да е твърде голяма, а гневът от провал или закъснение — твърде жесток.

Някак си Велън беше успял да избяга. Това означаваше, че сигурно и други дренаи бяха някъде там. Внезапна паника накара сърцето му да забие лудо и той се зачуди колко точно дренаи му се бяха изплъзнали... И къде в този широк свят можеха да се скрият?

* * *

Преди Велън разполагаше с цял храм, пълен с жреци, последователи и помощници, където да медитира и да се моли. Сега той седеше в една малка стая, беше един от малцината, които имаха собствена стая. Той държеше виолетовия камък в ръка, а по лицето му тихо се стичаха сълзи.

Велън видя падането на града. Искаше да остане, да помогне със собствената си значителна магия, но това можеше да доведе до смърт — не само неговата, но и на хората му. Сега нямаше нужда от палач. Орките, пропити с демонична кръв, изгаряха от жажда за кръвопролития, която нямаше да се утоли дори да убиеха последния дренаи в Дренор, никога нямаше да бъде утолена, докато смъртта сковеше телата им. Пламтящия легион на демоничните сили на Кил’джейден и Саргерас вече ги притежаваше. Орките разполагаха с численост, огри, уорлоци и ярост, които физически и емоционално щяха да ги отведат на места, където здравият разум не би посмял да отиде. Велън не можеше да направи друго, освен да остави града да падне, защото по никакъв начин не можеше да го спаси.

Орките също не можеха да бъдат спасени. Единствената искра на надежда за спасението на Ордата се криеше в единствения клан — ония орки, които не пиха от кръвта, не склочица пакта и които

запазиха сърцата и умовете си. Те бяха само около осемдесет. Осемдесет, които да се изправят срещу десетина други клана, много по-големи от техния, чийто Военачалник бе най-опасен от всички. Сега орките щяха да бъдат третирани като побеснели зверове и когато някой дренаи се натъкнеше на някого от тях, трябваше да го убие бързо и милостиво, знаейки, че макар орките да не разбират какво точно правят, все пак трябва да умрат.

Велън искаше да изостави града и да го опразни, преди орките да атакуват. Той искаше да спаси възможно най-много животи. Но Ларохир, бързо говорещият интелигентен генерал, който бе заел мястото на Ресталаан след смъртта му, го беше убедил в липсата на полза от това.

— Ако дренаите са прекалено малко — беше казал Ларохир с благ и състрадателен, но все пак твърд като стомана глас, — яростта, която ги поглъща, няма да бъде заситена дори временно. Те ще продължат да гладуват. Ще надушат миризмата ни, докато е прясна, и ще ни проследят. Тези, които избягат, ще умрат. Орките трябва да повярват, че са избили повечето от нас. А за да ги накараме да повярват... трябва да е истина.

Велън го гледаше ужасен.

— Искаш умишлено да изпратя хората си на смърт?

— Малцина от нас знаят от какво избягахме в Аргос — каза Ларохир. — Ние го помним. Помним какво направи Кил'джейден и какво се случи с хората ни. Ние бихме... ние с радост ще умрем, за да защитим дори шепа дренаи.

Тогава Велън склони глава, а сърцето му се сви.

— Ако орките повярват, че са избили всички с много малки изключения, Кил'джейден ще бъде доволен. И ще си тръгне.

— Орките ще страдат много — каза Ларохир и не изглеждаше недоволен.

След всичко, което им бяха причинили, Велън не можеше да го вини.

— Така е. И не се съмнявам, че ще продължат да ни преследват.

— Но начинът, по който ще търсят единици, няма да е същият, по който биха атакували стотици — каза Ларохир. — Ще имаме предимство, ако изглеждеме разпръснати и безпомощни.

Велън вдигна обезумели очи към Ларохир.

— Лесно ти е да говориш така. Но решението не е твое. Мое е. Аз съм този, който трябва да каже „Ти... ти и твоето семейство ще дойдете с мен и ще живеете. Но ти и ти, и ти ще останете и ще позволите на обладаните от демони орки да ви разкъсат на парчета и да се помажат с кръвта ви“.

Ларохир замълча. Нямаше какво да каже.

Велън говори с всеки един от хората си, които бе избрал да пожертва. Беше ги прегърнал и благословил. Беше взел важните за тях неща, обещавайки им, че ще ги запази. Беше гледал как смело и решително тези осъдени на смърт дренаи поправиха броните си и наточиха мечовете си, сякаш изходът не беше ясен. И гледа как маршируват, пеейки древни песни, за да се скрият зад стените на града и да зачакат някой боздуган, секира или копие да сложи край на живота им.

Велън не можеше да отиде с тях. Той имаше уникални способности и, ако дренаите можеха да оцелеят, той също трябваше да е жив. Но той използва кристала да наблюдава всеки миг от битката и болката, която почувства, беше ужасяваща, но и прочистваща. Никой от хората му нямаше да е загинал напразно.

Орките не знаеха за Зангармарш. Още не бяха надушили скривалището им и Велън щеше да се погрижи никога да не го открият. Тук най-добрите дренайски умове щяха да намерят начин да впрегнат енергиите и да ги насочат, за да запазят шепата оцелели. Тук те щяха да се прегрупират и възстановят, щяха да се излекуват и да се молят най-сетне да са успели да измамят Кил’джейден Измамника, избягвайки от ужасния му поглед.

Орките им бяха отнели три кристала, но Велън все още имаше четири — „Усмивката на съдбата“^[3], „Окото на бурята“^[4], „Щитът на наару“^[5] и, разбира се, „Песента на духа“. И макар връзката с наару да беше слаба, К’уру все още беше жив.

Дори докато сълзите се стичаха по бялото му лице и падаха по виолетовия кристал, дори докато скърбеше за трагичната загуба на толкова много животи, Велън, пророкът на дренаите, усещаше как в него се заражда надежда.

[1] Трона на Кил’джейден — Throne of Kil’jaeden (англ.). — Б.пр.

↑

- [2] [инфернал](#) — [infernai](#) (англ.). — Б.пр. ↑
- [3] [„Усмивката на съдбата“](#) — [Fortune’s Smile](#) (англ.). — Б.пр. ↑
- [4] [„Окото на бурята“](#) — [Eye of the Storm](#) (англ.). — Б.пр. ↑
- [5] [„Щитът на наару“](#) — [Shield of the Naaru](#) (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

В онзи момент бяхме изгубили всичко. Бяхме изоставили хармонията в света ни и затова елементите ни обърнаха гръб.

Входът на Ошу'гун бе охраняван от демони, които ни лишаваха от достъп до предците. Телата и душите ни бяха покварени от кръвта, която повечето орки бяха изпили с радост, заради възможността да се сдобият със сила и власт.

И тогава... тогава, когато направихме всичко това под ръководството на Гул'дан, Кил'джейден ни изостави. Тогава настана нещото, което нарекохме Времето за умиране. Дано повече никога не се случва.

— Какво да правя?

Гул'дан не можеше да повярва, че изрича тези думи, но беше толкова ужасен, че някакъв съвет, какъвто и да е, щеше да му се отрази по-добре, отколкото страха, с който живееше.

Нер'зул го изгледа с отвращение.

— Ти направи този избор.

— Ти също не си съвсем невинен! — отсече Гул'дан.

— Разбира се. Аз направих избор за себе си, за собственото си израстване. Но не пожертвах бъдещето на хората си... не дадох думата си за това. Къде е сега властта, която ти бе обещана, Гул'дан? Властта, заради която предаде народа си?

Разтреперан, Гул'дан се извърна настрана. Нямаше власт и Нер'зул го знаеше, и точно затова думите му го раняваха толкова силно. Не само че не възнагради верния си слуга със слава и божественост — Кил'джейден просто избяга. Единствената следа,

която остана от присъствието му на този свят, бяха уорлоци и демони, обезумяла Орда и съсипана земя.

Не, мислеше си той. Не, това не е всичко, което остана от него. Все още има Съвет в сянка. Все още го има и Блекхенд. Той бе идеалната пионка, защото изобщо не осъзнаваше, че е такъв. И докато Ордата сега бе пропита с демонична кръв и жадуваше за насилие и унищожение повече, отколкото за храна и вода, тя беше под контрол. Поне засега.

Той щеше да свика Съвета в сянка на среща в Черния храм. Без съмнение, самите орки в съвета също щяха да търсят начин да спасят властта, която им бе останала.

Да. Все още има Съвет в сянка.

* * *

— Земята е мъртва — каза тихо Дуротан, докато заедно със стария си другар оглеждаше това, което навремето бяха тучни поляни и предпланински земи, и риеше с ботуш в прахта.

Под жълтата трева се показваха ронливи камъни и пясък. Вече нямаше дървета, които да спират свистящия наоколо вятър.

Оргрим мълча дълго време. Но очите му потвърждаваха думите на Дуротан. Той погледна към речното корито, където навремето се беше съревновавал с Дуротан по плуване, но по нищо не личеше, че там някога е текла вода. Единствената останала вода в земите им бе замърсена, пълна с трупове на животни и утайка. Ако пиеха, рискуваха да се разболеят, а ако не пиеха, щяха да умрат. Без вода нямаше и трева. Тук-там имаше оцелели места, като гората Терокар, и само предците знаеха как. Орките заслабваха, защото без зеленина нямаше и стадни животни. През последните три години от глад и болести бяха загинали повече орки, отколкото при битките срещу дренаите.

— И не е само това — каза най-сетне Оргрим.

Гласът му беше груб и тежък. Той се обърна към Дуротан.

— Как са запасите от зърно на клана Фростулф?

В очите му той самият и Дуротан изглеждаха зеленикави. Но до други, като Гром и Блекхенд, те все още бяха по-скоро кафяви, отколкото зелени. И нямаше връщане назад. Дуротан смяташе, че

силите на уорлоците причиняват това на всички и всичко в този свят. Определено тези, които бяха пили от онова, което им беше забъркал Гул'дан, имаха по-ярко оцветяване. „Странно“ — помисли си Оргрим. Имаше някаква ирония в това, че земята, която трябваше да е зелена, ставаше кафява, а орките, които трябваше да са кафяви, позеленяваха. Дуротан се намръщи.

— Няколко варела бяха откраднати по време на атаките.

— Кой клан го направи?

— Шатърд Хенд.

Оргрим кимна. Кланът Фростулф плащаше за наскорошните атаки. След като Ордата завладя Шатрат, почти не се срещаха дренаи. Бяха изминали цели шест месеца, откакто някой докладва, че изобщо е видно някое от неуловимите синьокожи същества, камо ли, че е убито. Когато Дуротан отказа да пие от бокала в нощта, когато падна Шатрат, кланът Фростулф стана ясна цел. И дори преди това неохотата му да атакува дренаи не бе останала незабелязана. Сега дренаите, които бяха единственият отдушник на орките за подсилената им жажда за кръв, почти не се срещаха и мнозина смятаха, че по някакъв начин Дуротан е виновен за това. Нищо, че беше твърде вероятно дренаите просто да са изтребени до крак и така да е изпълнена първоначалната цел на Ордата.

— Следващият път като дойда, ще ви донеса — каза Оргрим.

— Не приемам милостиня.

— Ако моят клан беше в същото положение, щеше да ме пребиеш и да ми натикаш храната в гърлото, но нямаше да приемеш отказа ми — отвърна Оргрим.

Дуротан се засмя и като че ли се изненада от реакцията си. Оргрим също си позволи да се усмихне. За миг, ако можеше да се пренебрегне мъртвата земя наоколо и неестественият оттенък на кожата, сякаш ужасът от последните няколко години не се беше случвал.

Смехът на Дуротан стихна и реалността се завърна.

— Заради децата ще го приема.

После той отново се обърна и се загледа в пустошта. Появиха се нови имена — по-страшни, по-тъмни. Цитаделата вече бе известна под името Цитадела Хелфайър^[1], а целият район — Полуостров Хелфайър^[2].

— Унищожението на дренаите ще доведе и до нашето собствено, ако не направим нещо — каза Дуротан. — Вече се обръщаме един срещу друг. Принизяваме се до там да вземаме залька от устата на децата, защото земята е толкова съсипана, че не може повече да ни изхранва. Демоните, подскачащи в краката на уорлоците, могат да унищожават и да изтезават, но не могат да лекуват или хранят гладните.

Оргрим тихо попита:

— Някой... опитвал ли се е да работи с елементите?

Подобни практики все още бяха забранени, но Оргрим знаеше, че унинието принуждава някои да се замислят за старите обичаи.

Дуротан кимна.

— Не беше успешно. Срегнахме само каменна тишина. Демоните охраняват Ошу'гун. Там няма надежда.

— Тогава... с нас е свършено — каза тъжно Оргрим.

Той сведе поглед към чука си, подпрян на крака му. Чудеше се дали пророчеството на дуумхамъра се изпълнява сега, дали той е последният от рода си. Вече беше донесъл спасение и после гибел, използвайки оръжието, за да заличи дренаите. Но как можеше да го използва сега, за да доведе отново до справедливост? След като всичко умираше... как можеше да го промени?

* * *

„Волята за оцеляване е мощно нещо“ — мислеше си Гул'дан, докато се приготвяше за сън. Той беше започнал да спи в Черния храм в една стая, която бе запазил само за себе си. В нея бяха ритуално подредени дрънкулките, които използваше да контролира демоните, които призоваваше — частици от дренайски души, някакви камъни за по-големите същества, отвари, които му даваха повече енергия. Имаше и черепи и кости и други символи на власт. Имаше съдове за изгаряне на треви, които с горчивия си или сладък аромат подсилваха виденията му.

Сега той се запъти към тях. В един котел беше запалил малък огън и изчакваше дървото да изгори до жив въглен. С тихо напяване Гул'дан хвърли изсушените листа в огъня и едва не се задави от

аромата, който изпълни въздуха. После отиде до леглото си, където обичаше да си представя, че е спял омразният Велън, и бързо заспа.

Откакто Кил'джейден си отиде, Гул'дан отново можеше да сънува. И макар видението му да го отвеждаше в някакво странно тъмно място, той знаеше, че е истинско. Той виждаше слабо наподобяващо орк същество, облечено в дълга мантия, а качулка скриваше лицето му. То беше слабо, дори по-слабо от женски орк, но някак си Гул'дан моментално усети, че е мъж. В очите на Гул'дан изглеждаше слаб, но силата, която излъчваше странникът, го поразяваше. Гул'дан потръпна. Когато странникът проговори в съзнанието му, гласът бе мъжки, странно приятен и особено завладяващ.

— Чувстваш се изгубен и сам — каза странникът.

Гул'дан кимна, едновременно предпазлив и развълнуван.

— Кил'джейден ти обеща власт... сила... божественост. Неца, които светът ти не е виждал — продължи благият глас от устата, която оставаше скрита под качулката на мантията.

Думите галеха Гул'дан, успокояваха го и в същото време го плашеха. Но той почувства по-скоро гняв, отколкото страх, когато отвърна:

— Той ме изостави — каза Гул'дан. — Принуди ни да разрушим света си и после ни остави да умрем заедно с него. Ако идваш от негово име...

— Не, не — успокои го странникът с особено завладяващ глас. — Изпраща ме някой още по-могъщ — очите му проблеснаха в сянката на качулката. — Изпраща ме... господарят му.

Гул'дан настръхна.

— Неговият... господар?

Тогава в съзнанието му нахлуха образи — образите на Кил'джейден, Велън и Аркемонд — такива, каквито са били много отдавна. Той видя как съществата, наречени ередари, се трансформират в чудовища и демони и, макар че не можа да види, почувства огромното присъствие зад всичко това.

— *Саргерас!*

Гул'дан все още не можеше да различи лицето на странника, но знаеше, че се усмихва.

— Да. Този, който властва над всичко. Този, на когото всички служим. Скоро ще разбереш, Гул’дан, че унищожението и забравата са красиви и чисти неща. Това е посоката, в която всичко трябва да върви. Може да се възпротивиш и да бъдеш унищожен, но може и да се присъединиш и да бъдеш възнаграден.

Внимателно и все още притеснен от тази закачулена фигура и сладките ѝ като мед думи, Гул’дан попита:

— Какво се иска от мен?

— Хората ти умират — отсече фигурата. — В този свят не остана нищо за унищожаване. Вече не е останало нищо, с което да оцелеете. Трябва да отидете на друго място. Място, в което има изобилие от храна и вода и плячка, която си струва да бъде избивана. Сега орките са гладни за кръв повече, отколкото за храна. Дай им кръвта, която жадуват.

Гул’дан присви очи.

— Това звучи като награда, а не като задача — каза той.

— То е и двете... Но това не е единствената награда, която предлага господарят ми. Ти управляваш Съвета в сянка и си вкусил властта. Ти си най-великият уорлок сред хората си и знаеш как те изпълва това. Представи си, че можеш да бъдеш... бог.

Гул’дан потръпна. Това му беше обещано и преди, но някак си знаеше, че Саргерас е много по-способен да изпълни такова грандиозно обещание. Той си представи как протяга ръка и разтърсва земята и как стиска юмрук и спира нечие сърце. Представи си погледите на хиляди души, обърнати към него, а гласовете им пресипват да викат името му. Представи си вкусове и чувства, които не бе преживявал и устата му се напълни със слюнка.

— Имаме общ враг — продължи странникът. — Аз ще се погрижа да бъде елиминиран. Ти ще се погрижиш хората ти да утолят жаждата си за кръв.

И сега Гул’дан вече успя да долови, макар и слабо, чертите на съществуването, бледата му кожа и тънките му устни, заобиколени от черна брада и изкривени в усмивка.

— От това сътрудничество ще имаме взаимна изгода.

— Така е — въздъхна Гул’дан.

Той осъзна, че се приближава към странника, сякаш нещо го притегля към него, но спря и добави:

— Но не мога да повярвам, че искаш от мен само това.

Странникът въздъхна.

— Саргерас ще ти даде всичко това и повече. Само че... той е затворен. Има нужда от помощ да се освободи. Тялото му е затворено в древна гробница, изгубена под мътен океан от мрак. Той жадува за свободата си и за силата, която някога е владееел, както орките жадуват за кръв, а ти — за власт. Доведи орките в този изобилен, неопорочен нов свят. Дай им свежа плът, в която да забиват секирите си. Избийте жителите на този свят, укрепи хората си и с тази огромна зелена вълна от воини ме последвай, за да освободим господаря си. Неговата благодарност...

Отново се появи хитра усмивка, проблеснаха и бели зъби. И отново се появи усещането за сила, която странникът контролираше само с волята си.

— Е, това вероятно е отвъд дори твоето въображение, Гул'дан.

Оркът се замисли. През това време образът на странника избледня и се промени. Гул'дан ахна, осъзнавайки, че се намира наред красива поляна, а вятърът разрошва сплетената му коса. Зверове, каквито не беше виждал, пасяха до насита. На хоризонта се издигаха мощни дървета. Странни същества, подобни на орките, но с розова кожа и слаби като странника, обработваха полята и отглеждаха добитък. Идеално.

Образът отново се смени. Изведнъж Гул'дан се оказа под вода, потъваше надолу, но дробовете му не изгаряха от нужда за кислород, въпреки дълбочината. Завихрени в течението, прикрити, но не изцяло, се полюляваха колони и една плоча, по която имаше странни надписи, поизтрити от времето и непрестанните нежни ласки на водата. Гул'дан потръпна, осъзнавайки, че това е мястото, където е затворен Саргерас. „Освободи го от този затвор и тогава... тогава...“

Звучеше като добър съюз. Всичко беше по-хубаво от оставането в този свят, където ги чакаше единствено бавна смърт. Красива, плодородна земя, готова да бъде щурмувана — това само по себе си беше достатъчно за сделка. А щеше да има още толкова много... Той вдигна захласнати очи към странника.

— Кажи ми какво да направя.

Гул'дан се събуди проснат на пода. До него върху студения камък лежеше парче пергамент, изписано с неговия почерк. Той бързо го

прегледа. *Портал. Азерот. Човеци. Медив.*
Гул'дан се усмихна.

[1] цитадела Хелфайър — Hellfire Citadel (англ.). — Б.пр. ↑

[2] полуостров Хелфайър — Hellfire Peninsula (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Може ли едно нещо да бъде едновременно благословия и проклятие? Спасение и гибел? Защото по този начин виждам това, което последва в историята на народа ми.

Погледнато отвсякъде, демоничните енергии, използвани толкова свободно и без да се отдава значение на цената, изтощили всичко благотворно и животворно в света Дренор. Кил'джейден искал да увеличи числеността на орките, за да създаде огромна армия и го направил — ускорил растежа на децата, лишавайки ги от детство. Така населението на орките нараснало повече, отколкото някога е било и нямало как да се изхранят гладните.

Ясно ми е, че всички, преживели тези ужасни времена, са осъзнавали факта, че оставането в Дренор е било равно на заличаване на расата ни.

Но как сме напуснали света си... и защо сме го напуснали... Сега светът, в който живеем, все още кърви от раните, които му причинихме.

Правя всичко по силите си да ги излекувам, докато поддържам интересите на новата Орда, която създадох, но се чудя дали тези рани някога ще зараснат. Животът на хората ми е благословия. Начинът, по който я получихме — проклятие.

Орките от Съвета в сянка бяха изнервени, почти се бяха поболели от притеснение като Гул'дан, когато Кил'джейден ги

изостави. Но сега имаха цел. Той свика Съвета и сподели с тях думите на мистериозния странник, който се наричаше Медив. Той им разказа за плодородните поля, чистата вода и здравите животни с лъскава козина. Разказа им дори с по-голяма радост за съществата, наречени човеци, борбата с които щяла да бъде предизвикателство, но които несъмнено щели да паднат под ударите на по-мощната Орда.

— Вода, храна, убийства. И власт за тези, които се съгласят да ги получат — съблазнително каза Гул’дан, почти мъркайки.

Беше ги преценил точно. Очите им, някои червени, други все още кафяви и строги, бяха фокусирани върху него и в тях той видя надежда... и алчност...

Работата започна.

Първо трябваше да пренасочват вниманието на гладуващата Орда. Гул’дан добре съзнаваше, че с намаляването на храната и изгарящата жажда за насилие, която вече нямаше отдушник, орките щяха да се обърнат едни срещу други. Той и Блекхенд изпратиха укази до всички кланове за определяне на най-добрите им воители, които да участват самостоятелно или в малки групи в организирани публични боеве. Победителите в битките щяха да получат от победения клан храна, както и чиста вода и слава. Въодушевени за нещо, каквото и да е то, което да смекчи болката от двойния им глад — за храна и за кръв, орките радушно посрещнаха предложението и Гул’дан остана доволен. Медив искаше армия, която да атакува човеците. Това нямаше да стане, ако воините се избиеха помежду си преди нападението.

Дуротан продължаваше да им създава грижи. Вождът на клана Фростулф, явно окуражен от факта, че Гул’дан не го уби в нощта на атаката на Шатрат, беше започнал да се изказва все по-открито. Той обяви организирани боеве за унизителни. Призова да се потърси начин да се излекува земята и намекваше за вината на уорлоците. С други думи, той танцуваше възможно най-близо до границата и понякога дори я пресичаше. И както винаги, някои го слушаха.

Макар че Фростулф беше единственият цял клан, който отказа да пие кръвта на Манорот, имаше и други орки на по-ниски позиции, които направиха същото. Този, който най-много притесняваше Гул’дан, беше Оргрим Дуумхамър. Той можеше да се окаже проблем. Оргрим никога не бе харесвал Блекхенд и един ден можеше да направи нещо

по въпроса. Но засега той не подкрепяше открито Фростулф и всъщност бе един от редовните участници в боевете.

Виденията на Гул'дан продължаваха. Медив имаше пределно ясна представа за това, което иска — портал между двата свята, такъв, който да бъде създаден от Съвета в сянка и уорлоците от едната страна, и Медив и каквато и магия да контролираше той — от другата страна. Те не можеха да работят тайно. Порталът трябваше да е достатъчно голям за армията, която Медив възнамеряваше да пропусне през него. Освен това Ордата се чувстваше унила. Вълнението и предизвикателството от големите церемонии за битките на арената, както и строителството на портал, щеше да им предостави нещо, върху което да се фокусират.

Медив беше доволен от идеята. В едно от виденията той прие формата на голяма черна птица, която кацна върху ръката на Гул'дан. Ноктите ѝ се забиха в плътта му и червеникавочерна кръв се стече по зелената му кожа, но болката бе... приятна. Около крака на птицата беше навито едно малко парче хартия. Във видението си Гул'дан разви хартията и видя дизайна на нещо, което го остави без дъх. Когато се събуди, той го преначерта на голямо парче пергамент. Разучи го и очите му блеснаха от вълнение.

— Красота — каза той.

* * *

— Не разбирам недоволството ти — каза Оргрим един ден.

Двамата с Дуротан седяха върху вълците си и оглеждаха строежа на това, което Гул'дан наричаше Портал. Накъдето и да се обърнеш, Дуротан виждаше трудещи се орки. Мъжките бяха голи до кръста, женските почти толкова и зелената им кожа блестеше от пот на слънцето, което изгаряше земята. Някои от тях издаваха ритмични бойни викове, докато работят, други бяха мълчаливи и фокусирани. Пътят до платото, простиращ се почти по права линия от това, което сега се славеше с името Цитадела Хелфайър, вече беше павиран и строителните съоръжения се придвижваха лесно.

Четирите огромни платформи имаха дренайски дизайн. Тази ирония не убягна на Дуротан. Оригиналният дизайн беше променен,

коронован с вече познатите копия и остри върхове, които отличаваха архитектурата на орките. Но Дуротан помнеше как бе изкачвал подобни стъпала като малък и как после отново изкачваше същите стъпала с намерението да убие всеки по пътя си. Два обелиска се извисяваха към небето като остри копия, а върху трети беше издигната статуя на Гул'дан.

Но най-страховито бе четвъртото нещо, разположено малко по-назад от първите три. Това трябваше да е скелетът на истинския Портал, който Гул'дан обещавахе да задейства. Две огромни каменни плочи се издигаха високо, а трета бе положена върху тях, оформяйки най-грубо подобие на порта. По повърхността на камъните бяха започнали да се появяват изображения, извисяващи се силуети на закачулени фигури от двете страни, а отгоре се извиваше нещо като дракон.

— Това не е ли по-добре, отколкото да дойдат в лагера ти и да избият хората ти? — продължи Оргрим.

Дуротан кимна.

— Да, донякъде — каза той. — Но все още не знаем къде води този портал.

Оргрим посочи към пустинния пейзаж. Полуостров Хелфайър беше една от най-разрушените части на света, но изобщо не бе единствената.

— Има ли значение? Знаем откъде започва.

Дуротан изсумтя с лека насмешка.

— Май си прав за това.

Той усети сивите очи на Оргрим върху себе си.

— Дуротан... Сдържах се да те попитам, но... защо забрани на клана си да пие от бокала на Гул'дан?

Дуротан се обърна към приятеля си, отговаряйки му на въпроса с въпрос.

— Ти защо отказа?

— Имаше нещо... нередно — каза накрая Оргрим. — Не ми хареса това, което видях да се случва с другите.

Дуротан сви рамене, надявайки се другарят му да не задълбочи темата.

— Почувствал си същото, което и аз.

— Сигурно — каза Оргрим и не продължи да настоява.

Дуротан не виждаше смисъл да разкрива това, което знае. Той беше успял да защити хората си от ужаса, който щеше да ги сполети, ако бяха пили от демоничната кръв. Беше се противопоставил на Гул'дан и засега нямаше особени последствия. И Оргрим, слава на предците, беше достатъчно мъдър да осъзнае, че нещо не е наред и също да откаже. Засега това стигаше на Дуротан, сина на Гарад, вожда на клана Фростулф.

— Днес ще се бия — каза Оргрим, сменяйки темата. — Ще дойдеш ли?

— Знам, че не го правиш за слава, а за клана си — отвърна Дуротан. — Биеш се, за да им спечелиш храна и вода. Но аз няма да покажа лицето си на тези... прояви. Орките не трябва да се бият с орки. Дори и на ритуални боеве.

Оргрим въздъхна.

— Не си се променил, Дуротан. Винаги те е било страх да не те победя.

В гласа му се долови лека шега. Дуротан се обърна и за пръв път от много време, цели месеци, искрено се усмихна.

* * *

Дойде денят.

Цяла нощ, докато кръг от уорлоци пазеха да не би някой любопитен минувач да види тъмния ритуал, няколко каменоделци се трудеха усърдно да довършат последния печат върху основата на портала. След като бяха готови, избърсаха потта от челата си и се спогледаха с усмивка, доволни от работата си. И малко след това бяха убити. Печатът щеше да се зареди с кръвта на тези, които са го създали. Така Медив беше инструктирал Гул'дан. Вещерът нямаше причина да се съмнява в мъдростта на новия си съюзник. Но злостастните зидари нямаше да са единствените, които щяха да умрат тук.

Зората беше огнена, пурпурна и оранжева, а въздухът бе тежък и спарен. През последните няколко дни, докато довършваха портала, бяха свършени и някои други задачи. Бойните машини, които разрушиха Шатрат преди няколко месеца, сега отново се пускаха в

движение, за да бъдат поправени, смазани и тествани. Занемарените брони бяха излъскани, мечовете — наточени, а неравностите по нагръдниците и шлемовете — изчукани и изгладени. Великата оркиска армия, която покоси дренаите, беше възобновена.

На някои кланове им беше заповядано да останат. Гул'дан твърде много се постара да убеди вождовете на Шатърд Хенд, Шадоумуун, Тъндърлорд, Блийдинг Халоу и Лафинг Скъл, че ще бъдат нужни тук. Гром и кланът Уорсонг бяха особено трудно убедени. За миг, докато вождът беснееше, Гул'дан се зачуди дали беше постъпил правилно, позволявайки на Хелскрийм да пие демонична кръв. Той твърде често губеше контрол върху емоциите си. И макар Гул'дан да ласкаеше Гром, че ще бъде особено ценен и нужен като остане тук, именно неконтролируемият и непредсказуем характер на орка бе причината той да бъде изоставен. Гул'дан не можеше да рискува Гром да се увлече от някоя от безумните си идеи и да наруши заповедите. Медив изобщо нямаше да остане доволен от подобно нещо.

Блекхенд беше заповядал цялата Орда да се събере в Цитадела Хелфайър. През последните няколко дни малцината, които се бяха завърнали в потомствените си земи, между които и Фростулф, се бяха промъкнали и вдигнали лагери там. Бяха изпълнили заповедта да се въоръжат за битка, въпреки че единици осъзнаваха какво точно се случва.

Всички се събраха, клан до клан. Всеки клан носеше традиционните си цветове под формата на ленти или колани върху бронята си, и в този горещ ветровит ден знамената им се развяваха гордо.

Гул'дан и Нер'зул наблюдаваха събирането. Гул'дан се обърна към някогашния си учител.

— Ти и кланът ти ще останете — каза кратко и ясно той.

Нер'зул кимна, почти смирено.

— Така и подозирах.

Напоследък той не говореше много, което изобщо не тревожеше Гул'дан. Той подозираше, че старият орк ще се опита да му отнеме властта, след като Кил'джейден ги изостави, но явно Нер'зул бе твърде сломен да опита дори това. Гул'дан с презрение си спомняше времето не много отдавна, когато се възхищаваше и завиждаше на Нер'зул. Колко глупав е бил само. Но беше израснал и се беше поучил дори от

горчивината и предателството. И все пак имаше моменти, когато като че ли долавяше някакъв блясък в очите на Нер'зул, нещо като това, което забеляза и сега. Той изгледа остро стария орк, но реши, че е от светлината. После отново насочи вниманието си към събиращите се кланове и се усмихна.

Макар идеите му да надхвърляха простото кръвопролитие, той не можа да сдържи вълнението си от гледката. Те изглеждаха величествени! Изгарящото слънце се отразяваше в броните им, знамената им се развяваха на вятъра, а зелените им лица светеха от радост. Всичко беше така, както обещаваха Медив и това можеше да е повратната точка за величието им.

Зазвучаха барабани. Дълбокият първобитен звук разтърси земята, премина през камъните и достигна костите на воините. Много от тях отметнаха глави и изреваха, подемайки своя марш и влизайки естествено в стъпка, отново като единен народ. Гул'дан не бързаше. Щом се съберат пред Портала, всички ще се транспортират наведнъж от магията на друг уорлок. Той можеше да се наслади на парада на армията, която маршируваше по широкия, павиран път към Портала.

Пред самия Портал стоеше едно дренайско дете. Откъде го бяха намерили? Дуротан с месеци не беше зървал дренаи, както и всички останали. Сигурно е бил голям късмет да открият дренаи, още повече дете.

Те бяха в челните редици до клановете Тъндърлорд и Драгънмоу. Порталът беше завършен и изглеждаше едновременно красив и ужасяващ. От двете му страни имаше изобразени закачулени фигури, чиито очи светеха червени, което можеше да се дължи или на някаква магия, или на хитра технология. Около върха се извиваше гравирано змиеподобно същество със зинала паст, разкриваща остри зъби. То протягаше остри нокти като на гуцер, а по дългия си врат и надолу към гърба бе покрито с шипове. Дуротан не беше виждал нищо подобно и за миг се зачуди откъде се бе появил този образ в съзнанието на зидарите. Дали не е било в някой кошмар? Той се намръщи. Във всеки случай конструкцията изглеждаше страховита.

Но Дуротан не обърна толкова голямо внимание на усилията, които бяха положени за нея. Очите му бяха приковани върху малкото дренаи. То изглеждаше толкова дребно на фона на огромната арка — малко, слабо и пребито. Стоеше вторачено в морето от орки, които

ревяха срещу него, и явно вече не само не усещаше ужас, не усещаше нищо.

— Какво ли ще правят с него? — зачуди се Драка на глас.

Дуротан поклати глава.

— Опасявам се за най-лошото.

Тя се вторачи в него.

— Видях как се избиват деца по време на битка — каза тя. — Всички бяха заслепени от жажда за кръв... Не ги оправдавам, но поне видях как се случва. Сега обаче не могат да принесат в жертва това дете!

— Надявам се да си права — каза Дуротан, макар че не виждаше друга причина за присъствието на детето тук.

Но ако наистина това бе целта, той нямаше да стои безучастно. Не искаше да рискува да навреди на клана си и се молеше да греши. Уорлоците започнаха да напяват нещо и за изненада на Дуротан, точно пред очите им се появи Гул'дан. Ордата зашушука и Гул'дан се усмихна благо.

— Днес е славен ден за орките! — провикна се той. — Всички видяхте, че се строи Портал, съзерцавахте майсторската работа и как се издига като паметник на величието на Ордата. Сега ще ви разкрия виденията, които получих.

Той посочи към отвора.

— В един много далечен свят, наречен Азерот, имам съюзник. Той ни предлага земята си. Тя е зелена и тучна, изобилна на чиста вода и тлъсти същества за ловуване. Най-хубавото е, че ще можем да продължим да се радваме на кръвопролития. Една раса на човеци, която е враг на нашия съюзник, ще се опита да ни спре да завладеем земята им. Ще ги унищожим! Тъмната им кръв ще потече по мечовете ни. Както унищожихме дренаите, така ще заличим и човеците!

Избухнаха радостни възгласи. Невярваща, Драка поклати глава.

— Как може още да се чувстват така? Не могат ли да видят, че онази земя ще пострада също като нашата, ако продължаваме по този начин?

Дуротан кимна одобрително.

— Но в същото време нямаме избор. Нуждаем се от храна и вода. Трябва да преминем през портала.

Драка въздъхна, тя осъзнаваше логиката, но не я одобряваше.

— В този момент съюзникът ни задейства отварянето на портала от неговата страна. Сега ще започнем и ние.

Той направи знак към малкия дренайски пленник.

— Кръвта е чист дар за този, който ни дава огромните сили. А кръвта на дете е още по-чиста. С помощта на живителната течност на врага ни ще отворим Портала и ще пристъпим в един нов прекрасен свят — ще отворим нова страница от историята на Ордата!

Той се приближи към вързаното дете, което го погледна с празни очи. Гул'дан вдигна инкрустираната със скъпоценни камъни кама, която проблесна на слънцето.

— Неее!

Думата се откъсна от устните на Дуротан. Всички се вторачиха в него. Той се втурна напред. Ако това ново начинание започнеше с кръвта на невинно дете, нищо добро нямаше да излезе. Той не успя да направи и три крачки, когато бе хванат и проснат върху опечената от слънцето земя. В същия миг чу бойния вик на Драка и удрянето на метал в метал, когато се спусна напред. Настана хаос. Той се опитваше да се изправи на крака и видя свитата фигура на детето. Синя кръв се стичаше от прерязаното му гърло.

— Гул'дан, какво ни причини! — изкрещя Дуротан, но протестът му бе заглушен от рева на побеснялата тълпа орки.

Воините от клана Фростулф се бяха втурнали да защитят вожда си и бойните им викове бяха оглушителни. Дуротан остана без дъх от удара на нападателя си, от който и клан де беше, който, поднови битката. Дуротан се опита да се защити, вдигна секирата си и замахна. Другият се измъкна по-бързо, отколкото Дуротан очакваше, засили се отново срещу него и...

Тонът на врявата се смени рязко, когато земята под краката им се разтресе и дълбок, пронизващ звук отекна в мозъка на костите им. Боят спря и всички се обърнаха към Портала. Преди секунди през него можеше да се види пейзажът на полуострова. Сега в него се завихряха мрак и звезди, сякаш някакво нощно небе беше полудяло. Дори Дуротан прикова поглед в него. Изведнъж мракът проблесна и се измени, превръщайки се в сцена, която едновременно го стресна и обърка.

Гул'дан говореше за красива земя, богата и пълна с охранени животни, плодородни поля и синьо небе. Сега Дуротан наистина

виждаше напълно непознато място, но то бе далеч от идилията, която Гул'дан описваше. Беше толкова влажно, колкото Дренор бе сух. Гъста мъгла се носеше над солена вода и поклащаше блатна растителност. Въздухът се изпълни с жужене и чуруликане. Дуротан си помисли, че там поне има живот.

Сред тълпата прозвуча недоволно шушукане. Там ли искаше да ги изпрати Гул'дан? На пръв поглед не изглеждаше много по-хубаво от техния свят. Но все пак. Дуротан осъзна, че водата значи живот. Макар небето да бе оранжево, а не синьо, и земята да бе водниста, а не покрита с цветя и трева, в този свят имаше живот.

Той се обърна към Гул'дан, когато шушукането се усили. Вещерът явно се опитваше да прикрие собствения си шок. Той махна с ръка за тишина.

— Азерот е огромен свят, какъвто е и нашият! — извика той. — Знаете, че на различни места гледката е различна. Сигурен съм, че това важи и за този свят. Това място... не изглежда толкова изкусително, колкото аз...

Гласът му утихна, той се отърси и видимо се съвзе.

— Но вижте, това наистина е нова земя! Истинска е! Вие!

Гул'дан посочи към две дузини въоръжени орки, които стояха до Портала. Те застанаха мирно.

— Вие сте избрани първи да изследвате новата земя. Преминете в името на Ордата!

Орките се поколебаха само за миг и после се втурнаха към Портала. Сцената изчезна. Дуротан извърна глава към Гул'дан. Уорлокът полагаше всички усилия да запази спокойствие, но очевидно бе поразен.

— Те са нашите разузнавачи — заяви Гул'дан. — И ще ни донесат новини от новия свят.

И преди тълпата пак да се надигне от негодувание, образът на блатото отново се появи и орките се завърнаха... усмихнати до ушите. Повече от половината носеха трупове на едри животни. Едното бе някакъв люспест гуцер, с дълга опашка, с къси и дебели крайници и огромна челюст. Другото беше нещо вълнесто, имаше четири крака, които завършваха с дълги нокти, дълга опашка, малки закръглени уши и петна по жълтата лъскава козина. И двете животни изглеждаха здрави.

— Убихме и опитахме от двата вида — докладва водачът на разузнавачите. — Месото им е хубаво. Водата там е чиста. Не ни трябва красива земя. Трябва ни нещо, което да ни храни. Този Азерот ще свърши работа, Гул’дан.

Сред тълпата отново се надигна шушукане. Несъзнателно погледът на Дуротан се спря върху животните, които разузнавачите бяха донесли и стомахът му закъркори. Той не беше ял от два дни. Гул’дан видимо се успокои. Той погледна към Дуротан и присви очи. Дуротан предвкусваше нещо лошо, остро и горчиво в гърлото си.

Той и кланът му бяха нужни и го знаеше. Но знаеше и че защитата му на детето и реакцията, която предизвика сред останалите кланове, много от които се притекоха на помощ на Фростулф, няма да бъде забравена. Той очакваше Гул’дан да заповяда екзекуцията или отлъчването му, но очевидно Дуротан и орките Фростулф все още му носеха някаква полза, както и на Блекхенд. Така да бъде. Засега той щеше да се бие редом с братята си, а утре да става каквото ще. Каквото и да се случи, Дуротан знаеше, че ще умре с чест.

Гул’дан се обърна към тълпата нетърпеливи орки и си пое дълбоко дъх.

— Това е съдбовен момент — каза той. — От другата страна ни очаква ново начало. Нов враг за заличаване. Усещате го, нали? Жаждата ви за кръв нараства! Последвайте Блекхенд! Слушайте заповедите му и ще подчините този нов свят, както ви се полага! Това е вашият нов свят! Вземете си го!

Виковете бяха оглушителни. Тълпата се втурна напред. Дори Дуротан почувства вълнение от предстоящата среща с новия свят — толкова свеж и плодороден и готов да бъде завзет. Може би напразно се тревожеше, може би това наистина щеше да бъде ново начало. Дуротан обичаше клана си, обичаше хората си. Искаше да ги види щастливи. И той, както всички орки до този момент, обичаше да убива. Може би всичко щеше да е наред.

Със секира в ръка и изпълнено с надежда сърце, Дуротан се втурна с потока през Портала към това място, наречено Азерот. Той вдигна ръце и нададе вика, който излизаше от устата на всички орки, които настъпваха напред:

— За Ордата!

ЕПИЛОГ

И така започна историята ни в този свят, наречен Азерот. Врълетяхме през Портала като възплъщение на смъртта, като вихър от кръвожадни убийци. Нищо чудно, че хората толкова ни мразят, някои от тях и до днес. Но може би тази история, която описвам, един ден ще бъде прочетена от човек, елф, гном или джудже. Може би те ще разберат, че и ние знаем какво е страдание и жертва.

Опасенията на баща ми, че той и кланът му са набелязани за изгнание, се потвърдили. Малко след като кланът Фростулф преминал в Азерот, Гул'дан ги пропъдил. Те били принудени да потърсят дом в суровите планини на Алтерак. Белите вълци, които все още ловуват там, са наследници на онези от Фростулф, които последвали клана ми през Портала и чиято вярност била непоколебима пред думите на някой, в чието сърце се таи само злоба.

Когато съм се родил, баща ми осъзнал, че трябва да разкаже на останалите орки всичко, което знаел, че им е било причинено. Той се свързал със стария си другар Оргрим Дуумхамър, който му повярвал и щял да се съюзи с него, ако баща ми не бил предаден и убит. Когато достигнах зрелост, Оргрим стана мой другар, какъвто е бил и на баща ми, и точно аз изпълних пророчеството на дуумхамъра.

В тяхна чест тази земя се нарича Дуротар, а най-славният ѝ град — Оргримар. Тя е малката надежда...

— Водачо!

Беше дълбокият, дрезгав глас на Ейтриг. Трал спря по средата на изречението си и отмести писалката, за да не зацапа пергамента.

— Какво има? — попита той стария орк, който бе един от най-верните му съветници.

— Има новини... новини от Алианса. Един от информаторите ни е научил нещо, което настоява да узнаеш.

Трал ненавиждаше думата шпионин, но въпреки това имаше шпиони, както и Джейна Праудмуър имаше своите в земите му. Това се очакваше и често се оказваше от полза. Но много рядко някой от тях бе толкова настоятелен да го види. Явно наистина се бе случило нещо важно.

— Покани го и ни остави насаме — отвърна той.

Ейтриг кимна и след миг при него влезе един дребен, мършав, трудно определим мъжки човек. Той изглеждаше изтощен, недохранен и уплашен. Трал несъзнателно се изправи в целия си ръст, но после осъзна, че може да го притесни.

— Искаш ли нещо за ядене или пиене? — попита благо той.

Шпионинът поклати глава, но после се поправи.

— В-вода, ако може — каза той с прегракнал глас.

Военачалника сам наля една чаша и я подаде на човека, който отпи жадно и после обърса уста с опакото на ръката си.

— Много благодаря, Военачалнико — каза шпионинът този път по-спокойно.

— Новините? — припомни му Трал.

Мъжът пребледня. Трал мислено въздъхна. Той никога не би постъпил толкова брутално... или толкова глупаво... да убие вестоносец, ако му донесе лоша новина. Такова отношение можеше да има само един резултат — никой нямаше да иска да бъде вестоносец. Той се усмихна с надеждата да го успокои.

— Не се плаши. Новините, добри или лоши, са добре дошли, стига да са ми от помощ да защитя хората си — каза той.

Човекът изглеждаше леко облекчен. Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Милорд — подвоуми се малко, но после мрачно продължи, — дренаите са дошли в Азерот.

Трал се озадачи. Той размени поглед с Ейтриг, който вдигна рамене.

— Някои дренаи живеят в Азерот от години — каза той. — Наричат ги изгубените. Ние знаем за тях. Това не е нищо ново, друже.

Мъжът изглеждаше поразен.

— Не разбирате — каза нервно той. — Не тези жалки същества... а истинските *дренаи*! Имаше... дойде кораб. От небето. Разби се като инфернален камък преди два дни.

Трал рязко си пое дъх. Никой не би объркал такова нещо в нощното небе, което прилича на звезда, падаща върху земята. Значи... не е било звезда, нито инфернал. Било е кораб...

Мъжът все още говореше.

— Праудмуър се е съгласила да им помогне. Сред тях има един... блед, благороден, с особено силно присъствие, въпреки че не е физически силен. Наричат го Велън.

Трал се сепна. Дренаи? Пророка Велън? Тук? Той бавно се отпусна в стола си, като зашлевен от същността на новината. Най-страшният враг на орките е дошъл в Азерот и е бил приет от Алианса. Как при това положение можеше да има мир между Ордата и Алианса?

— Предците да са ни на помощ — прошепна Трал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.